

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κυρία πρόεδρε, κύριοι δικαστές,

Ύστερα από 5 σχεδόν χρόνια βασανιστικής αποδεικτικής διαδικασίας, σε αυτήν την πραγματικά ιστορική δίκη, θεωρώ ότι η αλήθεια, με τη σημαντική και τολμώ να πω καθοριστική συμβολή της πολιτικής αγωγής, κατάφερε να αναδυθεί τελικά μέσα από τη δικαστική αίθουσα, αποτινάσσοντας από πάνω της το σωρό από χονδροειδή ψεύδη που προσπάθησαν να της εναποθέσουν οι κατηγορούμενοι, παραμένοντας αλώβητη από τα βέλη των συκοφαντιών και απειλών που εξαπέλυσαν οι ίδιοι εναντίον της.

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΧΤΗΚΑΝ

Αποδείχτηκε με αναμφισβήτητο τρόπο, μέσα από ένα τεράστιο πλήθος από αδιάσειστα στοιχεία, μέσα από τα χιλιάδες αποκαλυπτικά έγγραφα, βίντεο, φωτογραφίες, απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες, που διαβάσαμε, είδαμε και ακούσαμε, μέσα από τις δεκάδες αποκαλυπτικές καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας αλλά και από αυτές των μαρτύρων υπεράσπισης καθώς και τις απολογίες των κατηγορουμένων, ότι η Χρυσή Αυγή είναι πράγματι μια εγκληματική οργάνωση, με αντίστοιχη δομή, λειτουργία και δράση, η οποία έχει ως κινητήρια δύναμη την αποκρουστική ναζιστική ιδεολογία. Μια εγκληματική οργάνωση, με πλοκάμια και στηρίγματα σε τμήματα του κρατικού μηχανισμού και της εργοδοσίας, η οποία περιβλήθηκε και το μανδύα του πολιτικού κόμματος.

Η πεποίθηση αυτή, ενισχύθηκε ιδιαίτερα, εξαφανίζοντας κάθε ίχνος αμφιβολίας, από την ανάδειξη του σχεδιασμένου τρόπου δράσης της οργάνωσης και της στοχοποίησης των θυμάτων της, τόσο στις τρεις επιμέρους κακουργηματικές υποθέσεις που διερευνώνται από το δικαστήριό σας, την ανθρωποκτονία του Παύλου Φύσσα και τις απόπειρες ανθρωποκτονίας σε βάρος των Αιγύπτιων αλιεργατών και των κομμουνιστών και συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ, στις οποίες η ενοχή των κατηγορουμένων αποδείχτηκε πλήρως, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, όσο και στις πολυάριθμες άλλες υποθέσεις σοβαρών εγκλημάτων που διαπράχθηκαν από αυτήν (στις επιδρομές στους κοινωνικούς χώρους «Αντίπνοια» και «Συνεργείο», τη δολοφονία Σαζάτ Λουκμάν, τις επιθέσεις στο μαθητή Φοίβο Δεμερτζίδη, τους αλλοδαπούς στην Ιεράπετρα Κρήτης, τον Άγιο Παντελεήμονα της Αθήνας και άλλες), οι οποίες αναφέρονται, ενδεικτικά και μόνο -μέσα από έναν ατελείωτο πραγματικά κατάλογο εγκλημάτων της οργάνωσης- και συσχετίζονται στο κατηγορητήριο.

Πρέπει να επισημάνω, στο σημείο αυτό, ότι η αναφορά και ο συσχετισμός των διαφόρων τελεσθέντων αδικημάτων της οργάνωσης, εξυπηρετεί απλώς την ενίσχυση της απόδειξης και όχι τη στοιχειοθέτηση της κατηγορίας της εγκληματικής οργάνωσης. Και τούτο διότι, το αντίστοιχο άρθρο 187 του Ποινικού Κώδικα, για την εφαρμογή του, όπως ορθά είπαν και προηγούμενοι συνάδελφοι της πολιτικής αγωγής, δεν απαιτεί την τελεσθείσα διάπραξη κακουργημάτων, αλλά αρκείται στο σκοπό της διάπραξής τους με προπαρασκευαστικές πράξεις. Ακόμη δηλαδή και κανένα κακούργημα να μην έχει διαπράξει μια εγκληματική οργάνωση, αν προκύπτει βάσιμα ο σκοπός τέλεσής τους, μαζί βέβαια με την εσωτερική διάρθρωση και την ιεραρχική δομή της οργάνωσης, στοιχειοθετείται το αδίκημα. Αυτό είναι σαφές στη διατύπωση του άρθρου. Το γεγονός ότι η

εγκληματική οργάνωση, στη συγκεκριμένη περίπτωση η Χρυσή Αυγή, δεν περιορίστηκε στην προπαρασκευή των αποτρόπαιων κακουργημάτων που σχεδίαζε, αλλά προχώρησε και στη συστηματική υλοποίησή τους, αποτελεί ένα πρόσθετο, σοβαρό αποδεικτικό στοιχείο.

Κατ' επέκταση, όπως και πάλι προηγούμενοι συνάδελφοι τόνισαν, για τη στοιχειοθέτηση του αδικήματος της διεύθυνσης της εγκληματικής οργάνωσης, δεν πρέπει να αναζητούνται ειδικές εντολές για τη διάπραξη συγκεκριμένων κακουργημάτων, γιατί αυτές θα στοιχειοθετούσα το αδίκημα της ηθικής αυτουργίας, το οποίο θα συνέρρεε αληθινά και πραγματικά με αυτό της διεύθυνσης. Βέβαια, στη συγκεκριμένη υπόθεση, προέκυψε, ότι θα έπρεπε να έχουν απαγγελθεί κατηγορίες και για αυτό το αδίκημα, οι οποίες κακώς δεν απαγγέθηκαν. Για τη διεύθυνση, αρκεί να προκύπτει η οποιαδήποτε διαταγή, καθοδήγηση και εποπτεία, στα πλαίσια της ιεραρχικής δομής, του κεντρικού σχεδιασμού και του γενικού πλαισίου εντολών, για την επίτευξη των στόχων της και των εγκληματικών σκοπών της. Είναι, για να το πω με ένα παράδειγμα, σαν να κατασκευάζουν κάποιои, να προγραμματίζουν και να συντηρούν ένα φονικό ρομπότ, προκειμένου να εξολοθρεύει ορισμένες κατηγορίες ανθρώπων που έχουν επιλέξει για τους σκοπούς τους, τα μέλη των οποίων μπορεί να αναγνωρίζει, να στοχοποιεί και να εξοντώνει αυτόματα, χωρίς να χρειάζεται κάθε φορά ειδική εντολή από τον προγραμματιστή του.

Τα δύο αυτά ζητήματα έχουν πολύ μεγάλη πρακτική σημασία για τον ορθό προσανατολισμό της νομικής προσέγγισης της υπόθεσης.

Πιο συγκεκριμένα, από την ακροαματική διαδικασία που προηγήθηκε, αλλά και όσα είχαν γίνει, σε ένα βαθμό, γνωστά και πριν αυτή ξεκινήσει, προέκυψε ότι η Χρυσή Αυγή, από την ίδρυσή της μέχρι και σήμερα, η ηγεσία και τα μέλη της, είναι πλήρως προσηλωμένα, χωρίς καμία ουσιαστική μετάλλαξη της πίστης τους, χωρίς καμία ταλάντευση, στην εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία. Η ιδεολογία αυτή για την επικράτησή της, όπως έχει αποδειχτεί και ιστορικά με τραγικό τρόπο, προϋποθέτει αναγκαστικά τη διάπραξη ειδεχθών και μαζικών εγκλημάτων. Η υλοποίηση αυτού του σκοπού, περνάει απαραίτητα μέσα από τη συγκρότηση, λειτουργία και διαρκή δράση κατάλληλης επιχειρησιακά οργάνωσης, στρατιωτικού τύπου, με αντίστοιχη εκπαίδευση και ομοιόμορφη ενδυμασία, με αυστηρή πειθαρχία και υπακοή στην ιεραρχική δομή, όπου στην κορυφή της βρίσκεται ο Αρχηγός, ο οποίος είναι παντοδύναμος και στον οποίο αποδίδονται μεταφυσικές ιδιότητες, με οπλισμένα τάγματα εφόδου ή ομάδες κρούσης ή ομάδες ασφαλείας (τα συναντήσαμε με διάφορους όρους, αλλά όπως και να τα αποκαλέσουμε η ουσία τους είναι ίδια). Κοντολογής, οργάνωσης ικανής στην πραγματοποίηση αυτών των εγκλημάτων. Ειδικότερα, κατάλληλης για τη φυσική εξόντωση, την τρομοκράτηση και τον εξευτελισμό των κατηγοριών του πληθυσμού που ενοχοποιούνται από αυτήν ως εχθροί της καθαρότητας της Αρίας φυλής που εκείνη πρεσβεύει (μετανάστες, εβραίοι, τσιγγάνοι, ομοφυλόφιλοι κ.ά.) αλλά κυρίως, των ιδεολογικών και πολιτικών αντιπάλων της (κομμουνιστές, συνδικαλιστές του ταξικού εργατικού κινήματος, άλλοι αγωνιστές με ριζοσπαστική και προοδευτική σκέψη), που στοχοποιούνται ιδιαίτερα, ως εχθροί της φυλής και του έθνους και ως εμπόδια στην επικράτησή της.

Προέκυψε, μέσα από το πλουσιότατο αποδεικτικό υλικό, ότι η Χρυσή Αυγή δεν είναι απλώς μια οργάνωση με ρατσιστικές θέσεις και ρητορεία. Είναι μια εγκληματική

εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση, με αυτά τα επικίνδυνα χαρακτηριστικά, που μιμείται τα πρότυπα και αντιγράφει την πρακτική, κυρίως του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος της Γερμανίας του Χίτλερ. «Δεν είμαστε Λεπέν» λέει χαρακτηριστικά ο Αρχηγός της, «είμαστε η σπορά των ηττημένων του 1945, οι εθνικοσοσιαλιστές, οι φασίστες». Η διαπίστωση αυτή, έχει επίσης μεγάλη πρακτική σημασία, για την κατανόηση του εύρους και του είδους της εγκληματικής δράσης που αναπτύσσει, την επιλογή των στόχων της. Ένας στενά ρατσιστικός χαρακτήρας της οργάνωσης, θα εξηγούσε, για παράδειγμα, τη δολοφονική επίθεση στους Αιγύπτιους ψαράδες, τη δολοφονία Λουκμάν, τις εκατοντάδες άλλες επιθέσεις σε μετανάστες εργάτες που έχει διαπράξει η Χρυσή Αυγή, ωστόσο δεν θα μπορούσε να εξηγήσει τη δολοφονία Φύσσα, τη δολοφονική ενέδρα στους κομμουνιστές και συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ και τόσες άλλες επιθέσεις σε βάρος Ελλήνων. Μόνο με τον υπαρκτό, βαθύτερο ναζιστικό χαρακτήρα της οργάνωσης, μπορεί αυτές να εξηγηθούν ολοκληρωμένα.

Για την ενίσχυσή της, η Χρυσή Αυγή, αξιοποίησε το πρόσφορο έδαφος που καλλιεργήθηκε στη χώρα μας, στις συνθήκες της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης τα προηγούμενα χρόνια, με την όξυνση των προβλημάτων των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων σε συνδυασμό με την αυξανόμενη δυσαρέσκειά τους από τη διαχείριση των διαφόρων κυβερνήσεων, αλλά και τις πολύμορφες διασυνδέσεις της με το πλέγμα της κρατικής και οικονομικής εξουσίας, στοιχείο που διευκόλυνε σημαντικά την εγκληματική δράση της. Στα ζητήματα αυτό, θα αναφερθώ εκτενέστερα και πιο κάτω.

Περαιτέρω, προέκυψε ότι η συγκεκριμένη οργάνωση, δεν περιορίστηκε στο επίπεδο της συγκρότησης υποδομής και του σχεδιασμού, αλλά προχώρησε σε μια σειρά από σοβαρές εγκληματικές πράξεις, όπως ήταν η απόπειρα ανθρωποκτονίας του Δημήτρη Κουσουρή αλλά και πολλές άλλες, οι οποίες είτε δεν εξιχνιάστηκαν είτε οι δράστες-μέλη της οργάνωσης έπεσαν στα μαλακά, είτε έμειναν και ατιμώρητες, εξαιτίας της προκλητικής ανοχής αλλά και στήριξης που τύχανε από αστυνομικές και εισαγγελικές αρχές. Στη συνέχεια, μόλις οι συνθήκες την ευνόησαν, την περίοδο δηλαδή της οικονομικής κρίσης, η Χρυσή Αυγή επιδίωξε και κατάφερε να κλιμακώσει την εγκληματική δράση της σε βάρος κυρίως των μεταναστών αλλά και των ιδεολογικών και πολιτικών αντιπάλων της, με αποκορύφωμα τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Παράλληλα, εξασφάλισε την πιο ενεργή στήριξη από τμήματα της εργοδοσίας, με χαρακτηριστική περίπτωση αυτή των εργολάβων της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης του Περάματος και των εφοπλιστών. Τα ζητήματα αυτά θα αναπτύξω επίσης πιο διεξοδικά παρακάτω.

Μέσα από αυτήν την κλιμάκωση της εγκληματικής βίας, με τις πλάτες μηχανισμών και δυνάμεων που ανέφερα, αλλά και με την απόκτηση αξιόλογης μαζικής επιρροής -μέσω της φασιστικής δημαγωγίας και της πατριδοκαπηλείας- στα πιο καθυστερημένα πολιτικά τμήματα της κοινωνίας μας και την είσοδό της στη βουλή, η οποία της εξασφάλισε ακόμη μεγαλύτερη ασυλία και την αποθράσυνε, ενισχύθηκε και οργανωτικά, στρατολόγησε νέα μέλη.

Τα τρία κακουργήματα, που εξετάστηκαν από το Δικαστήριό σας, είναι χαρακτηριστικές εκδηλώσεις της εγκληματικής δράσης της, που είχε προετοιμάσει από πριν, ιδεολογικά, οργανωτικά, επιχειρησιακά, προϊόντα της φονικής μηχανής που είχε δημιουργήσει και την είχε δοκιμάσει σε πολλές περιπτώσεις πριν. Και τα τρία, έχουν

επιλεγμένους στόχους, με βάση τη γενική στοχοποίηση της οργάνωσης (μετανάστες, αντιφασίστες, συνδικαλιστές του ταξικού κινήματος, κομμουνιστές) αλλά και ιδιαιτερότητες με βάση ειδικότερη στοχοποίηση (όπως στις περιπτώσεις των Αιγύπτιων αλιεργατών, όπου η επίθεση αφορά μετανάστες αλλά συνδυάζεται και με τα ιδιαίτερα συμφέροντα που υπηρετεί η Χρυσή Αυγή στην Ιχθυόσκαλα και των κομμουνιστών και συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ, όπου συνδυάζεται στα θύματα η ιδιότητα και του κομμουνιστή και του συνδικαλιστή και μάλιστα στο χώρο της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης του Περάματος, όπου διακυβεύονται τα ιδιαίτερα συμφέροντα των εργολάβων του χώρου και των εφοπλιστών, τα οποία η Χρυσή Αυγή υπηρετεί. Σε αυτές τις περιπτώσεις, η Χρυσή Αυγή πετυχαίνει με ένα σμπάρο δύο ή και περισσότερα τρυγόνια. Σε όλα πάντως αυτά τα κακουργήματα, υπάρχει το ίδιο βασικό *modus operandi*, δηλαδή επιχείρηση κατά τις νυχτερινές ώρες, εξασφάλιση αριθμητικής υπεροχής, κατάλληλος οπλισμός, αιφνιδιασμός και περικύκλωση του στόχου, συγκεκριμένος χρόνος διάρκειας, συντεταγμένη αποχώρηση. Επιπλέον, σε όλες τις περιπτώσεις, εφαρμόζεται από την ηγεσία η τακτική της συγκάλυψης, που ξεκινάει από τη γενική άρνηση του εγκλήματος και στη συνέχεια διαδοχικά, ανάλογα και με τη ροή και το είδος των πληροφοριών που έρχονται στη δημοσιότητα, υποβάθμισή του ως γεγονός και μεταφορά της ευθύνης στα θύματα, ενώ σε κάποιες (Αιγύπτιοι αλιεργάτες, κομμουνιστές και συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ) υπάρχει και δημόσια προαναγγελία των επιθέσεων.

Οι προηγούμενοι συνάδελφοι της πολιτικής αγωγής, στις αγορεύσεις τους, ανέλυσαν διεξοδικά και πλήρως εμπεριστατωμένα τα ζητήματα αυτά.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Κυρία πρόεδρε, κύριοι δικαστές,

Μετά από μια πολύχρονη ακροαματική διαδικασία, μέσα από την οποία προέκυψε τόσο πλούσιο αποδεικτικό υλικό, τόσα αμείλικτα στοιχεία από έγγραφα και μάρτυρες, που τεκμηριώνουν πλήρως το κατηγορητήριο, η εισαγγελική πρόταση που ακούσαμε, μας άφησε κυριολεκτικά άναυδους, τους συνηγόρους της πολιτικής αγωγής, τα θύματα της εγκληματικής δράσης της Χρυσής Αυγής και τις οικογένειές τους, τους ανθρώπους που ενδιαφέρονται και παρακολουθούν τη συγκεκριμένη ιστορική δίκη, αλλά στο άκουσμά της και όλους τους σκεπτόμενους και καλοπροαίρετους ανθρώπους, μέσα και έξω από τα σύνορα της χώρας μας, αυτούς που διατηρούν ζωντανή την κριτική σκέψη και τη μνήμη τους, που αναζητούν την αλήθεια και το δίκιο, που ελπίζουν και αγωνίζονται για ένα καλύτερο αύριο.

Η εισαγγελική πρόταση μας άφησε άναυδους, όχι μόνο για το «δια ταύτα» της, δηλαδή την απαλλαγή όλων των κατηγορουμένων της ηγεσίας της Χρυσής Αυγής, όλων των συνεργών της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα και την υποβάθμιση των αδικημάτων για τους κατηγορούμενους στις υποθέσεις των Αιγύπτιων αλιεργατών και των κομμουνιστών και συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ, αλλά κυρίως για το σκεπτικό της, για τον τρόπο που οδηγήθηκε σε αυτό το «δια ταύτα», τα νομικά και λογικά επιχειρήματα που χρησιμοποίησε, τα στοιχεία που αξιοποίησε, τα όσα επιλεκτικά και αντιφατικά ανέφερε και ιδίως, όσα παρέλειψε να αναφέρει. Ειλικρινά δεν περιμέναμε, παρότι είχαμε κάποια δείγματα κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας, σε μια τόσο σημαντική και ιστορική δίκη, σε αυτό το υψηλό δικαστηριακό επίπεδο που αυτή διεξάγεται, όπου είναι

στραμμένα πάνω της τα φώτα της δημοσιότητας και τα βλέμματα της κοινωνίας, ύστερα από τέτοιο άφθονο και συντριπτικό για την ενοχή των κατηγορουμένων αποδεικτικό υλικό που αναδείχτηκε, η εισαγγελική πρόταση να είναι τόσο φτωχή σε επιχειρήματα, τόσο νομικά και ουσιαστικά διάτρητη, τόσο προσβλητική για την αλήθεια και τη νοημοσύνη όλων μας, τόσο προκλητικά μεροληπτική υπέρ των κατηγορουμένων, τόσο τελικά κατώτερη των περιστάσεων. Και αυτό αποτελεί για μας ένα σοβαρό ερωτηματικό, που αναζητά μian εξήγηση.

Γιατί πραγματικά, η κυρία εισαγγελέας με την πρότασή της, υπερέβη και αυτά ακόμη τα όρια του αισθήματος δικαίου, που λειτουργεί ως ασφαλιστική δικλείδα για το σχηματισμό της δικανικής πεποίθησης. Παραβίασε τους κανόνες της λογικής, αγνόησε τα διδάγματα της κοινής πείρας και αποδέχθηκε συλλήβδην τα σαθρά επιχειρήματα των κατηγορουμένων, συγκροτώντας μια σαθρή δικανική σκέψη κατά την αγόρευσή της. Και όλα αυτά, παρά την ψιθυριστή αγόρευσή της, έκαναν εκκωφαντικό κρότο.

Πώς να μην αναθαρρήσουν και πάλι οι κατηγορούμενοι μετά την εισαγγελική πρόταση; Γιατί να μην επιτεθούν άγρια πριν μερικές μέρες στο δημοσιογράφο Τομά Ζακομπί, παρουσία του κατηγορούμενου Κασιδιάρη και την αστυνομία για άλλη μια φορά σε ρόλο θεατή του ξυλοδαμού; Πώς να μην απειλούν στο ημερολόγιό τους για το 2020, με τα λόγια του γερμανού αρχιναζιστή Γκέμπελς, «θα ξαναγουρίσουμε και η γη θα τρέμει»;

Αλλά ας δούμε συγκεκριμένα, κάποιες -βασικές μόνο- πλευρές από το περιεχόμενό της:

Καταρχήν, η εισαγγελική πρόταση ξεκινάει αντίστροφα από το κατηγορητήριο, δηλαδή από τις επιμέρους υποθέσεις και καταλήγει στην εγκληματική οργάνωση. Αυτό είναι μεθοδολογικά προβληματικό, όχι από άποψη χρονικής σειράς αλλά από άποψη ουσίας. Γιατί επιδιώκει μέσα από τις επιμέρους υποθέσεις να οδηγηθεί στην ύπαρξη ή όχι εγκληματικής οργάνωσης και όχι το αντίστροφο, δηλαδή από το χαρακτήρα και τη δομή της οργάνωσης που είναι το κρίσιμο και το ζητούμενο, στις επιμέρους πράξεις, όπως ορθά κάνει το κατηγορητήριο. Κι αυτό γιατί, όπως ήδη αναφέρθηκε αρχικά, ακόμη και κανένα κακούργημα να μην είχε διαπραχθεί, πράγμα βέβαια πρακτικά δύσκολο, αλλά θεωρητικά πιθανό, πάλι θα μπορούσε να χαρακτηριστεί νομικά με το άρθρο 187 του ΠΚ, ως εγκληματική οργάνωση, όταν έχοντας την κατάλληλη δομή και τη διαρκή δράση, επιδιώκει την τέλεση περισσότερων του ενός κακούργηματων (η ίδια η οργάνωση και όχι απαραίτητα κάθε μέλος της ξεχωριστά, ύστερα από τη μεταβολή που επέφερε ο ν. 3875/2010 στη διατύπωση της διάταξης, με την αντικατάσταση του συνδέσμου «και» από την αναφορική αντωνυμία «που», το ανέλυσαν αυτό προηγούμενοι συνάδελφοι)

Θα μπορούσε φυσικά, ακόμη και με τον τρόπο αυτό, ξεκινώντας δηλαδή αντίστροφα, να οδηγηθεί στο ίδιο ορθό συμπέρασμα, δηλαδή την ύπαρξη εγκληματικής οργάνωσης. Ωστόσο, η εισαγγελική πρόταση, μέσα από τους παραμορφωτικούς φακούς της, που άγνωστο για ποιο λόγο επέλεξε να χρησιμοποιήσει, δεν είδε -μέσα από τις επιμέρους υποθέσεις- τη μεγάλη εικόνα της εγκληματικής οργάνωσης, παρά μόνο διαστρεβλωμένα, αποσπασμένα, εντελώς τυχαία και ανεξήγητα στιγμιότυπα της δράσης κάποιων χρυσαυγιτών.

Παρατηρώντας την εισαγγελική πρόταση και στις τρεις κύριες υποθέσεις που συνεκδικάζονται, θα διαπιστώσουμε την κοινή σε αυτές πλήρη απουσία έστω και της παραμικρής αναφοράς της αιτίας για την οποία διαπράχθηκαν αυτά τα κακουργήματα (κάτι που αποτελεί μίαν εντυπωσιακή πρωτοτυπία), τη συστηματική (και ανεπιτυχή βέβαια) προσπάθεια αποδόμησης του σχεδιασμού και του οργανωμένου χαρακτήρα τους, την υποβάθμιση της απαξίας τους και αντίστοιχα της ποινικής βαρύτητάς τους. Η εισαγγελική πρόταση τις αφυδάτωσε κυριολεκτικά και έκοψε τα νήματα που τις συνδέουν με την εγκληματική οργάνωση.

Θα αναφερθώ σε ορισμένα μόνο καίρια και χαρακτηριστικά σημεία που επισήμανα, ο σχολιασμός και η αντίκρουση των οποίων θεωρώ ότι μπορεί να συμβάλει στην ανάδειξη της αλήθειας, δεδομένου ότι οι προηγούμενοι συνάδελφοι έχουν ήδη αναφερθεί με εξαντλητικό και πλήρως εμπειριστατωμένο τρόπο.

. Για την υπόθεση Φύσσα

-«Το μόνο βέβαιο και μη επιδεχόμενο αμφισβήτησης, αναφέρει η εισαγγελική πρόταση, είναι η ανθρωποκτονία του Π. Φύσσα, η οποία τελέστηκε από τον κατηγορούμενο Γ. Ρουπακιά, ο οποίος και ομολόγησε την εν λόγω πράξη του».

>Αλήθεια, από όλη την υπόθεση μόνο αυτό θεωρεί ότι προέκυψε με βεβαιότητα η κ. εισαγγελέας; Η οργανωμένη μετάβαση και επίθεση, για παράδειγμα, του «τάγματος εφόδου» της τοπικής της Νίκαιας της οργάνωσης, επιδέχεται αμφισβήτηση;

-Και συνεχίζει: «Από το αποδεικτικό υλικό προκύπτει ότι τα αντικείμενα που κρατούσαν στα χέρια τους τα προαναφερόμενα άτομα ήταν τα κράνη τους και όχι ρόπαλα, στείλιάρια και λοιπά. Ακόμη πρέπει να αναφερθεί ότι και το σήμα που έλαβαν οι αστυνομικοί ειδικοί φρουροί της ομάδας ΔΙΑΣ, σύμφωνα με το οποίο γύρω στα 50 άτομα με ρόπαλα στα χέρια κατευθύνονταν προς την καφετέρια με το διακριτικό τίτλο «Κοράλλι», δεν είναι ενημέρωση από αστυνομικούς που ευρίσκονταν στο σημείο αλλά προέρχεται από πληροφόρηση τηλεφωνική που φέρεται να δέχτηκε αρκετά λεπτά νωρίτερα το ως άνω κέντρο και στη συνέχεια προέβη σε αναμετάδοσή του».

>Αποσιωπά όμως, η εισαγγελική πρόταση, όλως περιέργως –τονίστηκε αυτό ιδιαίτερα και από προηγούμενους συναδέλφους- την εξής επί λέξει αναφορά των αστυνομικών εκείνο το βράδυ, που λόγω της εκπαίδευσης και της εμπειρίας τους έχουν μίαν «επαγγελματική», γι' αυτό πιο ψύχραιμη και δεισδυτική από το μέσο άνθρωπο, ματιά στα γεγονότα που παρατηρούν, οι οποίοι αναφέρουν επί λέξει: «00.00.50 Κέντρο, επί της Τσαλδάρη έχει αρκετά άτομα και επί της Παύλου Μελά και Κεφαλληνίας έχει γύρω στα είκοσι άτομα. Είκοσι πρέπει να ναι. Είκοσι άτομα της Χρυσής Αυγής όπου μας ενημερώνουν ότι είχανε μια διαμάχη με άτομα του γνωστού χώρου. Είμαστε πλησίον. Προσπαθούμε να κατευνάσουμε τα πνεύματα. Κέντρο να γνωρίζετε απ'ό,τι διακρίνουμε υπάρχουν και κάτι σιδερομπουνιές και κάτι ρόπαλα».

Αλλά αποσιωπά και μια σειρά από καταθέσεις αστυνομικών μαρτύρων, όπως του Ρώτα που αναφέρεται σε «μαδέρια», της Λεγάτου σε «αντικείμενα σαν ρόπαλα», αλλά και του σωφρονιστικού υπαλλήλου Χατζησταμάτη -που διαθέτει και αυτός αυξημένη

παρατηρητικότητα, λόγω της εκπαίδευσης και της εμπειρίας του- ο οποίος αναφέρεται σε «στειλιάρια» και μάλιστα υψωμένα.

Οι παραπάνω αναφορές και μαρτυρίες, εξαφανίστηκαν από το οπτικό και ακουστικό πεδίο της κ. εισαγγελέα, έτσι ώστε το οπλισμένο «τάγμα εφόδου» της οργάνωσης, ως δια μαγείας, αφοπλίστηκε.

-Αναφέρει, παρακάτω, η εισαγγελική πρόταση για τους κατηγορούμενους χρυσαυγίτες που συγκεντρώθηκαν εκείνο το βράδυ: *«Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους, καθώς το μήνυμα δεν προσδιόριζε τον λόγο της πρόσκλησης πίστευαν ότι επρόκειτο για διανομή τροφίμων - φυλλαδίων καθόσον την 19.9.2013 θα μιλούσε ο κατηγορούμενος Ν. Μιχαολιάκος. Ομως όταν έφτασαν έξω από τα γραφεία της Τοπικής πληροφορήθηκαν τον λόγο της συγκέντρωσης. Έτσι λοιπόν η παρουσία τους οφειλόταν στη βούλησή τους να συνδράμουν τους κατηγορούμενους Ι. Αγγο και Λ. Τσαλίκη, που είχαν γίνει αποδέκτες των σκωπτικών σχολίων από την παρέα του Παύλου Φύσσα».*

>Αλήθεια, θεωρεί βάσιμο η κ. εισαγγελέας τον ισχυρισμό τους, πως πίστευαν σοβαρά ότι επρόκειτο για διανομή τροφίμων ή φυλλαδίων σχεδόν μεσάνυχτα και θα συγκεντρώνονταν έτσι βιαστικά για το σκοπό αυτό; Ή μήπως τελικά πήγαν στον τόπο της δολοφονίας γιατί ήθελαν, όπως αναφέρει, να συνδράμουν τον Άγγο και τον Τσαλίκη, όχι επειδή ήταν εγκλωβισμένοι ή κινδύνευαν (κάτι τέτοιο δεν προέκυψε), αλλά επειδή είχαν γίνει αποδέκτες των «σκωπτικών σχολίων» από την παρέα του Φύσσα; Και ο Πατέλης που συνέταξε και απέστειλε το μήνυμα, αν απορρίψουμε φυσικά την αστεία εκδοχή με τα τρικάκια, αυτό άραγε πίστευε ή ήθελε; Κινητοποίησε έτσι εσπευσμένα τα μέλη της τοπικής της Νίκαιας που ήταν αυτός επικεφαλής και εκείνοι ανταποκρίθηκαν άμεσα για το λόγο αυτό; Να ξεκινήσουν δηλαδή άρον-άρον, σχεδόν μεσάνυχτα, παραμονή μιας εργάσιμης ημέρας, αφήνοντας τα σπίτια και τις οικογένειές τους, επειδή κάποιιοι ομοϊδεάτες τους σε μια καφετέρια δέχτηκαν απλώς και μόνο κάποια σκωπτικά σχόλια από μίαν άλλη παρέα; Και ποια συνδρομή να τους παράσχουν; Να τους παρηγορήσουν; Η υιοθέτηση από την εισαγγελική πρόταση ενός τέτοιου ισχυρισμού, που αγγίζει τα όρια της φαιδρότητας, το μόνο που καταφέρνει είναι να γίνεται τελικά η ίδια αποδέκτρια σκωπτικών σχολίων.

-Συνεχίζοντας, η εισαγγελική πρόταση αναφέρει: *«Ο Ρουπακιάς χρησιμοποίησε το αναδιπλούμενο μαχαίρι, τύπου σιλέτο, που είχε στην κατοχή του προκειμένου να το χρησιμοποιήσει στη δημιουργία έντονου επεισοδίου που εσκόπευε να προκαλέσει».*

>Αλλά για ποιο λόγο να προκαλέσει αυτό το επεισόδιο και εναντίον τίνος; Η εισαγγελική πρόταση, όχι απλώς δεν καταλήγει, αλλά δεν κάνει ούτε την παραμικρή σχετική εικασία ή νύξη, έστω και ακροθιγώς, στο ιστορικό του περιστατικού. Δεν το ερευνά καν, σαν να μην έχει κανένα ενδιαφέρον.

>Ποιο ήταν τελικά το κίνητρο του Ρουπακιά; Τι τον οδήγησε στο συγκεκριμένο αποτρόπαιο έγκλημα; Ποια ήταν η αιτία; Πως εξηγείται η πράξη του όταν αναγνωρίζεται η ένταση του δόλου και η ήρεμη ψυχική κατάσταση, ότι είχε την ικανότητα να σκέφτεται λογικά και να σταθμίζει τις συνέπειες των πράξεών του; Πλήρης σιγή από την εισαγγελική πρόταση.

Αξίζει να επισημανθεί σχετικά, ότι η κ. εισαγγελέας εξετάζει παρακάτω στην πρότασή της το κίνητρο του κατηγορούμενου Αποστολόπουλου στην υπόθεση της δολοφονικής επίθεσης κατά του μαθητή Φοίβου Δεμερτζίδη και αποφαινεται ότι αυτό δεν

ήταν ιδεολογικό, αλλά προσωπικό. Του κατηγορούμενου Ρουπακιά τι ήταν; Προσωπικό κι αυτό;

Και συνεχίζει: «Οι κινήσεις του Γ. Ρουπακιά δείχνουν ότι δεν είχε σχεδιάσει και οργανώσει εκ των προτέρων το έγκλημα της ανθρωποκτονίας. Ηρθε με το αυτοκίνητο της αδερφής του στον χώρο του εγκλήματος, το οποίο έφερε πινακίδες και ως εκ τούτου μπορούσε να αναγνωριστεί από τρίτα άτομα. Ο Γ. Ρουπακιάς μόνος του κινήθηκε, μόνος του αποχώρησε»

-«Περαστικός» λοιπόν ο Ρουπακιάς από τα γραφεία της Χρυσής Αυγής κατά τους ισχυρισμούς των κατηγορουμένων, «περαστικός» και από τον τόπο της δολοφονίας, κατά την εισαγγελική πρόταση! Η αλήθεια, όμως, όπως αναμφισβήτητα προέκυψε, είναι ότι ούτε μόνος του κινήθηκε, ούτε μόνος του αποχώρησε. Έφτασε στο χώρο του εγκλήματος μαζί με την πομπή μοτοσυκλετών και αυτοκινήτων των υπόλοιπων χρυσαυγίτων του τάγματος εφόδου, με τους οποίους είχε ξεκινήσει μαζί από τα γραφεία της τοπικής της Νίκαιας. Αν εννοεί η εισαγγελική πρόταση, την τελευταία φάση της οργανωμένης επιχείρησης, ούτε τότε κινήθηκε μόνος. Μαζί του, αποδείχτηκε ότι έδρασαν συντονισμένα και οι υπόλοιποι χρυσαυγίτες, εγκλωβίζοντας και κρατώντας το Φύσσα, χτυπώντας τον κατά κύματα, ώστε να τον αποδυναμώσουν και να του αποσπάσουν την προσοχή, εξουδετερώνοντας τους φίλους του και ενισχύοντας έτσι το Ρουπακιά, να επιφέρει τα θανατηφόρα πλήγματα, όπως έμμεσα και δειλά αναγκάζεται να δεχτεί και η ίδια η εισαγγελική πρόταση. Ούτε μόνος του αποχώρησε. Μαζί του, αμέσως μετά τη δολοφονία, αποχώρησαν από τον ευρύτερο χώρο όλοι οι άλλοι συγκεντρωμένοι χρυσαυγίτες του τάγματος εφόδου. Το γεγονός ότι χρησιμοποίησε το αυτοκίνητο της αδερφής του (και όχι πάντως το δικό του), το οποίο έφερε πινακίδες, μαρτυρά τη θρασύτητα του δράστη αλλά και της εγκληματικής οργάνωσης στην οποία ανήκει και οργάνωσε τη δολοφονική επίθεση, που θεωρούσαν βέβαιη ή ιδιαίτερα πιθανή την αποφυγή της σύλληψής του και την ατιμωρησία του. Η πεποίθησή τους αυτή ήταν ισχυρή και βάσιμη, προερχόμενη από την εμπειρία τους από προηγούμενες εγκληματικές ενέργειες της οργάνωσης και από τη γνώση της ανοχής που απολάμβαναν από τις αστυνομικές αρχές, με τις οποίες διατηρούσαν σημαντικές διασυνδέσεις (όπως με την κατηγορούμενη αστυνομικό Πόπορη, η οποία ήταν και πληροφοριοδότης τους κλπ.). Αυτό άλλωστε αποδείχτηκε και από τα πρωτοφανή γεγονότα που προηγήθηκαν αλλά κυρίως ακολούθησαν τη δολοφονία. Τι άλλο μαρτυρούν η απροθυμία οκτώ αστυνομικών της ομάδας ΔΙΑΣ να παρέμβουν έγκαιρα προκειμένου να την αποτρέψουν, κάτι που προκάλεσε την έντονη απορία και επιστημάνθηκε ιδιαίτερα από το Δικαστήριό σας, η παράλειψη χειροπέδησης του δράστη μετά από αυτήν (όταν αυτή εφαρμόζεται ακόμη και σε απλές προσαγωγές) και η πρακτική δυνατότητα που του δόθηκε να διαφύγει, αφού βρισκόταν μέσα στο αυτοκίνητό του με τη μηχανή αναμμένη, πριν καταφθάσει το περιπολικό που το απέκλεισε, η φράση που απηύθυνε στους αστυνομικούς του πληρώματός του που τον συνέλαβαν, «είμαι δικός σας, της Χρυσής Αυγής» όσο και η σκανδαλώδης μεταχείρισή του στη συνέχεια στο αστυνομικό τμήμα που τον οδήγησαν; Γι' αυτό ο Ρουπακιάς δεν φρόντισε να λάβει ιδιαίτερα προστατευτικά μέτρα. Άλλωστε, η χρήση ενός αυτοκινήτου χωρίς πινακίδες, μπορεί να προκαλούσε τυχαίο αστυνομικό έλεγχο του οχήματος κατά τη διαδρομή του, που θα ισοδυναμούσε με εμπλοκή και καθυστέρηση στην επιχείρηση.

Αλλά ακόμη και αν δεχόταν καταρχήν κάποιος την εισαγγελική άποψη, ως υπόθεση εργασίας, ότι ο Ρουπακιάς δεν είχε δήθεν σχεδιάσει και οργανώσει εκ των προτέρων το έγκλημα της ανθρωποκτονίας, το αμέσως επόμενο και φυσικό ερώτημα που θα προέκυπτε θα ήταν το εξής: Τότε, τι ήταν αυτό που τελικά τον ώθησε να το πραγματοποιήσει και μάλιστα σε ήρεμη ψυχική κατάσταση, με γρήγορες και αποφασιστικές κινήσεις; Τι μεσολάβησε; Τι ήταν αυτό που τον έκανε να χρησιμοποιήσει το μαχαίρι που έφερε μαζί του και να πλήξει καίρια τον Παύλο Φύσσα, έναν άγνωστο σε αυτόν άνθρωπο; Η εισαγγελική πρόταση, επειδή δεν προέκυψε κανένα απολύτως στοιχείο που θα μπορούσε να τη στηρίξει, το προσπερνά εντελώς και το αφήνει αδιάφορα και προκλητικά να αιωρείται ως δήθεν ανεξήγητο ερώτημα, ως δήθεν μια «αψυχολόγητη» ενέργεια, αναζητώντας δικαίωση της παντελώς αβάσιμης και αυθαίρετης αυτής άποψης σε κάποιες μεμονωμένες επιλεκτικές κρίσεις ανυποψίαστων μαρτύρων, που δεν είχαν φυσικά στη διάθεσή τους όλο αυτό το τεράστιο αποδεικτικό υλικό που είχε στη διάθεσή του το Δικαστήριό σας.

-Η εισαγγελική πρόταση, επικαλείται ακόμη για τη δικαίωσή της, το ότι «ο μάρτυρας Δ. Χατζησταμάτης στην από 3.12.13 κατάθεσή του στην ειδική ανακρίτρια εφέτη ανέφερε ότι ο Ρουπακιάς τού έδωσε την εντύπωση ότι έκανε αυτή την πράξη, δηλαδή το μαχαίρωμα, για να ανέβει στα μάτια των άλλων».

>Και τι συμπεραίνει η κ. εισαγγελέας από αυτό; Δεν αναρωτιέται, γιατί να ανέβει στα μάτια των άλλων; Γιατί να ανέβει στην εκτίμησή τους; Σε μιαν ομάδα αθλητών για παράδειγμα, ανεβαίνει αυτός που έχει την καλύτερη επίδοση, σε μιαν ομάδα επιστημόνων ερευνητών, αυτός που εκπονεί την πιο πρωτοπόρα εργασία. Αντίστοιχα, σε μιαν οργάνωση εγκληματιών δολοφόνων, ανεβαίνει ο πιο αδίστακτος από αυτήν. Στο αντίθετο συμπέρασμα, έπρεπε λοιπόν να καταλήξει η εισαγγελική πρόταση.

Αυτό ακριβώς αντιλαμβάνεται και το στέλεχος του Πειραιά της Χρυσής Αυγής, ο κατηγορούμενος Αποστόλου. «έκανε κάτι καλό για το κόμμα και πήρε πόντους» τον ακούσαμε να λέει στην τηλεφωνική συνομιλία, που είχε στις 23-9-2013, λίγες μέρες μετά τη δολοφονία.

-Επίσης, για να τεκμηριώσει την έλλειψη εντολής από την ηγεσία της Χρυσής Αυγής, η εισαγγελική πρόταση ισχυρίζεται ότι «από τις τηλεφωνικές κλήσεις του κατηγορούμενου Ι.Λαγού που επακολουθούν της ανθρωποκτονίας προς τον κατηγορούμενο Γ. Πατέλη ως υπεύθυνος που ήταν της Τοπικής Οργάνωσης της Νίκαιας, στην περιφέρεια του οποίου διαπράχθηκε η πιο πάνω εγκληματική πράξη, εμφανίζεται η προσπάθεια αυτού, Ι. Λαγού, να λάβει πληροφορίες για το τι συνέβη εκείνο το βράδυ».

>Ωστόσο, μολονότι με βάση όσα αναφέρθηκαν πριν για τη στοιχειοθέτηση του άρθρου 187 του ΠΚ, ζητούμενο δεν είναι η ύπαρξη ειδικής εντολής, από την επικαλούμενη συνομιλία, προκύπτει αβίαστα ότι ο Λαγός, κάθε άλλο παρά αγνοεί το περιστατικό και τη σχεδιασμένη οργάνωσή του από το τάγμα εφόδου της Νίκαιας, απλώς ζητά επιτακτικά από τον υφιστάμενό του στην ιεραρχία Πατέλη, πρόσθετες σαφείς πληροφορίες και λεπτομέρειες, με δεδομένη την ποινική τροπή της υπόθεσης και τα στοιχεία της δικογραφίας που έχει ήδη πληροφορηθεί, ώστε να καλυφθούν κενά και αντιφάσεις, με σκοπό, όπως λέει

χαρακτηριστικά, «να ξέρουμε τι να κάνουμε», πως θα «κουκουλώσουν» δηλαδή ποινικά την υπόθεση.

Τέλος, ιδιαίτερα σημαντικό είναι το εξής που αναφέρει:

-«Αλλωστε ποιο θα ήταν το όφελος για το κόμμα του Λαϊκού Συνδέσμου της Χρυσής Αυγής από μια τέτοια ενέργεια; Θα το ωφελούσε σε κάτι; Ακριβώς το αντίθετο θα συνέβαινε».

>Πως άραγε κατέληξε στο συμπέρασμα, η κ. εισαγγελέας, ότι δεν είχε όφελος η Χρυσή Αυγή από τη δολοφονία αλλά το αντίθετο; Δεν άκουσε, όπως ανέφεραν και προηγούμενοι συνάδελφοι, τις δηλώσεις του ίδιου του Αρχηγού της Χρυσής Αυγής. σε ομιλία του στα γραφεία της οργάνωσης, στις 26-5-2012, εν μέσω δηλαδή των διπλών εκλογών του Μαΐου – Ιουνίου 2012, να αναφέρει χαρακτηριστικά το εξής: «.. ελπίζουν ένας Χρυσουγίτης να σφάξει έναν ξένο για να αναστρέψουν το πολιτικό κλίμα. Έχουν χάσει την μπάλα γιατί σ' αυτήν την περίπτωση θα φτάσει 15 και 20% η Χρυσή Αυγή...» Δεν άκουσε την παρόμοιου περιεχομένου δήλωση που είχε προβεί και μετά την δημόσια επίθεση του Κασιδιάρη στην Λ. Κανέλη. σε ανοιχτή ομιλία του, όπου αναφέρει ότι από την εν λόγω επίθεση όχι μόνο δεν μειώθηκε το εκλογικό ποσοστό του κόμματος του αλλά «... η Χρυσή Αυγή ανέβηκε 2 μονάδες στις κρυφές δημοσκοπήσεις...» Δεν άκουσε τη φράση του Αποστόλου στην ίδια την παραπάνω τηλεφωνική συνομιλία, να αναφέρει ότι «Μη σου πω τώρα με το Φύσσα η Χρυσή Αυγή μπορεί να φτάσει το 15%», από την οποία προκύπτει ότι τέτοιες εγκληματικές ενέργειες έχουν την επιδοκιμασία των στελεχών και μελών της οργάνωσης, τα οποία έχουν σχηματίσει αντίστοιχη πεποίθηση ότι τους ωφελούν πολιτικά;

Δεν γνωρίζει από την ιστορία ότι οι αγριότητες των ναζιστικών ενόπλων τμημάτων στη Γερμανία, των ταγμάτων εφόδου και των SS, οι μαζικές δολοφονίες, δεν εμπόδισαν το Χίτλερ να αυξήσει την πολιτική επιρροή και την εκλογική του δύναμη και να πάρει την εξουσία, το αντίθετο μάλιστα;

Δεν έχει αντιληφθεί ότι η Χρυσή Αυγή δεν πρέπει να εξετάζεται με όρους άλλων εγκληματικών οργανώσεων, στη δράση των οποίων περιλαμβάνονται και ανθρωποκτονίες και άλλες βίαιες εγκληματικές ενέργειες, για «ξεκαθάρισμα λογαριασμών» κλπ; Ότι για τη Χρυσή Αυγή η άσκηση βίας και μάλιστα δολοφονικής σε βάρος κατηγοριών ανθρώπων που έχει ενοχοποιήσει και στοχοποιήσει, είναι όρος για την ανάπτυξή της και τη στρατολόγηση νέων μελών, ότι απορρέει από την ίδια την εγκληματική ναζιστική ιδεολογία της και περιέχεται στο DNA της, ότι την ικανότητά της σε αυτήν τη διαφημίζει, γιατί τη θεωρεί ως συγκριτικό πλεονέκτημα σε σχέση με άλλες συγγενικές οργανώσεις και κόμματα; Ότι για το λόγο αυτό επιδιώκει να δημοσιοποιείται, προκειμένου να σπέρνει τον τρόμο και να εμπειδώνεται έτσι η ισχύς της; Ότι επιζητά δηλαδή να γίνεται γνωστό πως προέρχεται από αυτήν, παρά τις αρχικές επίσημες υποκριτικές διαψεύσεις της, που κανέναν δεν πείθουν, αλλά να μη συλλαμβάνονται ποτέ οι δράστες της, εκπέμποντας έτσι το μήνυμα ότι είναι τόσο ισχυρή που όχι μόνο έχει τη δύναμη να κάνει το μεγαλύτερο έγκλημα εναντίον όποιου στέκεται εμπόδιο στην επικράτησή της, αλλά και ότι αυτό μπορεί να μένει ποινικά ακαταδίωκτο.

Ως προς το ερώτημα, τέλος, που θέτει η κ. εισαγγελέας, εάν οι χρυσαυγίτες γνώριζαν από πριν ή όχι, εκείνο το βράδυ, την παρουσία του Παύλου Φύσσα και της παρέας του στη συγκεκριμένη καφετέρια, η απάντησή του, καταφατική ή αρνητική, δεν ασκεί καμία ουσιαστική επιρροή για την απόδειξη του σχεδιασμού και της οργάνωσης της επίθεσης. Το κρίσιμο ζήτημα είναι ότι όταν την αντιλήφθηκαν, κινητοποιήσαν αμέσως το τάγμα εφόδου της Νίκαιας, που ήταν σε ετοιμότητα, το οποίο και συγκεντρώθηκε σε ελάχιστο χρόνο –και μάλιστα σε προχωρημένη βραδινή ώρα μιας εργάσιμης ημέρας- προκειμένου να επιτεθεί.

Για την υπόθεση των Αιγύπτιων αλιεργατών.

-Αναφέρει η εισαγγελική πρόταση: *«Στις 12.6.2012, και περί ώρα 03.10, μία ομάδα είκοσι ατόμων περίπου μετέβη στο Πέραμα Αττικής και στην, επί της οδού Θεμιστοκλή Σοφούλη αριθμός 32, μονοκατοικία όπου διέμεναν τέσσερις αλλοδαποί, ήτοι ο ιδιοκτήτης, αλιεργάτης στο επάγγελμα και ειδικότερα οι αδερφοί Μοχάμεντ Αμπου Χάμεντ, Άχμεντ Αμπου Χάμεντ και Σαάντ Αμπου Χάμεντ και τον φιλοξενούμενό τους Αμπουζίντ Εμπάρακ».* Και στη συνέχεια περιγράφει την επίθεση.

>Και σε αυτήν την περίπτωση, η εισαγγελική πρόταση επιχειρεί, αντί να διαφωτίσει, να συσκοτίσει την υπόθεση. Τι ήταν αυτή η ομάδα; Ήταν απλώς μια μεγάλη παρέα, που συμπτωματικά έτυχε να είναι όλοι χρυσαυγίτες και είπαν για κάποιον ανεξήγητο λόγο να πάνε να τους επιτεθούν εκείνο το βράδυ; Δεν αναφέρει ούτε ερευνά καν την αιτία της επίθεσης. Τελικά, για ποιο λόγο επιτέθηκαν οι χρυσαυγίτες εκείνο το βράδυ και μάλιστα με τέτοιο μένος στους κακόμοιρους τους Αιγύπτιους ψαράδες; Τι τους είχαν φταίξει; Σιγή ιχθύος, από την εισαγγελική πρόταση.

-Παρακάτω, επικαλείται απόσπασμα από την απολογία του Αγριογιάννη, ως αποδεικτικό στοιχείο για την ταυτοποίηση των κατηγορουμένων ως δραστών. Αναφέρει: *«Συνεννοηθήκαμε να καταθέσουμε όσα καταθέσαμε προανακριτικά και ανακριτικά. Τα είπα για να τους βοηθήσω, φτιάξαμε αυτή την ιστορία και είπαμε τα ίδια στην αστυνομία, στον ανακριτή και στον εισαγγελέα. Σήμερα έχω τρομοκρατηθεί, θέλω να πω την αλήθεια, δεν θα καθίσω εγώ φυλακή για τη Χρυσή Αυγή».*

>Τι εξήγηση όμως δίνει η κ. εισαγγελέας στην τελευταία αυτή φράση; Δεν είναι σαφής ομολογία ότι η επίθεση οργανώθηκε από τη Χρυσή Αυγή και ο Αγριογιάννης απλώς δεν θέλει να υποστεί τις ποινικές συνέπειές της;

-Όσον αφορά, τον ανθρωποκτόνο δόλο των κατηγορουμένων, η εισαγγελική πρόταση αποφαινεται: *«Από τα πραγματικά περιστατικά που εκτέθηκαν στην επ' ακροατηρίω διαδικασία σε συνδυασμό με τα αναγνωστέα έγγραφα και τις ιατροδικαστικές εκθέσεις κλπ. και τις απολογίες, δεν προέκυψε ο σκοπός των κατηγορουμένων να φονεύσουν τον παθόντα. Αν πράγματι είχαν ανθρωποκτόνο σκοπό, θα τον είχαν υλοποιήσει καθόσον είχαν όλο το χρονικό περιθώριο και δεν θα αποχωρούσαν από τον τόπο της επίθεσης».*

>Πως δικαιολογεί όμως το γεγονός ότι η πρότασή της έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την πάγια νομολογία των ποινικών δικαστηρίων αλλά και τους κανόνες της λογικής και τα

διδάγματα της κοινής πείρας; Το ανέπτυξαν αυτό αναλυτικά οι προηγούμενοι συνάδελφοι της Πολιτικής Αγωγής, αλλά είναι πραγματικά εντυπωσιακό και θα επιμείνω: Χτυπάνε με σφοδρότητα, χρησιμοποιώντας ρόπαλα και λαστούς, πολλοί μαζί έναν άνθρωπο στο κεφάλι, αιφνιδιαστικά, την ώρα που κοιμάται και δεν μπορεί να αντιδράσει, του το σπάνε στην κυριολεξία, και επειδή –για οποιονδήποτε λόγο- δεν επιστρέφουν να τον αποτελειώσουν, να του δώσουν τη χαριστική βολή, θεωρεί η κ. εισαγγελέας ότι δεν έχουν ούτε καν ενδεχόμενο ανθρωποκτόνο δόλο; Αν είναι δυνατόν!

-Τέλος, σοβαρό ερώτημα είναι, κατά τη γνώμη μου, γιατί η εισαγγελική πρόταση, αναφερόμενη στη συγκεκριμένη υπόθεση, παραλείπει, έστω να σχολιάσει, τη γνωστή ομιλία του Λαγού, λίγες ώρες πριν την επίθεση, η οποία ουσιαστικά την προανήγγειλε; Τη θεωρεί άσχετη και συμπτωματική;

Για την υπόθεση των κομμουνιστών και συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ

Αναφέρει η εισαγγελική πρόταση, ως προς την έναρξη της επίθεσης στο συνεργείο των κομμουνιστών και συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ, που είχε βγει να προπαγανδίσει το Φεστιβάλ της ΚΝΕ εκείνο το βράδυ:

-«Αφού είχαν κάνει τέσσερις με πέντε στάσεις και είχαν φτάσει στα φανάρια του «Πατίλα», σε ένα σημείο πιο σκοτεινό σε σχέση με τα άλλα περί ώρα 00:00, από δύο διαφορετικά στενά κάθετα στη λεωφόρο Δημοκρατίας κατέβαιναν δύο ομάδες από 25 άνδρες περίπου εκάστη ή συνολικά περίπου 50 άτομα που τους προσέγγισαν και τους εγκλώβισαν»

>Και σε αυτήν την υπόθεση αποσιωπάται πλήρως η αιτία της επίθεσης:

Ποιες ήταν αυτές οι δύο ομάδες που κατέβαιναν; Για ποιο σκοπό βρέθηκαν εκεί; Πήγαν για διανομή φυλλαδίων, τροφίμων ή για να κάνουν μοτοπορεία; Ακούσαμε τους πραγματικά ευφάνταστους και αντιφατικούς ισχυρισμούς τους στις απολογίες τους, που προκάλεσαν και την αντίδραση της έδρας του δικαστηρίου. Ήταν μια συμπτωματική συνάντηση; Ο Πανταζής και ο Χατζηδάκης με ποια ιδιότητα πήγαν εκεί; Και το κυριότερο, για ποιο λόγο τελικά επιτέθηκαν στο συνεργείο; Καμία απολύτως εξήγηση από την εισαγγελική πρόταση.

Και η δικαιολογία σε αυτήν την περίπτωση, θα μπορούσε να είναι –όπως σχολιάστηκε από το συνάδελφο κ. Θεοδωρόπουλο- ότι η εισαγγελική πρόταση τη θεωρεί –εντελώς εσφαλμένα βέβαια- ως πλημμέλημα και γι' αυτό δεν ασχολείται. Αλλά μήπως σε αυτές του Φύσσα και των Αιγύπτιων αλιεργατών που τις δέχεται ως κακουργήματα, κάνει κάποια αναφορά; Καμία, όπως επισημίναμε πριν.

-Ούτε βέβαια σε αυτήν την περίπτωση η εισαγγελική πρόταση κρίνει ότι προκύπτει ανθρωποκτόνος σκοπός των κατηγορουμένων. «Εάν πράγματι οι ανωτέρω κατηγορούμενοι –υποστηρικτές και μέλη της Χρυσής Αυγής- είχαν ανθρωποκτόνο σκοπό, θα τον είχαν πετύχει». Γιατί, όπως αναφέρει παρακάτω, «για να πετύχει κάποιος τον ανθρωποκτόνο σκοπό του δεν χρειάζεται μεγάλο χρονικό διάστημα καθώς και σε δευτερόλεπτα μπορεί να τον ολοκληρώσει. Αλλωστε τα αντικείμενα που έφεραν και χρησιμοποιούσαν ως όπλα, σύμφωνα με τις καταθέσεις των μαρτύρων (πτυσσόμενα κλομπ, τσεκούρι, σπειλιάρια, ρόπαλα, στις άκρες των οποίων υπήρχαν πρόκες και βίδες, κοντάρια τα οποία είχαν προσαρμοσμένα στο πάνω μέρος τους μεταλλικά ελάσματα και

λοιπά) ήταν τέτοια που δεν απαιτείται πολύς χρόνος για να επιτευχθεί ο θανατηφόρος σκοπός»

Και για να ενισχύσει αυτό το αυθαίρετο συμπέρασμα επικαλείται ένα απόσπασμα της κατάθεσης του παθόντα μάρτυρα Πουλικόγιαννη που αναφέρει; «*Το ευτύχημα για μένα είναι ότι χτυπήθηκα με τη βάση από το ρόπαλο και όχι από την άκρη που είχε τη λάμα*». Και με βάση αυτό καταλήγει πως «*Αν είχαν τον πιο πάνω σκοπό θα του είχαν καταφέρει συγκεκριμένα πλήγματα επί της κεφαλής και μάλιστα από την άκρη που είχε τη λάμα, με αποτέλεσμα να είχε υποστεί βαριές σωματικές βλάβες*».

>Ας παρακολουθήσουμε και εδώ τους ισχυρισμούς της εισαγγελικής πρότασης: Χτυπάνε πολλοί μαζί στα κεφάλια άλλους με σπειριόρια και ρόπαλα που έχουν πάνω τους και μεταλλικές απολήξεις, οι οποίες είναι μάλιστα -όπως προέκυψε- και ιδιοκατασκευές, τους τραυματίζουν, αλλά επειδή δεν καταφέρνουν να τους βρουν καίρια και να τους σκοτώσουν, δεν υπάρχει ανθρωποκτόνος δόλος, ούτε καν ενδεχόμενος.

Παραβλέπει όμως η εισαγγελική πρόταση, ότι τα θύματα της επίθεσης, δεν είναι τόσο εύκολη λεία για τους χρυσαυγίτες, παρά το σημαντικό φονικό οπλισμό τους. Πρόκειται για εργάτες, γυμνασμένους από τη σκληρή και πολύχρονη χειρωνακτική δουλειά, με ψυχικό σθένος που πηγάζει από την πρωτοπόρα ιδεολογία και το δίκιο της τάξης τους, που μπορούν γι' αυτούς τους λόγους να αμυνθούν αποτελεσματικά -στο μέτρο του δυνατού- και καταφέρνουν, όπως προέκυψε, να συσπειρωθούν και να καλυφθούν πίσω από τα αυτοκίνητα, σώζοντας έτσι τις ζωές τους. Αντίθετα, τα αυτοκίνητα, που ως άψυχα αντικείμενα, δεν έχουν τη δυνατότητα να προφυλαχθούν και να αμυνθούν, δέχτηκαν ανεμπόδιστα τη μανία των επιτιθέμενων, γι' αυτό και καταστράφηκαν από τα σφοδρά χτυπήματα των επιτιθέμενων χρυσαυγιτών (προσκομίσαμε τις σχετικές φωτογραφίες, όπου διακρίνονται και οι τρύπες από τα χτυπήματα με τα αιχμηρά μεταλλικά αντικείμενα που χρησιμοποίησαν οι χρυσαυγίτες). Αυτή είναι και η εξήγηση και στο απλοϊκό ερώτημα που έθεσε η υπεράσπιση κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, δηλαδή πως αφού οι λαμαρίνες των αυτοκινήτων υπέστησαν τέτοια σοβαρή ζημιά, δεν υπέστησαν αντίστοιχη τα κεφάλια και τα σώματα των θυμάτων.

Σχετικά με το χτύπημα που δέχτηκε στο κεφάλι ο Πουλικόγιαννης, η εισαγγελική πρόταση περιέχει μια προβληματική διατύπωση, που πρέπει να επισημανθεί και να διευκρινιστεί, γιατί αλλιώς μπορεί να οδηγήσει σε παρανόηση και βέβαια να καταλήξει σε ένα εσφαλμένο συμπέρασμα, όπως και πράγματι σε τέτοιο καταλήγει. Όταν λέει ο Πουλικόγιαννης ότι με πέτυχε στο κεφάλι το ρόπαλο με την ξύλινη βάση και όχι τη μεταλλική άκρη του, εννοεί σαφέστατα την ξύλινη βάση του επάνω μέρους του ροπάλου, στην οποία η μεταλλική άκρη στηρίζεται και εφάπτεται, δεν εννοεί τη βάση του κάτω μέρος του ροπάλου, η οποία δεν έχει μεταλλική απόληξη, όπως υπονοεί η εισαγγελική διατύπωση. Μας το έδειξε μάλιστα αυτό παραστατικά στο ακροατήριο, όταν κατέθεσε. Επομένως, όπως και ο ίδιος είπε, αλλά προκύπτει και από τα διδάγματα της κοινής πείρας, ήταν εντελώς θέμα τύχης ότι δεν τον πέτυχε για ελάχιστα εκατοστά η μεταλλική λάμα, αλλά η ξύλινη βάση της. Γιατί βέβαια, κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί σοβαρά ότι είναι δυνατόν να σημαδεύεις και να πλήττεις κάποιον στο κεφάλι με τέτοια ακρίβεια, που μπορείς να προβλέψεις με ασφάλεια, σε συνθήκες μάλιστα ιδιαίτερης έντασης, ότι θα πληγεί μόνο με το ξύλινο μέρος του ροπάλου και όχι του μεταλλικού που εφάπτεται σε αυτό. Περιπτώ

βέβαια να επισημάνουμε για άλλη μια φορά ότι –όπως δέχεται πάγια και η νομολογία- και το ξύλινο μέρος είναι ικανό να επιφέρει το θανατηφόρο αποτέλεσμα.

Άλλωστε, τρύπες στο χέρι και στον ώμο αντίστοιχα, από χτυπήματα με καρφιά ή άλλες αιχμηρές μεταλλικές απολήξεις που είχαν προσαρμοσμένα οι επιτιθέμενοι πάνω στα ρόπαλα, αποδείχτηκε ότι είχαν από τα θύματα της επίθεσης ο Ζύμαρης και ο Διαμαντάκης, τα οποία κατευθύνονταν για τα κεφάλια τους, αλλά κατάφεραν να τα αποφύγουν, βάζοντας μπροστά τα χέρια τους.

Επιπλέον, και σε αυτήν την υπόθεση, προβάλλει το σοβαρό ερώτημα γιατί η εισαγγελική πρόταση, αρνήθηκε, έστω να σχολιάσει, τις ομιλίες των βουλευτών Λαγού, Μίχου, Παναγιώταρου, λίγο καιρό πριν την επίθεση, οι οποίες ουσιαστικά επίσης την προανήγγειλαν, όπως συνέβη και με την επίθεση στους Αιγύπτιους αλιεργάτες, αλλά ούτε και τα μηνύματα του πρώτου, πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την επίθεση. Τα θεωρεί άραγε εντελώς ανάξια λόγου;

Έτσι, η εισαγγελική πρόταση, στο τέλος καταλήγει στο αυθαίρετο συμπέρασμα ότι η επίθεση δεν ήταν δολοφονική ενέδρα. Αλλά δε μας λέει τι ήταν τότε κατά την κρίση της; Τυχαιά μήπως συνάντηση κατά τη διάρκεια κάποιου βραδινού ρομαντικού περιπάτου της αρχής του φθινοπώρου, που έκαναν οι χρυσαυγίτες; Και η ταυτόχρονη άφιξη στο χώρο της επίθεσης δύο ομάδων χρυσαυγιτών που ενώθηκαν (αλλά και τρίτης που έφτασε για ενίσχυση, όπως μας είπε ο οδηγός του λεωφορείου ο Λυριντζής), τα στείλιάρια, τα ρόπαλα με τις μεταλλικές ιδιοκατασκευές, η περικύκλωση των θυμάτων, τα σφοδρά χτυπήματα, η συντεταγμένη αποχώρηση; Όλα αυτά, πως εξηγούνται κατά την κ. εισαγγελέα;

Εγκληματική οργάνωση

Για το νομικό πλαίσιο

Αναφέρει η εισαγγελική πρόταση: «Οι ενέργειες που περιγράφονται στο βούλευμα δεν συνιστούν τίποτα περισσότερο από φυσικές περιπτώσεις ηθικής αυτοουργίας, αν φυσικά η πράξη που αφορούσε η εντολή έχει ήδη διαπραχθεί, ή κατά περίπτωση άμεσης συνέργειας ή απλής τοιαύτης παρεχόμενης κατά την εκτέλεση της πράξης».

>Είναι φανερό ότι η εισαγγελική πρόταση, όπως ανέλυσαν εξαιρετικά προηγούμενοι συνάδελφοι της Πολιτικής Αγωγής –και σχολιάζει και ο καθηγητής Γρηγόρης Καλφέλης, του οποίου αναγνώστηκε το σχετικό άρθρο- συγχέει στην πραγματικότητα, ως νομική σύλληψη και προσέγγιση το αδίκημα της διεύθυνσης της εγκληματικής οργάνωσης με αυτό της ηθικής αυτοουργίας σε επιμέρους κακουργηματικές πράξεις. Έτσι, θεωρεί εσφαλμένα τα πραγματικά περιστατικά που περιγράφονται στο κατηγορητήριο, ως ηθικές αυτοουργίες σε κακουργήματα, για τις οποίες βέβαια δεν έχει ασκηθεί ποινική δίωξη και οι οποίες, άλλωστε, κατά την κρίση της, όπως τοποθετείται στις επιμέρους υποθέσεις, δεν αποδεικνύονται ούτε αυτές ή κατά περίπτωση, συνέργειες, άμεσες ή απλές. Και τούτο διότι, η εισαγγελική πρόταση, πέραν των άλλων, είναι εγκλωβισμένη, όπως ανέφερα αρχικά, στην εσφαλμένη λογική ότι για τη στοιχειοθέτηση της ένταξης και της διεύθυνσης εγκληματικής οργάνωσης, απαιτούνται αντίστοιχα τελεσθέντα κακουργήματα (ενώ αρκεί ο σκοπός τους) και ειδικές εντολές (ενώ αρκεί το γενικό πλαίσιο εντολών).

Για το ιστορικό της ίδρυσης της Χρυσής Αυγής

-Περιγράφει η εισαγγελική πρόταση το ιστορικό της ίδρυσης και της εξέλιξης της εγκληματικής οργάνωσης και αναφέρει: «*Η Χρυσή Αυγή ιδρύθηκε κατά το έτος 1980 ως όμιλος πολιτικού προβληματισμού με την ονομασία «Λέσχη» από μια μικρή ομάδα ατόμων, στα οποία συμπεριλαμβάνονταν και ο κατηγορούμενος Ν. Μιχαολιάκος και τα οποία άτομα συγκεντρώνονταν σε οίκημα επί της οδού Ζωοδόχου Πηγής των Αθηνών και αντάλλασσαν απόψεις και προβληματισμούς επί πολιτικών συστημάτων ακραίας ιδεολογίας που κατά το παρελθόν είχαν επικρατήσει σε διάφορες χώρες, όπως Γερμανία, Ιταλία, Αργεντινή κλπ.*».

>Ωστόσο, στα παραπάνω, πρέπει να γίνουν δύο αναγκαία σχόλια; Το πρώτο είναι ότι τα μέλη αυτής της ομάδας δεν αντάλλασσαν αφηρημένα απόψεις και προβληματισμούς επί πολιτικών συστημάτων ακραίας ιδεολογίας, αλλά είχαν συγκεκριμένο σαφή εθνικοσοσιαλιστικό και φασιστικό προσανατολισμό, τον οποίο είχαν πλήρως ενστερνιστεί. Το δεύτερο σχόλιο είναι ότι ο βασικός ιδρυτής της και μετέπειτα αδιαφιλονίκητος αρχηγός της, ο κατηγορούμενος Μιχαολιάκος, δεν ήταν απλώς ένας θεωρητικός μελετητής του ναζισμού, ήταν ένας άνθρωπος της ενεργούς εγκληματικής ναζιστικής και φασιστικής δράσης, δεν έκανε μόνο διαλέξεις, προκαλούσε σοβαρά επεισόδια και έβαζε βόμβες. Είναι γνωστά, για παράδειγμα, η συμμετοχή του, το 1976, στην επίθεση εναντίον δημοσιογράφων στην κηδεία του αρχιβασιανιστή της χούντας Ευάγγελου Μάλλιου, για την οποία συνελήφθη και κρατήθηκε, η ένταξή του στην ομάδα των βομβιστών, που το 1978 τοποθετούσαν βόμβες σε γραφεία αντίπαλων πολιτικών κομμάτων, όπως και σε κινηματογράφους (στο Έλλη και το Ρεξ συγκεκριμένα), κατά τη διάρκεια προβολής σοβιετικών-αντιναζιστικών ταινιών, κατά τις οποίες αρκετοί άνθρωποι τραυματίστηκαν σοβαρά και ένας μάλιστα έχασε τα πόδια του. Για τη δράση του βέβαια αυτή, έπεσε στα μαλακά και καταδικάστηκε πρωτόδικα σε 13 και στο εφετείο σε 11 μήνες φυλάκιση. Τη θεωρεί μάλιστα και τίτλο τιμής μέχρι σήμερα. Στην ομάδα αυτή, πρέπει να σημειωθεί, συμμετείχε και ο Θανάσης Καρακατσάνης, που διαβάσαμε τα μηνύματά του στο κινητό του Μιχαολιάκου (freikorps, Ελληνικός Σεπτέμβρης κλπ.) μετά την επίθεση στο ΠΑΜΕ και τη δολοφονία του Φύσσα.

Για την ιδεολογία της Χρυσής Αυγής

-Παρακάτω, η εισαγγελική πρόταση, σχετικά με την ιδεολογία της Χρυσής Αυγής αναφέρει σχετικά: «*Ο μάρτυρας Αθ. Κωνσταντίνου, στην από 7.5.2019 κατάθεσή του στο ακροατήριο κατέθεσε ότι με πρωτοβουλία του κατηγορούμενου Ν. Μιχαολιάκου στο συνέδριο που έγινε το έτος 1992 η Χρυσή Αυγή αποκόπηκε από το παρελθόν και δη τον εθνικοσοσιαλισμό, άλλαξε την ιδεολογία σε λαϊκό εθνικισμό, με αποτέλεσμα να αποχωρήσουν διάφορα μέλη ακραίας ιδεολογίας, επισημαίνοντας ότι οτιδήποτε αφορά μετά το 1992 για εθνικοσοσιαλισμό αφορά σε προσωπικές απόψεις μελών και δεν προσδιορίζει την ιδεολογία της Χρυσής Αυγής.*».

Αλλωστε, σύμφωνα με τους κατηγορούμενους, συνεχίζει η εισαγγελική πρόταση, «*δεν θα μπορούσε να είναι εθνικοσοσιαλιστικό το κόμμα και να υμνεί τον Αδόλφο Χίτλερ τη στιγμή που αιματοκύλησε την ανθρωπότητα και εισέβαλε στη χώρα, αυτόν πολέμησαν κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο αλλά θα τον πολεμούσαν ακόμα και σήμερα, ο χαιρετισμός δεν είναι ναζιστικός αλλά είναι ελληνικός προερχόμενος από τους Αρχαίους Σπαρτιάτες και τον Ιωάννη Μεταξά. Επίσης, ότι η σβάστικα είναι αρχαίο ελληνικό σύμβολο, που οι Γερμανοί*

τον αντέγραψαν από τα αρχαία ελληνικά μνημεία και ότι συναντάται σήμερα ακόμα και μέσα στο Κοινοβούλιο».

Και ειδικότερα, καταλήγει σχετικά η εισαγγελική πρόταση, «ο κατηγορούμενος Ηλ. Κασιδιάρης στην 16.10.2019 απολογία του στο ακροατήριο ανέφερε ότι άρθρο του την 20.4.2011 στην εφημερίδα «Χρυσή Αυγή» σχετικά με τον Χίτλερ, που τον χαρακτηρίζει «μέγα κοινωνικό αναμορφωτή και οργανωτή ενός προτύπου κράτους, που ανάλογό του δεν υπήρξε ποτέ στον σύγχρονο κόσμο, ύψιστο στρατηγικό νου, ηγέτη, κοινωνικό αναμορφωτή και στρατηγική ιδιοφυΐα», ήταν ιστορικού περιεχομένου άρθρο και δεν απαγορεύεται».

>Πόσα αβασάνιστα και αυθαίρετα συμπεράσματα από την εισαγγελική πρόταση, συμπυκνωμένα σε τόσες λίγες γραμμές!

Πως κατέληξε στις κρίσεις αυτές η κ. εισαγγελέας, Από πού προκύπτει με κάποια υποτυπώδη έστω αξιοπιστία ότι μετά το 1992 η Χρυσή Αυγή αποκόπηκε τάχα από τον εθνικοσοσιαλισμό και απομακρύνθηκαν μέλη ακραίας ιδεολογίας; Επειδή το ισχυρίζονται οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι και κάποιοι ομοϊδεάτες τους μάρτυρες υπεράσπισης; Μα, αν ήταν έτσι, οι πρώτοι που θα έπρεπε να απομακρυνθούν από αυτήν θα ήταν ο Μιχαλολιάκος και ο Παπάς, που ήταν -και εξακολουθούν βέβαια να είναι- οι πιο ακραιφνείς ναζιστές.

Δεν υπέπεσε στην αντίληψη της κ. εισαγγελέας, κανένα από την τεράστια πληθώρα των αναγνωστέων στη δικογραφία, κειμένων, βίντεο, φωτογραφιών της Χρυσής Αυγής, του αρχηγού της Μιχαλολιάκου και άλλων βασικών στελεχών της, που εξυμνούν το Χίτλερ, το ναζισμό και τα αποκρουστικά σύμβολά του, όλα μετά το 1992 μέχρι και σήμερα;

Τι δεν είδε και δεν άκουσε η κ. εισαγγελέας;

Τα αλλεπάλληλα άρθρα-ύμνους για το Χίτλερ, το ναζιστικό καθεστώς και τα στρατεύματά του, όπως, εντελώς ενδεικτικά, αυτό του Μαΐου του 2005, στην επέτειο της αντιφασιστικής νίκης των λαών της Ευρώπης, που έχει τον προκλητικό τίτλο «60 χρόνια μετά, μαυροκόκκινες σημαίες ανεμίζουν στην Αλεξάντερπλατς του Βερολίνου», το διάβασε χτες ο κ. Θεοδωρόπουλος, να μην το επαναλάβω. Τι δεν είδε και δεν άκουσε η κ. εισαγγελέας;

Τις ναζιστικές αρχές, αντιλήψεις και πρακτικές, τα κάθε είδους μισητά ναζιστικά σύμβολα και λάβαρα, γνήσια (στις πιο κλειστές εκδηλώσεις) ή παραλλαγμένα (στις πιο ανοιχτές), τα οποία είναι παντού παρόντα μέχρι και σήμερα, στη λειτουργία και τη δράση της οργάνωσης, στην καθημερινή ζωή των στελεχών της;

Τον αρχηγό της Μιχαλολιάκο να απαγγέλλει, για παράδειγμα, στις 30-1-2003, στην επέτειο των 70 ετών από την ανακήρυξη του Χίτλερ ως Καγκελάριου της Γερμανίας, σε πιστή ελληνική απόδοση, τον ύμνο του Γ' Ράιχ «Ορθό το λάβαρο», προλογίζοντας τον μάλιστα λέγοντας ότι «είναι κάτι που φοβίζει τους πολλούς, αλλά όχι τους χρυσαυγίτες»;

Την πληθώρα των εγγράφων για τη ναζιστική Αρχή του Αρχηγού, όπως το κείμενο που βρέθηκε στο ηλεκτρονικό αρχείο της Ουρανίας Μιχαλολιάκου, που αναφέρει: «Ευελπιστούμε να μπορέσουμε να κάνουμε μια μέρα το ελληνικό κράτος λειτουργικό, όπως είναι η Χρυσή Αυγή, όπου η θέληση του Αρχηγού επιβάλλεται και εφαρμόζεται άμεσα, χωρίς παρεκκλίσεις και χωρίς ενδοιασμούς», κείμενο που παραπέμπει ευθέως σε όσα είχε δηλώσει ο Χίτλερ μετά την ιστορική «νύχτα των μεγάλων μαχαιριών», όπως ονομάστηκε η 30ή Ιουνίου 1934, “δανειζόμενη” ένα επεισόδιο από τους θρύλους του Βασιλιά Αρθούρου,

Ήταν η νύχτα, κατά την οποία διέταξε την αιματηρή εκκαθάριση του κόμματός του από υποψήφιους «πολιτικούς εχθρούς» και πρώτ' απ' όλα του περιβόητου Ερνστ Ρεμ, αρχηγού των ναζιστικών «ταγμάτων εφόδου» που δολοφονήθηκε. Είχε δηλώσει τότε ο Χίτλερ συγκεκριμένα, καθιστώντας σαφείς τις προθέσεις του: *«Αν κάποιος με ρωτήσει γιατί δεν έστειλα τους συνωμότες στη δικαιοσύνη, ένα έχω να τους πω: Είμαι υπεύθυνος για τη μοίρα του γερμανικού λαού και γι' αυτό έγινα ο υπέρτατος κριτής».*

Και αλήθεια, πείστηκε η κ. εισαγγελέας από το παιδαριώδες αφήγημα των κατηγορουμένων ότι ο χαιρετισμός με το δεξιό υψωμένο χέρι και η σβάστικα είναι τάχα αρχαιοελληνικά και όχι ναζιστικά; Ότι οι κατηγορούμενοι χρυσαυγίτες έχουν τάχα στο μυαλό τους, όταν τα χρησιμοποιούν, την αρχαία Ελλάδα και όχι το Χίτλερ και τη ναζιστική Γερμανία; Τότε για ποιο λόγο ισχυρίζονται ότι είχαν απαγορεύσει αυτό τον –αρχαιοελληνικό κατά τη γνώμη τους- χαιρετισμό, κάτι βέβαια που ποτέ δε συνέβη, αφού ο ίδιος ο Μιχαολιάκος χαιρετά με αυτόν τον τρόπο με κάθε ευκαιρία (αυτό έκανε και στην πρώτη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου της Αθήνας, όταν εκλέχτηκε σύμβουλος το 2011) και μάλιστα δηλώνει ότι *«μπορεί αυτά τα χέρια να χαιρετάνε καμιά φορά έτσι, αλλά είναι χέρια καθαρά»*, θέλοντας με άλλα λόγια να πει ότι *«μπορεί να είμαστε ναζιστές, αλλά είμαστε τίμιοι»*, κάτι άλλωστε που το έχει επαναλάβει πολλές φορές και με διάφορους τρόπους.

Τι είδε και δεν άκουσε ακόμη η κ. εισαγγελέας;

Την ανατριχιαστική αλλά άκρως αποκαλυπτική για τη ναζιστική αντίληψη της Χρυσής Αυγής αναφορά του Μιχαολιάκου στους Εβραίους της Θεσσαλονίκης, στο σχετικό βίντεο που παρουσιάστηκε, όπου επιχαίρει για τη φρικαλέα εξόντωσή τους στους φούρνους των ναζιστικών στρατοπέδων συγκέντρωσης του Χίτλερ, ενώ μάλιστα τους ειρωνεύεται και τους χλευάζει προκλητικά για τα μαρτύριά τους, λέγοντας χαρακτηριστικά *“...πήραν το τρενάκι και πήγαν ένα ωραίο μαγευτικό ταξίδι, σε ένα πανέμορφο τοπίο για χειμερινές διακοπές, όπου απολάμβαναν στα κτίρια με τις ψηλές καμινάδες, τις μεταφυσικές ανησυχίες τους...”*.

Ή αντίστοιχα, τους φρικαλέους και εμετικούς στίχους κατά των Εβραίων από το τραγούδι με τον τίτλο «'Αουσβιτς» του συγκροτήματος «Πογκρόμ» του κατηγορούμενου Ματθαίοπουλου;

Το έγγραφο για τη Μάχη της Κρήτης, το οποίο βρέθηκε στο σκληρό δίσκο της Ουρανίας Μιχαολιάκου, όπως και την εγκωμιαστική επιστολή του κατηγορούμενου Παππά στον αξιωματικό των γερμανικών SS Λεόν Ντεγκρέλ, που είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικά, γιατί στη συγκεκριμένη περίπτωση, από τη μια μεριά επιτιθέμενοι εισβολείς ήταν Γερμανοί, από την άλλη Έλληνες αμυνόμενοι και η Χρυσή Αυγή όχι απλώς παίρνει σαφώς το μέρος των επιτιθέμενων Γερμανών ναζιστών, τους οποίους και εξυμνεί ως ήρωες, αλλά απαξιώνει και συκοφαντεί τους Έλληνες πατριώτες που αντιστάθηκαν, χαρακτηρίζοντάς τους αφελείς και μαχαιοβγάλτες. Αναδεικνύοντας έτσι, ότι το πραγματικό αντίπαλο δίπολο γι' αυτήν, δεν είναι το Έλληνες από τη μια – ξένοι από την άλλη, όπως το εμφανίζει στον πολύ κόσμο, αλλά υπέρμαχοι της ναζιστικής ιδεολογίας που ασπάζεται η Χρυσή Αυγή από τη μια μεριά και αντίπαλοι της επιβολής αυτής της ιδεολογίας από την άλλη μεριά, ανεξαρτήτως εθνικότητας.

Άλλωστε, την αδιάλειπτη προσήλωση του στη ναζιστική ιδεολογία και την υπεράσπιση της ενσάρκωσής της στο ναζιστικό καθεστώς της Γερμανίας, συνομολογεί ο ίδιος ο Αρχηγός της, υπερηφανευόμενος μάλιστα ότι «*Η Χρυσή Αυγή είναι το μόνο κόμμα που δεν έχει αλλάξει ιδέες και θέσεις από την ίδρυσή του*». Αυτό προκύπτει και από ενδεικτικές ομιλίες του στα γραφεία του κόμματος, το έτος 2011, που περιλαμβάνονται στο αποδεικτικό υλικό:

«Εγώ αν ζούσα στη Γερμανία του '33 θα ήμουν μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος και θα αισθανόμουν ιδιαίτερα χαρούμενος γι αυτό..»

«...είμαι ακραίος το παραδέχομαι.. δήλωση μετανοίας δεν διαθέτω.. δεν μασκαρεύτηκα “ξέρετε είχα νεανικές αμαρτίες”, οι αμαρτίες μου παραμένουν, αν είναι αμαρτίες, εις το ακέραιον...»

«.. μακάρι όλοι μας μέχρι το τέλος της ζωής μας να μείνουμε πιστοί στις ιδέες μας, ο Βασίλης ο Ταμβάκης ο συναγωνιστής Βασίλης πέθανε εθνικοσοσιαλιστής..»

Αυτά βέβαια τα λέει στα γραφεία του Κόμματος και σε στενό κύκλο μυημένων, επίσημα προς τα έξω, για να εξαπατήσει πολιτικά τον πλατύτερο κόσμο και στο Δικαστήριό σας για να αποκρούσει το κατηγορητήριο, λέει διαφορετικά πράγματα, υποδύεται προκλητικά τον απλό Έλληνα εθνικιστή, μετανιωμένο τάχα για τα νεανικά του σφάλματα!

Τι είδε και δεν άκουσε τέλος η κ. εισαγγελέας;

Την πιο χαρακτηριστική φράση που συμπυκνώνει τα πραγματικά σύγχρονα πιστεύω του κατηγορούμενου Μιχαλολιάκου και της Χρυσής Αυγής, τη γνωστή ομιλία του στις 3-3-2012 στα γραφεία του κόμματος, όπου αναφέρει με σαφήνεια και μάλιστα ωρούμενος «*είμαστε η σπορά των ηττημένων του 1945, αυτοί είμαστε, οι εθνικιστές, οι εθνικοσοσιαλιστές, οι φασίστες*», δήλωση η οποία απασχόλησε έντονα –και δικαιολογημένα- το Δικαστήριό σας, όπως και ολόκληρη την κοινωνία.

Έχει, κατά τη γνώμη μου, μια γενικότερη σημασία –για την αξιοπιστία του Μιχαλολιάκου αλλά και των υπόλοιπων κατηγορουμένων- να ανατρέξουμε στο πως αποκαλύφθηκε αυτή η χαρακτηριστική δήλωση και κυρίως ποια ήταν η στάση που κράτησε μετέπειτα ο ίδιος απέναντί της, πως πέρασε από την άρνηση στις φαιδρές εκδοχές ερμηνείας της.

Στις 17-9-2015, λοιπόν, στην εκπομπή του Ν.Χατζηνικολάου στον REAL FM (δύο χρόνια μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα) ο εν λόγω δημοσιογράφος αναφέρει στο Μιχαλολιάκο τα εξής «*Τώρα μου στέλνουν φίλοι ακροατές αυτό το βίντεο από το youtube, όπου ακούγεται η φωνή σας να λέει «είμαστε η σπορά των ηττημένων του 1945» και απαντάει ο Μιχαλολιάκος «Δεν υπάρχει αυτό το βίντεο και παρακαλώ να το βάλετε. Εάν υπάρχει τέτοιο βίντεο που λέω αυτό το πράγμα να το βάλετε και στο διαδίκτυο. Δεν έχω καμία αντίρρηση*».

Όταν τελικά αναρτήθηκε αυτό το βίντεο στο διαδίκτυο, σιγή από το Μιχαλολιάκο και τη Χρυσή Αυγή. Καμία απολύτως εξήγηση του τι εννοούσε.

Στη συνέχεια, στο Δικαστήριό σας, μετά τη διαδικασία ανάγνωσης εγγράφων, όπου προβλήθηκε, έγινε προσπάθεια από την υπεράσπιση, να διασκεδαστούν οι αρνητικές

εντυπώσεις που εξέθεταν το Μιχαλολιάκο και τη Χρυσή Αυγή, και να υπονοηθεί ότι η φράση αυτή, η οποία ήταν τόσο σαφής, θα μπορούσε τάχα να εννοεί αόριστα κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά εννοούσε. Και άρχισαν να επιστρατεύονται οι αστείες εκδοχές.

Δεν μπορώ να ξεχάσω, για παράδειγμα, το μάρτυρα υπεράσπισης του Μιχαλολιάκου, τον κ. Μπουρτζάλα, δικηγόρο, ο οποίος δήλωσε ότι γνωρίζει τον κατηγορούμενο και τον χαρακτήρισε ικανό πατριώτη, με την έννοια του εθνικιστή που αγαπάει την πατρίδα του. Όταν ρωτήθηκε, από εμένα μάλιστα, εάν γνωρίζει τη φράση αυτή, μου απάντησε καταφατικά και τον ρώτησα τότε, ποιοι ήταν οι ηττημένοι του 1945, των οποίων ο Μιχαλολιάκος δηλώνει σπορά. Μου απάντησε «*οι δυνάμεις του Άξονα*». Επομένως, του επισήμανα, αυτών δεν δηλώνει σπορά; Και εκείνος μου αντέταξε για να αποφύγει το αυτονόητο αυτό συμπέρασμα: «*Ξέρετε, το 1945 τον Γενάρη ηττημένος εκτός από τον Άξονα ήταν και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ...*», προκαλώντας βέβαια έντονη θυμηδία. Μάλιστα η κ. Πρόεδρος παρενέβη και τον ρώτησε έκπληκτη, με μια δόση ειρωνείας, «*θα μπορούσε δηλαδή να εννοεί ότι η Χρυσή Αυγή είναι σπορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ;*» Αυτά τα έλεγε ο μάρτυρας του Μιχαλολιάκου στις 17 Μαΐου του 2019 που κατέθεσε στο Δικαστήριό σας, όταν δεν είχε εφευρεθεί ακόμη η τελευταία εκδοχή ότι εννοούσε τάχα πως στους ηττημένους περιλαμβανόταν η χώρα μας, επειδή δεν κέρδισε αρκετά στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, μια επίσης εντελώς σαθρή και φαιδρή εκδοχή, η οποία κατασκευάστηκε πολύ όψιμα, 3,5 χρόνια μετά τη δημοσιοποίηση αυτού του βίντεο, για τις πολιτικές ανάγκες της Χρυσής Αυγής στις τελευταίες εκλογές, αλλά και ενόψει της απολογίας του στο Δικαστήριό σας.

Φυσικά, η σαφέστατη αληθινή έννοια αυτής της δήλωσης, διευκρινίζεται και επιβεβαιώνεται και από μίαν άλλη δική του, που αναφέρει: «*Αν και οι Αξίες που υπηρετούμε επιβάλλουν την αντίστασή μας σε οποιονδήποτε εισβολέα, αναγνωρίζουμε ότι ο Β΄ Παγκόσμιος ήταν ένας πόλεμος Ιδεολογιών, με την δική μας να εκπροσωπείται απ' τους ηττημένους. Αν και χάθηκε η πρώτη Μεγάλη Μάχη, εμείς συνεχίζουμε απτόητοι να πολεμάμε ποικιλοτρόπως, αντιστεκόμενοι στην εξόντωση των διαχρονικών Αξιών της Φυλής και του Έθνους μας....*»

Τέτοιο θέατρο του παραλόγου και τέτοια προκλητική υποτίμηση της νοημοσύνης όλων μας!

Υπάρχει άραγε κανείς σοβαρός και αμερόληπτος άνθρωπος, μετά την αποκάλυψη της σωρείας αυτών των στοιχείων, ο οποίος να μπορεί να αμφιβάλει βάσιμα σήμερα για το ναζιστικό χαρακτήρα της Χρυσής Αυγής, να δεχτεί τον ισχυρισμό ότι είναι απλώς Έλληνες εθνικιστές και τίποτα παραπάνω, όπως θέλουν να υποδυσθούν στο πλατύ κοινό στο οποίο απευθύνονται; Μόνο ως ανέκδοτο πλέον -επιτρέψτε μου να πω- θα μπορούσε να εκληφθεί ένας τέτοιος ισχυρισμός.

Στην πραγματικότητα, στο 2^ο Συνέδριο της οργάνωσης το 1992, που επικαλούνται οι κατηγορούμενοι, το μόνο που συνέβη είναι ότι αποφασίστηκε, για λόγους καλύτερης προπαγάνδας και μόνο, να χρησιμοποιείται προς τα έξω, ο όρος λαϊκός εθνικισμός αντί εθνικοσοσιαλισμός, χωρίς όμως να μεταβάλλεται καθόλου η ουσία του. Αντίθετα, στο εσωτερικό της και στον πιο στενό μνημένο πυρήνα γύρω από αυτήν, θα εξακολουθούσε – όπως και πράγματι έκανε- να χρησιμοποιεί τον ίδιο όρο. Άλλαξε δηλαδή ο Μανωλιός και φόρεσε τα ρούχα του αλλιώς, όπως λέει ο λαός μας.

Είναι ιδιαίτερα διαφωτιστική σε αυτό το ζήτημα, η απάντηση που δίνει η ίδια η Χρυσή Αυγή στο ερώτημα «Εθνικιστές ή Ναζιστές», με κείμενο που η ίδια έχει δημοσιεύσει μετά το 1992 (μια φορά το 1999 και μια το 2007), όπου αναφέρει ότι το γεγονός ότι χρησιμοποιείται ένας άλλος όρος δεν σημαίνει ότι άλλαξαν ιδέες αλλά θεωρούν πιο δόκιμο να αναφέρουν τον όρο εθνικισμό γιατί ο όρος εθνικοσοσιαλισμός έχει γεννήσει παρανοήσεις.

Τις παρανοήσεις αυτές και τα προβλήματα που δημιουργούν στη Χρυσή Αυγή, τις εξηγεί ο ίδιος ο Μιχαλολιάκος. Αναφέρει σχετικά (στη συνέντευξη που δε δημοσιεύτηκε): «Στην Ελλάδα, είναι προφανής ο λόγος της χαμηλής απήχησης του εθνικοσοσιαλιστικού μηνύματος... είναι η απουσία εθνικοσοσιαλιστικής παράδοσης, η συστηματική κατασυκοφάντηση των εθνικοσοσιαλιστικών ιδεών μέσω της μυθοποιημένης “Εθνικής Αντίστασης”. Είναι ευνόητο, λοιπόν, ότι αυτή τη χαμηλή απήχηση, που πηγάζει από τον αποτροπιασμό που νιώθει ο ελληνικός λαός για τις ναζιστικές θηριωδίες στη χώρα μας, η Χρυσή Αυγή δε θέλει να την εισπράξει, της είναι εμπόδιο στην αύξηση της επιρροής της. Έτσι, επιλέγει τελικά, προκειμένου να αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα, την εξής τακτική: Να απευθύνεται στον πολύ κόσμο, με εργαλείο το λαϊκό εθνικισμό και το μανδύα πολιτικού κόμματος, ώστε να αποκτήσει μεγαλύτερη διεισδυτικότητα και επιρροή και παράλληλα, να διατηρεί και να ενισχύει τη ναζιστική φυσιογνωμία της οργάνωσης, τον εγκληματικό χαρακτήρα της. Από τα παραπάνω, πηγάζει και ο διπλός λόγος της στο πεδίο της ιδεολογίας -και όχι μόνο- τον οποίο μας περιέγραψε αναλυτικά ο μάρτυρας Σταύρου, δικηγόρος και πρώην στέλεχος της οργάνωσης. Θα αναφερθώ σχετικά και παρακάτω.

Αλλά και όσον αφορά τον Κασιδιάρη, πείστηκε η κ. εισαγγελέας από τις αστείες και προκλητικές εξηγήσεις που έδωσε για το άρθρο του στο περιοδικό της Χρυσής Αυγής το 2011, στο οποίο φιλοτεχνούσε το πορτραίτο της μεγάλης προσωπικότητας του Χίτλερ, ότι ήταν απλώς ένα άρθρο ιστορικού περιεχομένου και όχι ένα άρθρο ηρωοποίησης και ταύτισης μαζί του, όπως στην πραγματικά ήταν; Ή έκρινε ότι δεν έχει κανένα ενδιαφέρον, επειδή δεν απαγορεύεται, λες και το ζητούμενο είναι αυτό στη συγκεκριμένη υπόθεση και όχι αν το συγκεκριμένο άρθρο αποδεικνύει –μαζί με ένα πλήθος άλλων στοιχείων βέβαια– ότι ασπάζεται την εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία και υμνεί το ναζιστικό καθεστώς της Γερμανίας και ιδίως τον αρχηγό του, που αιματοκύλισαν τους λαούς της Ευρώπης.

Ωστόσο, η εισαγγελική πρόταση έχει και επικουρική βάση για την απαλλακτική της πρόταση, υιοθετώντας τελικά τους ισχυρισμούς της υπεράσπισης.

Αναφέρει συγκεκριμένα: «Ομως στο σημείο αυτό θα πρέπει να επισημανθεί ότι κι αν ακόμη τα ανωτέρω αποδιδόμενα στο κόμμα της Χρυσής Αυγής και τα μέλη του περιστατικά είναι ακριβή, η ιδεολογία ενός πολιτικού κόμματος είναι ποινικά αδιάφορη και το μόνο που ελέγχεται σε ένα ποινικό δικαστήριο είναι η τέλεση ή μη αξιόποινων πράξεων και κατά πόσο οι εν λόγω πράξεις επηρεάζονται και κατευθύνονται από την ολοκληρωτική ιδεολογία».

>Πράγματι η ιδεολογία είναι καταρχήν ποινικά αδιάφορη. Το ζήτημα είναι όταν λειτουργεί ως η καθοριστική κινητήρια δύναμη για εγκληματικές πράξεις. Τότε, όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά επιβάλλεται να εξετάζεται. Γιατί διαφορετικά, όπως ήδη ειπώθηκε εύστοχα από άλλους συναδέλφους (από τον κ Σκαρμέα συγκεκριμένα), αν δε συνέβαινε αυτό, για παράδειγμα, στη γνωστή υπόθεση των σατανιστών της Παλλήνης, στις αρχές της δεκαετίας του '90 και δεν είχαν ερευνηθεί τα μυστικιστικά-εγκληματικά πιστεύω τους, θα υπήρχαν επαναλαμβανόμενες δολοφονίες-ανθρωποθυσίες αγνώστων στους δράστες

γυναικών με παρόμοιο τελετουργικό, χωρίς να είναι εφικτό ούτε να κατανοηθούν ούτε να συσχετιστούν μεταξύ τους.

Στη συγκεκριμένη υπόθεση, αποδείχτηκε με πλήθος από αδιάσειστα στοιχεία που βοούν, ότι η συγκρότηση, λειτουργία και δράση της Χρυσής Αυγής, ως εγκληματικής οργάνωσης, έχει ως κινητήρια και ενοποιητική δύναμη την απάνθρωπη ναζιστική ιδεολογία και είναι αυτό που η κ. εισαγγελέας κακώς δεν αποδέχεται. Άλλωστε, πώς να το αποδεχτεί, όταν έχει ήδη απορρίψει την ίδια την ύπαρξη της ναζιστικής ιδεολογίας της;

Για τις ομιλίες βουλευτών

-Ακολούθως, αναφέρεται η εισαγγελική πρόταση, σε μια σειρά από φράσεις ομιλιών βουλευτών της Χρυσής Αυγής, για να προβάλει δύο ουσιαστικά αιτιάσεις, ότι, πρώτον, *«παρατίθενται αποσπασματικά, χωρίς ολόκληρο το κείμενο ομιλίας τους, οι οποίοι στη συνέχεια κατά τις απολογίες τους στο ακροατήριο έδωσαν μια διαφορετική διάσταση στα παραπάνω, αναφερόμενοι και επικαλούμενοι ολόκληρη την ομιλία»*. Και ότι, δεύτερον, *«οι κατηγορούμενοι κατά τη διάρκεια δημόσιας ομιλίας τους με την εκφορά του πολιτικού τους λόγου χρησιμοποίησαν και οξείες πολιτικές εκφράσεις, που όμως δεν ήταν ικανές να προξενήσουν πρόκληση ή διέγερση για τέλεση πλημμελήματος ή κακουργήματος στον μη οριστό αριθμό ακροατών της ομιλίας»*.

>Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση, είναι γενικά σωστό ότι πρέπει να εκτιμάται ολόκληρο το περιεχόμενο μιας ομιλίας ή ενός άρθρου για να εξαχθούν ασφαλή συμπεράσματα, όπως ακόμη καλύτερα να συνεκτιμάται το σύνολο των ομιλιών ή των άρθρων του ίδιου προσώπου, ωστόσο, υπάρχουν και φράσεις που έχουν μια σχετική αυτοτέλεια, συμπυκνώνουν με σαφήνεια την ουσία των πεποιθήσεων ή κωδικοποιούν τις απόψεις του ομιλητή ή του συγγραφέα. Αυτές, λόγω και της σταθερής επανάληψής τους, με αυτούσιο ή παρεμφερή τρόπο, σε άλλες ομιλίες ή άρθρα του ίδιου ή ομοϊδεατών του, σε συνδυασμό και με άλλα αποδεικτικά στοιχεία, οδηγούν σε ασφαλείς κρίσεις και δεν επιδέχονται αμφισβητήσεις. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, έχουμε να κάνουμε ακριβώς με αυτό, για φράσεις που συμπυκνώνουν τις ναζιστικές πεποιθήσεις και κωδικοποιούν τις ρατσιστικές απόψεις των χρυσαυγιτών βουλευτών, οι οποίοι εγκωμιάζουν την εγκληματική συμπεριφορά και τα τάγματα εφόδου της οργάνωσης, χαρακτηρίζουν υπανθρώπους, *«βρωμιάρηδες»*, *«σκουπίδια»* και *«αποβράσματα»* τους μετανάστες. Άλλωστε και από το σύνολο των ομιλιών τους, το ίδιο συμπέρασμα επιβεβαιώνεται, ενώ οι δικαιολογίες που έδωσαν στις απολογίες τους, για να τις «μπαλώσουν», κατά το κοινώς λεγόμενο, κυμαίνονται μεταξύ αστειότητας και φαιδρότητας. Πως αλλιώς να κρίνει κανείς, για παράδειγμα, τη δικαιολογία της Ζαρούλια στην απολογία της, ότι μίλησε στη βουλή για *«υπανθρώπους»* μετανάστες, επειδή ήταν άπειρη και είχε τρακ αλλά δεν εννοούσε τάχα όλους τους μετανάστες αλλά μόνο αυτούς που κάνουν εγκλήματα ή τη δικαιολογία του Κασιδιάρη, την οποία μάλιστα βρήκε πειστική η κ. εισαγγελέας και την αναφέρει στην πρότασή της, ότι μιλώντας για παράσιτα Ρομά εννοούσε μόνο τους εγκληματίες Ρομά (δεν άκουσε άραγε και πάλι η κ. εισαγγελέας τον ίδιο το Μιχαλολιάκο να λέει ότι *«Ο Χίτλερ που τους είχε μαζέψει τους γύφτους σε στρατόπεδα, δεν ξέρω αν συμφωνείτε ή διαφωνείτε μαζί του, εγώ πάντως συμφωνώ [...] όπως είχε μαζέψει τους Εβραίους είχε μαζέψει και αυτούς γιατί είναι ένας παρασιτικός πληθυσμός»*) ή ότι μιλώντας για τις *«καλές δουλειές που*

γίνονται νύχτα» εννοούσε όχι τις εγκληματικές ενέργειες της Χρυσής Αυγής αλλά τις ενέργειες τάχα των αστυνομικών που έπρεπε να δράσουν βράδυ για να συλλάβουν τους εμπόρους ναρκωτικών (άραγε και πάλι δεν άκουσε το Μιχαολιάκο να επαναλαμβάνει ουρλιάζοντας την ίδια φράση λέγοντας «Και να σας πω και κάτι άλλο, να το ακούσουν και οι ρουφιάνοι που μας ακούνε, στο σκοτάδι γίνονται οι καλύτερες δουλειές, ας το μάθουν λοιπόν»), υπενθυμίζοντας έτσι το αυτονόητο για όλες τις εγκληματικές οργανώσεις;

Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση, το ζητούμενο για το αδίκημα της εγκληματικής οργάνωσης, δεν είναι αν «οι οξείες πολιτικές εκφράσεις, που αναφέρει η κ. εισαγγελέας ήταν ικανές ή όχι να προξενήσουν πρόκληση ή διέγερση για τέλεση πλημμελήματος ή κακουργήματος» αυτό αφορά άλλο αδίκημα, όπως ορθά τόνισαν προηγούμενοι συνάδελφοι, για το οποίο δεν κατηγορούνται στο συγκεκριμένο δικαστήριο.

Αξίζει ειδικότερα να επισημανθεί ότι η εισαγγελική πρόταση, κάνει –μεταξύ άλλων- στο σημείο αυτό, αναφορά στις γνωστές δηλώσεις του Ιωάννη Λαγού και συγκεκριμένα;

«Ο Ιω. Λαγός την 11.6.2012 κατά τη διάρκεια πολιτικής ομιλίας του σε συγκέντρωση οπαδών του κόμματος στην καφετέρια «Αίνιγμα» στον Πειραιά διακήρυξε ότι «έχουμε γίνει δέκτες παραπόνων για θέματα που υπάρχουν εδώ στην Ιχθυόσκαλα στο Κερατσίνι. Για όλα αυτά τα θέματα με τους Αιγύπτιους που μπαίνουν, κάνουν ό,τι θέλουν και πουλάνε τα ψάρια τους όπως θέλουν, τα παίρνουν από όπου θέλουν και γενικά δεν δίνουν λογαριασμό σε κανέναν. Εμείς τους λέμε ότι από εδώ και στο εξής θα δίνουν λογαριασμό. Θα δίνουν λογαριασμό στη Χρυσή Αυγή». Την 8.8.2013 στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος δήλωσε δημόσια ότι «η Ζώνη θα κινηθεί, τα καράβια θα ξαναέρθουν πίσω και οι λακέδες του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ, οι οποίοι καπηλεύονται τόσα χρόνια αυτήν την κατάσταση, θα εξαφανιστούν από εδώ πέρα μέσα».

Τις δηλώσεις αυτές η κ. εισαγγελέας, ενώ, όπως ήδη ανέφερα, θα περίμενε κανείς δικαιολογημένα να τις συμπεριλάβει πριν στις οικείες επιμέρους υποθέσεις και να τις αξιολογήσει εάν συνιστούν ή όχι προαναγγελία των αντίστοιχων επιθέσεων που ακολούθησαν, σε συνδυασμό με τα υπόλοιπα αποδεικτικά στοιχεία, τις «τσουβαλιάζει» - επιτρέψτε μου την έκφραση- μαζί με άλλες άσχετες δηλώσεις βουλευτών, για να τις υποβαθμίσει και τελικά να διασκεδάσει το περιεχόμενό τους, χαρακτηρίζοντάς τις απλώς «οξείες» που ενδεχομένως «παραβιάζουν τους κανόνες της ρητορικής τέχνης».

Στη συνέχεια, η εισαγγελική πρόταση, αφού υποβιβάζει εντελώς εσφαλμένα σε πλημμέλημα την απόπειρα ανθρωποκτονίας στην επίθεση στους κομμουνιστές και συναδικαλιστές του ΠΑΜΕ, αναφέρει ότι η Χρυσή Αυγή κατηγορείται για «μόνο πέντε» κακουργηματικές πράξεις (ενδεχομένως τις θεωρεί λίγες).

-Αφού, ακολούθως, κάνει αβάσιμες κρίσεις για τις υποθέσεις της ανθρωποκτονίας Λουκμάν (ότι δήθεν «οι κατηγορούμενοι ουδεμία σχέση είχαν με τη Χρυσή Αυγή»), της επίθεσης στο «Αντίπνοια» (ότι «τα χαιρετίσματα που αναφέρθηκαν είναι από τη Χρυσή Αυγή και όχι από κάποιο βουλευτή της», επιμένοντας έτσι να αναζητά, αλυσίτελως όπως συνηθίζεται να αναφέρεται στις δικαστικές αποφάσεις, ειδικές εντολές και ονομαστικές στοχοποιήσεις θυμάτων) και της απόπειρας δολοφονίας του Φοίβου Δεμερτζίδη (ότι το κίνητρο του δράστη «δεν ήταν ιδεολογικό αλλά προσωπικό»), επανέρχεται στην απόπειρα δολοφονίας κατά του Αμπουζίντ Εμπάρακ και την ανθρωποκτονία του Παύλου Φύσσα για να

υποστηρίζει ότι «από κανένα στοιχείο της διαδικασίας δεν προέκυψε ότι ήταν στοχοποιημένοι από το κόμμα της Χρυσής Αυγής. Επίσης το κόμμα δεν γνώριζε τη σχεδιαζόμενη εγκληματική δράση των ανωτέρω κατηγορουμένων, τους παρότρυνε προς τούτο ή την πράξη τους την είχε εγκρίνει εκ των προτέρων» και ότι «Οι μάρτυρες δεν εισέφεραν κάποιο στοιχείο που να αποδεικνύει ότι την εντολή την έδωσε ο κατηγορούμενος Ν. Μιχαλολιάκος ή οι λοιποί κατηγορούμενοι βουλευτές. Ως πηγή γνώσεως επικαλούνται τα ΜΜΕ, τον έντυπο Τύπο και δη την «Εφημερίδα των Συντακτών». Δεν προκύπτει καμία σχέση της ηγεσίας της Χρυσής Αυγής με τους συμμετάσχοντες στα ως άνω περιστατικά».

>Αναφέρθηκε και πριν ότι δε χρειάζεται να αποδειχτεί ειδική εντολή ούτε και ονομαστική στοχοποίηση. Θα αρκούσε δηλαδή αυτό που κατέθεσε ο Παπαγεωργίου, χαρακτηρίζοντας τη δολοφονία του Π. Φύσσα «πέσιμο» και καταθέτοντας τα εξής: «Ο άνθρωπος καθόταν κι έβλεπε τηλεόραση και του την «πέσανε». Οι αριστεροί ήταν «κόκκινο πανί», ήταν θέμα χρόνου, για μένα άργησε κιόλας να γίνει». Αλλά ακόμη κι αν ακολουθούσε κάποιος το εσφαλμένο σκεπτικό της εισαγγελικής πρότασης, που απαιτεί προσωπική στοχοποίηση, δεν άκουσε και πάλι η κ. εισαγγελέας το στέλεχος της Χρυσής Αυγής του Πειραιά, τον κατηγορούμενο Αποστόλου, να ομολογεί σαφώς στην ηχητική συνομιλία που ακούσαμε, αναφερόμενος στο Φύσσα, ότι «το ψάχναμε το μπαστάρδι τόσο καιρό», ο οποίος στη συνέχεια στο ακροατήριο, απολογούμενος, «πούλαγε τρέλα», κατά το κοινώς λεγόμενο, ισχυριζόμενος ότι έλεγε ψέματα τότε, για να βγάλει καθαρή τη Χρυσή Αυγή; Θυμόμαστε, τον ρωτούσε η κ. Πρόεδρος, ποια είναι συγκεκριμένα τα ψέματα απ' όλα όσα είπε σε εκείνη τη συνομιλία; Τα πάντα απαντούσε! Μα είναι δυνατόν σε μια τόσο μεγάλη συνομιλία να είναι όλα ψέματα, απορούσε εκείνη και επέμενε. Κι εκείνος τα ίδια. Ήταν αξιολύπητος και προκλητικός μαζί. Ήταν σα να σας έλεγε, μη με βασανίζετε, το ξέρω ότι δεν είναι λογικό αυτό που σας λέω, αλλά αυτό μου είπαν από τη Χρυσή Αυγή να σας πω και αυτό θα σας πω. Τον Αποστόλου, αυτόν τον τόσο τάχα ανισόρροπο και φαντασμένο, κατά την υπεράσπιση, που η Χρυσή Αυγή του ανέθεσε χρέη γραμματέα του εξαιρετικά σημαντικού και νευραλγικού γι' αυτήν σωματείου της στο Πέραμα, όπως ήδη παρατηρήθηκε.

-Συνεχίζει παρακάτω η εισαγγελική πρόταση; «Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφερθεί ότι ενώ η Χρυσή Αυγή ιδρύθηκε και λειτούργησε ως συλλογική οντότητα από το έτος 1980, εν τούτοις δεν αποδείχθηκε οργανωμένη εγκληματική δραστηριότητα των μελών της εν λόγω πολιτικής οργάνωσης, ούτε και αποδόθηκε σε κάποια μέλη της ότι συμμετείχαν σε εγκληματικές κακουργηματικές πράξεις που συμβαίνουν το επίμαχο χρονικό διάστημα».

>Είναι πραγματικά απορίας άξιο πως η εισαγγελική πρόταση «ξέχασε», για παράδειγμα, την απόπειρα δολοφονίας Κουσουρή, το 1998, για να αναφέρω μόνο την πιο σοβαρή και εμβληματική κακουργηματική πράξη της, από τις δεκάδες άλλες.

-Και με βάση τα παραπάνω η εισαγγελική πρόταση καταλήγει ότι «Δεν αποδείχθηκε από τη διαδικασία κεντρικός σχεδιασμός εγκληματικών πράξεων σε βάρος πολιτικών αντιπάλων, αντιφρονούντων, μεταναστών, ούτε εντολή του γενικού γραμματέα ή των βουλευτών της προς τέλεση αξιόποινων πράξεων. Πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά που τελέστηκαν από μέλη και υποστηρικτές της Χρυσής Αυγής, για τα οποία ουδεμία

ευθύνη φέρει η ηγεσία της αφού από κανένα στοιχείο δεν προέκυψε ότι η ηγεσία της Χρυσής Αυγής γνώριζε τις σχεδιαζόμενες εγκληματικές δράσεις των ανωτέρω κατηγορουμένων ή τους παρότρυνε προς τούτο ή τις πράξεις τους τις είχε εγκρίνει εκ των προτέρων».

>Όλα λοιπόν κατά την κ. εισαγγελέα μεμονωμένα και ασύνδετα μεταξύ τους περιστατικά! Ύστερα από τέτοια πλημμυρίδα αποδεικτικών στοιχείων που κατέκλυσε το Δικαστήριο και οδηγούν στο αντίθετο, πως είναι δυνατόν να καταλήγει σε αυτό το συμπέρασμα; Προφανώς τα αγνόησε όλα!

-Ειδικότερα, η εισαγγελική πρόταση, υιοθετεί ευθέως και τα επιχειρήματα του Κασιδιάρη, αναφέροντας: «Σχετικά με την ανθρωποκτονία του Παύλου Φύσσα, ανεξάρτητα της καταδίκης της την αμέσως επόμενη μέρα από την ηγεσία της Χρυσής Αυγής, ο κατηγορούμενος Ηλίας Κασιδιάρης σε συνέντευξή του στην εφημερίδα *bankingnews.gr* αναφέρει επί λέξει: «Η δολοφονία Φύσσα ήταν η δολοφονία της Χρυσής Αυγής. Η Χρυσή Αυγή δολοφονήθηκε εκείνο το βράδυ. Η δολοφονία Φύσσα ήταν το σχέδιο για την πολιτική δολοφονία της Χρυσής Αυγής. Πέρα από την οικογένεια του Φύσσα που θα ευχόταν να μην είχε συμβεί η δολοφονία, η Χρυσή Αυγή θα ευχόταν το ίδιο. Επλήγη καίρια, δολοφόνησαν πολιτικά τη Χρυσή Αυγή, δηλαδή οργανώσανε την πολιτική μας δολοφονία. Ο δολοφόνος του Φύσσα δολοφόνησε πρώτα τη Χρυσή Αυγή».

>Ας θυμηθούμε ξανά τι αναφέρει η ανακοίνωση της ΧΑ την επόμενη μέρα της δολοφονίας: «Η Χ.Α. καταδικάζει το έγκλημα στο Κερατσίνι και διαψεύδει κατηγορηματικά τους άθλιους συκοφάντες που την εμπλέκουν καθ' οιονδήποτε τρόπο σε αυτό. Είναι άθλιοι και αχρείοι όχι μόνο για τα ασύστολα ψεύδη και τις συκοφαντίες τους αλλά γιατί εκμεταλλεύονται ένα τραγικό γεγονός για να πολιτικολογήσουν....».

Αυτή την προκλητική προσπάθεια συγκάλυψης από την ηγεσία της Χρυσής Αυγής, η οποία εξελίχτηκε με τις δηλώσεις του κατηγορούμενου Αρβανίτη στη βουλή ότι επρόκειτο για ποδοσφαιρική διαφορά, προσπάθεια που τελικά κατέρρευσε, η εισαγγελική πρόταση την αξιολογεί θετικά.

Αλλά το χειρότερο δεν είναι αυτό. Το χειρότερο είναι ότι πείθεται ακόμη και από αυτά τα ανεκδιήγητα συνωμοτικά σενάρια του Κασιδιάρη, που αντιστρέφουν πλήρως την πραγματικότητα, κάνοντας το άσπρο-μαύρο, δηλαδή ότι όχι μόνο δεν υπήρξε οργανωμένο σχέδιο δολοφονίας από τη Χρυσή Αυγή, όπως προέκυψε από όλα τα στοιχεία, αλλά ούτε καν ήταν ένα τυχαίο γεγονός! Και τι ήταν τελικά; Το αντίθετο! Ένα οργανωμένο πολιτικό σχέδιο από τους αντιπάλους της για να τη δολοφονήσουν! Και αυτό, χωρίς ίχνος αποδεικτικού στοιχείου. Εδώ πραγματικά δοκιμάζει η εισαγγελική πρόταση τα όρια της αντοχής μας.

Στην πραγματικότητα, το μόνο που θα ευχόταν η Χρυσή Αυγή ήταν να μην είχε συλληφθεί ο δράστης εκείνο το βράδυ. Να είχε το πολιτικό όφελος, όπως προσδοκούσε, από την επίδειξη ισχύος και την άσκηση τρομοκρατίας στους αντιπάλους της, αλλά να μην είχε ποινική εμπλοκή.

-Και συνεχίζει η εισαγγελική πρόταση: «Επίσης, ο κατηγορούμενος Νικ. Μιχαλολιάκος σε συνέντευξή του τη 17.9.2015 στον Νίκο Χατζηνικολάου στον Real FM,

τρεις μέρες προ των εκλογών του 2015, δήλωσε ότι «καταδικάζουμε ως κόμμα τη δολοφονία Φύσσα και αναλαμβάνουμε την πολιτική ευθύνη, όχι όμως την ποινική», εννοώντας με τη δήλωση αυτή το πολιτικό κόστος της Χρυσής Αυγής».

>Ακόμη και αυτός ο τόσο σαθρός και αστείος ισχυρισμός που εφηύρε όψιμα η υπεράσπιση, υιοθετήθηκε από την εισαγγελική πρόταση.

Έχει επισημανθεί ήδη ορθά από το Δικαστήριό σας, με σχετικές ερωτήσεις που υπέβαλε σε μάρτυρες, όπως και από τους προηγούμενους συναδέλφους της πολιτικής αγωγής, το αυτονόητο, ότι δεν μπορεί να εννοείται με τον όρο «πολιτική ευθύνη» το πολιτικό κόστος, γιατί αυτό είναι ένα αντικειμενικό γεγονός που επέρχεται ανεξάρτητα από τη βούληση εκείνου που το υφίσταται, όπως άλλωστε δεν μπορεί να εννοείται αντίστοιχα, αφού τίθεται σε αντιδιαστολή, με τον όρο «ποινική ευθύνη», το ποινικό κόστος. Η ευθύνη είναι κάτι υποκειμενικό, που εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια εκείνου που τον αφορά, να την αναλάβει ή όχι.

Ωστόσο, πρέπει να πούμε, ότι στην ανάληψη της ευθύνης μιας σοβαρής πολιτικής δολοφονίας, όπως ο ίδιος την αποδέχεται στη συνέντευξή του, αφού τη συγκρίνει με αυτές του Γρηγόρη Λαμπράκη και του Νίκου Τεμπονέρα, δεν πρωτοτυπεί.

Μιμείται στην πραγματικότητα, αυτό που είχε κάνει ένας από τους βασικούς ιδεολογικούς μέντορές του, ο φασίστας Μουσολίνι, στην ομιλία του στην ιταλική βουλή στις 3-1-1925, μετά τη δολοφονία του Τζιάκομο Ματεότι.

Ο Τζιάκομο Ματεότι, θυμίζουμε, ήταν ηγέτης του Σοσιαλιστικού Κόμματος της Ιταλίας και υπήρξε βασικός κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της αντιπολίτευσης στην ιταλική βουλή, μετά την επικράτηση των φασιστών στις εκλογές βίας και νοθείας του 1924. Στις 30/5/1924, ο Ματεότι είχε αποκαλύψει στη Βουλή τις παρανομίες και τη διαφθορά του φασιστικού κόμματος. Στις 10/6/1924 τον απήγαγαν «άγνωστοι» από το σπίτι του και πολλές βδομάδες αργότερα βρέθηκε δολοφονημένος με μαχαίρι. Πολύ γρήγορα έγινε γνωστό ότι τη δολοφονία διέπραξαν στελέχη των ομάδων κρούσης του φασιστικού κόμματος. Η πολιτική κρίση που ακολούθησε θεωρήθηκε από τον Μουσολίνι η πιο κατάλληλη συγκυρία, για να προχωρήσει στην ανοιχτή φασιστική δικτατορία, όπως και πράγματι έκανε

Με εκείνη την περιβόητη ομιλία του, ο Μουσολίνι ανέλαβε την πολιτική ευθύνη για τη βία και τις δολοφονίες των πολιτικών αντιπάλων του φασισμού, δηλώνοντας χαρακτηριστικά: *«Λένε ότι ο φασισμός είναι μια ορδή βαρβάρων που ενέσκηψαν στη χώρα, ένα κίνημα ληστών και εγκληματιών! Θέτουν ένα ηθικό ζήτημα. Πολύ καλά. Εγώ τώρα δηλώνω ενώπιον της Βουλής ότι αναλαμβάνω, εγώ μόνος μου, την πλήρη πολιτική, ηθική και ιστορική ευθύνη για όλα όσα συμβαίνουν [...]*

Αν ο φασισμός είναι μια εγκληματική οργάνωση, τότε εγώ είμαι ο αρχηγός αυτής της εγκληματικής οργάνωσης. Αν όλη η βία υπήρξε το αποτέλεσμα ενός ιδιαίτερου ιστορικού, πολιτικού και ηθικού κλίματος, τότε η ευθύνη ανήκει σ' εμένα, διότι εγώ είμαι εκείνος που δημιούργησε αυτό το κλίμα με την προπαγάνδα μου».

Εκτός αν μας πει η υπεράσπιση, ότι και ο Μουσολίνι το πολιτικό κόστος ανέλαβε τότε...

Αξίζει στο σημείο αυτό να επισημάνουμε, για να κάνουμε και τους αναγκαίους παραλληλισμούς, ότι όπως προκύπτει από τα ιστορικά στοιχεία της εποχής, επιδίωξη του φασιστικού κόμματος ήταν να γίνεται γνωστό ότι οι εγκληματικές επιθέσεις προέρχονταν από τις ομάδες κρούσης τους, αλλά να μην ανακαλύπτονται οι αυτουργοί τους.

Και συνεχίζει η εισαγγελική πρόταση, όσον αφορά ειδικότερα την πληροφόρηση του αρχηγού της Χρυσής Αυγής για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα:

«Περί ώρα 00:37 την 18.9.2013, μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, υπάρχει τηλεφωνική κλήση του Ν. Μιχαλολιάκου προς Ι. Λαγό και αμέσως δέχεται κλήση από τον τελευταίο για 45 δευτερόλεπτα που όμως, κατά τον ισχυρισμό του, δεν τον ενημέρωσε για το προαναφερόμενο γεγονός, που το πληροφορήθηκε το μεσημέρι της επόμενης μέρας, της 18.9.2013. Ειδικότερα, ο κατηγορούμενος Ν. Μιχαλολιάκος ζήτησε την άρση του περιεχομένου της ως άνω τηλεφωνικής του συνομιλίας από την ανάκριση, αφού το τηλέφωνό του παρακολουθείτο, προς ανακάλυψη της αληθείας, γεγονός που δεν συνέβη, ισχυριζόμενος ότι «αν πράγματι υπήρχε κάτι, θα το είχαν βγάλει στη δημοσιότητα».

>Εδώ να μου επιτρέψετε να επιμείνω περισσότερο γιατί έχει επίσης μιαν ιδιαίτερη σημασία για τη γενικότερη αξιοπιστία του αρχηγού της εγκληματικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής και της ίδιας, καθώς και για την προσπάθεια συγκάλυψης της ευθύνης τους. Πότε πληροφορήθηκε λοιπόν ο Μιχαλολιάκος τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα; Την επομένη ημέρα το μεσημέρι από τα ΜΜΕ, όπως ισχυρίζεται ο ίδιος στην απολογία του στον Ανακριτή. Αν είναι όμως δυνατόν να γίνει πιστευτό! Όλη η Ελλάδα έχει βουίξει όλο το βράδυ, με πληροφορίες για την εμπλοκή της Χρυσής Αυγής, την επομένη το πρωί εισέρχεται η Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία στα γραφεία του Κόμματος, ακόμη και στο προσωπικό γραφείο του και κάνει έρευνες, ο Κασιδιάρης και άλλοι βουλευτές είναι εκεί και εκείνος δεν μαθαίνει τίποτα και κανένας από την οργάνωση δε θεωρεί σκόπιμο να τον ενημερώσει! Επιπλέον, νωρίς το πρωί της ίδιας ημέρας, ώρα 08:32 συγκεκριμένα, η Χρυσή Αυγή εκδίδει ανακοίνωση, την οποία διάβασα πριν και η οποία δηλώνει ότι *«Η Χ.Α. καταδικάζει το έγκλημα στο Κερατσίνι και διαψεύδει κατηγορηματικά τους άθλιους συκοφάντες που την εμπλέκουν καθ' οιονδήποτε τρόπο σε αυτό*. Μα είναι δυνατόν, για ένα τόσο σοβαρό γεγονός, η ανακοίνωση αυτή να μην τέθηκε υπόψη και να μην εγκρίθηκε από το Μιχαλολιάκο; Αργότερα, από το αποδεικτικό υλικό της δίκης, αποκαλύπτεται ότι ο Λαγός επικοινωνεί μαζί του λίγη ώρα μετά τη δολοφονία. Ο συνήγορός του στο ακροατήριο, κατά τη διαδικασία σχολιασμού των εγγράφων, στις 17-7-2018 αναφέρει χαρακτηριστικά τα εξής, προσέξτε *«Υπάρχει μετά τη δολοφονία του Φύσσα ένα τηλεφώνημα το οποίο εγένετο προς τον γγ του Κόμματος... Γίνεται μια ανθρωποκτονία, εν αγνοία, από το πουθενά, αιφνιδιαστικά, τουλάχιστον για αυτούς που είναι σε ένα άλλο κλιμάκιο (που εγώ υπερασπίζομαι). Και ενημερώνομαι. Που είναι το παράλογο; Δηλαδή θα γίνει σε οποιοδήποτε κόμμα κάτι τόσο κορυφαίο και κρίσιμο και δεν θα ενημερωθεί ο άνθρωπος ο οποίος προΐσταται του κόμματος, ο άνθρωπος ο οποίος είναι υπεύθυνος για τα ΜΜΕ; Δεν θα ενημερωθούν αυτοί οι άνθρωποι;»* Βεβαίως η εύλογη σοβαρή απορία που προκύπτει είναι, ποιο ήταν αυτό το τόσο κορυφαίο και κρίσιμο γεγονός, που καθιστούσε αυτονόητη αυτήν την άμεση, μέσα σε λίγα λεπτά, μεταμεσονύκτια ενημέρωση του επικεφαλής του κόμματος, το ότι ένας απλός οπαδός του, ένας «περαστικός από τα 70 γραφεία της

οργάνωσης», για ποδοσφαιρική διαφορά, σκότωσε κάποιον άλλον; Ο Λαγός όμως στην απολογία του στο ακροατήριο, αυτό το αυτονόητο –κατά το συνήγορο του Μιχαλολιάκου- γεγονός, το αρνείται τελικά και λέει ότι στην επικοινωνία που είχε μαζί του, δε θεώρησε σκόπιμο να τον ενημερώσει, για να μην τον αναστατώσει. Αντίθετα, ο Ν. Μίχος στην απολογία του στο Δικαστήριο, δήλωσε ότι σύμφωνα με όσα του μετέφερε ο Λαγός, ο Μιχαλολιάκος ήταν ενήμερος το ίδιο βράδυ και μάλιστα ότι «..έβριζε θεούς και δαίμονες», προφανώς λόγω του σύλληψης Ρουπακιά, όπως εύστοχα σχολίασε ο συνάδελφος ο κ. Μαλαγάρης. Επιπλέον, ο αξιόπιστος –κατά τα άλλα- κατά την κ. εισαγγελέα, μάρτυρας υπεράσπισης του Μιχαλολιάκου Άρης Σπίνος, κατέθεσε ότι μέχρι τις πρωινές ώρες μετά τη δολοφονία, συνομιλούσε μαζί του για το γεγονός αυτό, ο οποίος ήταν πολύ ανήσυχος. Η σύζυγός του Μιχαλολιάκου τέλος, η κατηγορούμενη Ζαρούλια, κατέθεσε μια παραλλαγμένη –σε σχέση με την αρχική του Μιχαλολιάκου- εκδοχή, προκειμένου προφανώς να είναι πιο αληθοφανής. Κατέθεσε ότι ο Αρχηγός ενημερώθηκε από εκείνην (όχι δηλαδή από τα ΜΜΕ όπως κατέθεσε ο Μιχαλολιάκος στην ανάκριση), η οποία με τη σειρά της, είχε ειδοποιηθεί από τα γραφεία του Κόμματος. Τον ενημέρωσε την επομένη αργά το πρωί ή νωρίς το μεσημέρι (γύρω στις 11 με 12 ανέφερε συγκεκριμένα) και μάλιστα τον ξύπνησε, όπως είπε, για το σκοπό αυτό. Μέχρι τότε δηλαδή και ενώ είχαν συμβεί όλα τα προηγούμενα, εκείνος κοιμόταν του καλού καιρού! Την τελευταία εκδοχή υιοθέτησε τελικά και ο ίδιος ο Μιχαλολιάκος στην απολογία του στο Δικαστήριο.

Ας θυμηθούμε και ας παρακολουθήσουμε πως συγκεκριμένα τοποθετείται σε αυτήν.

Απολογία Μιχαλολιάκου

Πρ: Πότε ενημερωθήκατε εσείς για την ανθρωποκτονία;

Μιχ: Το έχω πει από την πρώτη μέρα στον ανακριτή, την επόμενη μέρα αργά το πρωί.

Πρ: Από ποιον το μάθατε;

Μιχ: Πήραν τηλέφωνο τη γυναίκα μου και κατέβηκα στη Βουλή γιατί στήθηκε μια ολόκληρη[...] θέλω να πιστεύω όχι με κακή διάθεση, από έναν ανθρώπινο λάθος πολύ σοβαρό έλεγαν ότι είμαστε στο Κερατσίνι εκείνη τη στιγμή, ήταν η αντιτρομοκρατική και η εισαγγελέας εκεί και εγώ δεν ήμουν παρών.

Πρ: Αυτό που ελεγχθη είναι ότι από σταθερές γραμμές της Μεσογείων υπάρχουν κλήσεις προς άτομα εμπλεκόμενα...

Μιχαλόλιας .Γ.: παρεμβαίνει: Για τα τηλέφωνα κρατήθηκε.

Πρ: Αργά το πρωί της επόμενης μέρας λοιπόν Ο μάρτυρας ο Σπίνος είπε ότι εκείνη τη νύχτα υπήρχαν τηλεφωνήματα.

Μιχ: Θα απαντήσω, καταρχάς ότι ο Σπίνος δεν έχει έρθει ποτέ στο σπίτι μου.

Πρ: Εκείνο το βράδυ επικοινωνήσατε μαζί σας;

Μιχ: Όχι βέβαια, επικοινωνήσατε με τους συνηγόρους μου πολλές μέρες μετά τη δολοφονία.

Πρ: Είπατε ότι την επόμενη μετακινηθήκατε προς τη Βουλή.

Μόνος σας;

Μιχ: Προς τη Βουλή, με τους αστυνομικούς μου.

Πρ: Εκτός από τη συνοδευτική ασφάλεια, υπήρξε άλλος; Ήταν ο Λαγός

Μιχ: Δεν το θυμάμαι.

Πρ: Ξημερώνοντας 18 του μηνός, υπάρχει μια κλήση από τον Λαγό και από σας προς τον Λαγό περί ώρα 1 παρά

Μιχ: Μιλούσε ο Λαγός για θέματα δημόσιας τάξης και μιλούσε με τον αστυνομικό διευθυντή...

Πρ: Το θέμα είναι ότι όταν μιλάει ο Λαγός 1 παρά, έχει ήδη ενημερωθεί για το τι έχει συμβεί.

Μιχ: Δεν το ξέρω.

Πρ: Δεν είναι κάπως αξιοπερίεργο; Έχει μάθει για ένα περιστατικό που ήταν σοβαρό.

Μιχ: Πίστευαν φαίνεται ότι έτσι είναι, ότι δεν είχε σχέση με το κόμμα.

Πρ: Ναι αλλά άτομο του κόμματος τον ενημέρωσε, δεν το 'μαθε από την τηλεόραση.

Μιχ: Εγώ ζήτησα από τον ανακριτή να γίνει άρση απορρήτου. [Από το κοινό: «Δεν ακούγεται»]

Μιχ: Εγώ πιστεύω ότι τα τηλέφωνα μου τα παρακολουθούσαν. Είναι για όλα ένοχοι αυτοί που με έφεραν στο εδώλιο του κατηγορουμένου, γιατί ξέρουν ότι είμαι απόλυτα αθώος.

Πρ: Τελικά το τι ακριβώς έχει συμβεί, εκτός από εκείνο το τηλ., περισσότερη ενημέρωση είχατε με ποιον;

Μιχ: Είχα την επόμενη μέρα αλλά δε θυμάμαι ακριβώς. Με τους βουλευτές στη Βουλή, με τον Παναγιώταρο... δεν τα θυμάμαι. Εκείνες τις μέρες εμείς προσπαθούσαμε να προστατεύσουμε το κόμμα και από ό,τι φάνηκε και τους εαυτούς μας, γιατί έχω προσωπική μαρτυρία συνεργάτη του Σαμαρά, ο οποίος μου είπε «θα το φτάσουνε στο τέλος, θα σας προφυλακίσουνε».

Πρ: Όταν μιλήσατε στη Βουλή και είπατε ότι δεν έχει σχέση το κόμμα, είχατε μιλήσει με τους συνεργάτες;

Μιχ: Δεν είχα μάθει πολλά πράγματα και δεν έμαθα ποτέ, πρώτον γιατί δε μου είπαν και δεύτερον γιατί ήξερα ότι δεν είχε σχέση το κόμμα.

>Αφού τάχα δεν του είπαν, πως ήξερε ότι δεν είχε σχέση το κόμμα;

Πρ: Τελικά αυτή είναι η θέση που έχετε ως τώρα; Ότι δεν έχει σχέση το κόμμα;

Μιχ: Ναι, βεβαίως δεν έχει σχέση το κόμμα.

Πρ: Άρα με τι έχει σχέση η ανθρωποκτονία;

Μιχ: Με την ανθρωποκτονία ενός ανθρώπου που δολοφόνησε έναν άλλο.

>Είναι σαν να μας ρωτήσουν τώρα με τι σχέση έχει η συγκεκριμένη δίκη εδώ και να απαντήσουμε, με τη δίκη κάποιων δικαστών που δικάζουν κάποιους κατηγορούμενους, εάν δεν θέλουμε να δώσουμε ούτε στοιχειώδεις διευκρινίσεις γι' αυτήν.

Πρ: Πώς εξηγείτε την παρουσία ατόμων από την τοπική Νίκαιας στον τόπο που έγινε η ανθρωποκτονία;

Μιχ: Εγώ ξέρω ότι ο Ρουπακιάς, προσέξτε, μελετώντας τη δικογραφία >κατά τα άλλα ούτε έμαθε ούτε ενδιαφέρθηκε να μάθει κάτι ιδιαίτερο για τη δολοφονία, όπως ισχυρίζεται, δεν έλαβε τηλεφώνημα ή SMS αλλά ενημερώθηκε από έναν κύριο, ονόματι Δήμου και αυτός που πήρε τον Ρουπακιά αφέθηκε ελεύθερος και εγώ που δεν είχα καμία σχέση προφυλακίστηκα.

Πρ: Ο Δήμου κάλεσε τον Ρουπακιά τότε; Πριν η μετά;

Μιχ: Πριν & αφέθηκε ελεύθερος.

Πρ: Σχετικά με την παρουσία άλλων, υπόλοιπων στην περιοχή;

Μιχ: Α, δε μπορώ να ξέρω, εσείς ξέρετε, τους καλέσατε εδώ. (>Μόλις πριν έχει καταθέσει ότι μελέτησε τη δικογραφία, απλά θυμάται μόνο αυτά που θεωρεί ότι τον συμφέρουν) Δεν

πρόλαβα να ερευνήσω το πράγμα αυτό και πιστεύω ότι το κόμμα δεν έπρεπε να αναμιχθεί με αυτή την υπόθεση. Εγώ σίγουρα δεν είχα καμιά σχέση και δεν ενέκρινα.

Πρ: Εσείς λέτε «εγώ δεν είχα σχέση, όμως είμαι ο ΓΓ, έχω μια θέση που γεννά υποχρεώσεις», προβήκατε σε κάποια ενέργεια;

Μιχ: Από πού να προβώ; Από το κελί μου στον Κορυδαλλό;

Πρ: Έστω αργότερα.

Μιχ: Προκειμένου να προστατέψουμε το κόμμα, απομακρύνθηκαν ο Πατέλης και άλλος που ήταν υπάλληλος του κόμματος.

Πρ: Απο πού απομακρύνθηκε ο Πατέλης;

Μιχ: Από υπάλληλος των γραφείων της Μεσογείων.

Μιχαλόλιας, Γ. παρεμβαίνει: Κα πρόεδρε, επειδή ήρθε η ώρα, να σας δώσω τις δυο απολύσεις από 20/09 [προσκομίζει στην έδρα] *>Είναι οι απολύσεις όμως, οι οποίες, όπως επισημάνθηκε ήδη από τους προηγούμενους συναδέλφους, έχουν ημερομηνία απόλυσης προγενέστερη της δολοφονίας.*

Πρ: Ναι... καταγγείλατε... αυτό που προσκομίζετε.

Μιχ: Δεν ήταν το κύριο βάρος των ασχολιών μου εκείνες τις μέρες αυτό το θέμα. Έβλεπα μια συνωμοσία να οδηγήσουν 18 βουλευτές στο εδώλιο του κατηγορουμένου, πριν τη δολοφονία είχε πει ο Βορίδης για εγκληματική οργάνωση. Και μάλιστα στο διάλειμμα μάθαμε από οπερατέρ ότι έχουν τον τρόπο να το κάνουν εγκληματική οργάνωση.

Πρ: Ο Πατέλης... καταγγέλλθηκε η σύμβαση στις 20...

Μιχ: Είχα να φροντίσω για τον εαυτό μου και για το κόμμα.

Πρ: Αυτό δεν ήταν ένας λόγος παραπάνω να δείτε τι έχει συμβεί με τα άτομα στο κόμμα;

Μιχ: Το περιστατικό ήταν ξεκάθαρο. Εγινε μια συμπλοκή και ο Ρουπακιάς δολοφόνησε έναν άνθρωπο.

>Τόσο ξεκάθαρο λοιπόν, που δε χρειαζόταν άλλη έρευνα, κατά το Μιχαλολιάκο.

>Ωστόσο, εύστοχα η κ. Πρόεδρος, παρατηρεί

Πρ: Ναι, αλλά την παρουσία των άλλων δεν την εξηγεί.

Σε κάθε περίπτωση, όπως προκύπτει από τα παραπάνω, το αρχικό ψέμα του Μιχαλολιάκου δεν μπόρεσε να σταθεί μέχρι το τέλος, γιατί όπως κάθε ψέμα –και μάλιστα χοντρό- έχει κοντά ποδάρια. Είναι όμως πολύ χαρακτηριστικό, αφού αποδεικνύει και αυτό, με εμφαντικό μάλιστα τρόπο, την προσπάθεια συγκάλυψης της ενοχής του Αρχηγού και της ηγεσίας για τα εγκλήματα της οργάνωσης. Αλλά ακόμη και αυτό το χονδροειδές ψεύδος, υιοθέτησε η εισαγγελική πρόταση.

Στη συνέχεια η κ. εισαγγελέας, αναφέρεται σε διάφορους μάρτυρες κατηγορίας, που θεωρεί εσφαλμένα ότι δεν εισφέρουν τίποτε το ουσιαστικό και αναφέρεται συγκεκριμένα στο μάρτυρα Σταύρου, του οποίου η μαρτυρία έχει μian ιδιαίτερη αξία, λόγω του ότι προέρχεται από τη Χρυσή Αυγή, λέγοντας *«Ο Σταύρου κάνει αναφορά κυρίως στην ιδεολογία της Χρυσής Αυγής, επισημαίνοντας ότι από το έτος 2012 και μετά στα γραφεία της Χρυσής Αυγής δεν υπήρχαν τα σύμβολα, η σβάστικα και λοιπά».*

>Αλλά αυτό αντιλήφθηκε και συγκράτησε η κυρία εισαγγελέας από όλη την αναφορά του στην ιδεολογία της Χρυσής Αυγής;

Τι μας κατέθεσε ο Σταύρου:

«Η ιδεολογία της Χρυσής Αυγής είναι ξεκάθαρα ο εθνικοσοσιαλισμός αλλά κρύβεται κάτω από το μανδύα του λαϊκού εθνικισμού για να εξαπατά εκλογικά και αναφέρθηκε μεταξύ άλλων στο επίσημο κομματικό όργανο της Χρυσής Αυγής τον Ιούνιο του 2007, που δείχνει το Χίτλερ να χαιρετάει ναζιστικά και λέει «62 χρόνια μετά, 1945-2007». Τόνισε μάλιστα χαρακτηριστικά: «Εμείς ασπαζόμασταν τον εθνικοσοσιαλισμό όταν χαιρετούσαμε ναζιστικά, τον Αδόλφο Χίτλερ είχαμε στο μυαλό μας, τον Ρουντολφ Ες, τον Γκαίρινγκ, όχι μόνο στο δικό μου μυαλό, σε όλους τους χρυσαυγίτες». Όπως είπε, ορκίστηκε χρυσαυγίτης μαζί με άλλους στο Φαλακρό όρος στην Ημαθία, στη σημαία του Πολεμικού Ναυτικού του Γ' Ράιχ».

Αναφέρθηκε και στον αρχηγό της εθνικοσοσιαλιστικής οργάνωσης το Νίκο Μιχαολιάκο, λέγοντας χαρακτηριστικά: «Ο αρχηγός είναι για τη Χρυσή Αυγή η μυστική φωνή του αίματος, το ανώτερο πρόσωπο. Από αυτόν ξεκινούν τα πάντα. Όπως ο Φύρερ παράγει δίκαιο, αντίστοιχα είναι απαραβίαστο το πρόσωπο του αρχηγού. Έχει μεταφυσικές διαστάσεις, οι επιθυμίες του είναι οι επιθυμίες του έθνους. Όπως έλεγε ο Ρούντολφ Ες, η Γερμανία είναι ο Χίτλερ και ο Χίτλερ η Γερμανία. Αυτή η σχέση είναι κομμάτι του εθνικοσοσιαλιστικού τρόπου του κόμματος»

Κατέθεσε επίσης ότι «η βία είναι ιδεολογικό στοιχείο της Χρυσής Αυγής. Δεν γίνεται να ασπάζεσαι τον εθνικοσοσιαλισμό και να απορρίπτεις τη βία...έτσι, δεν μου έκανε εντύπωση η δολοφονία Φύσσα», ενώ μας είπε και για τον κατηγορούμενο Μπούκουρα: «Είχα δει τον Μπούκουρα στη βουλή να κλαίει και να λέει ότι παίρνει ψυχοφάρμακα και ότι δεν ήξερε τον Χίτλερ. Με το Μπούκουρα το Πάσχα του 2013 στα Εξαμίλια χαιρετούσαμε ναζιστικά, υπήρχαν αγκυλωτοί σταυροί, πόστερ με το Χίτλερ, σημαία των SS».

Αποφαινεται τέλος, η εισαγγελική πρόταση ότι «πράξεις πλημμεληματικού χαρακτήρα που περιλαμβάνονται στο παραπεμπτικό βούλευμα δεν αποτελούν στοιχεία του άρθρου 187 παρ. 1 του Ποινικού Κώδικα και ως εκ τούτου δεν θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη».

>Παραβλέπει η κ. εισαγγελέας ότι και τα πλημμελήματα, ναι μεν δεν έχουν την τυπική, αλλά έχουν την ουσιαστική σημασία τους, για τη διαπίστωση του τρόπου δράσης της οργάνωσης, την επιλογή των στόχων, την πυκνότητα της εγκληματικής δράσης, τη συνολική εικόνα της οργάνωσης. Δεν υπάρχουν κάποια σινικά τείχη ανάμεσα στα κακουργήματα και τα πλημμελήματα μιας εγκληματικής οργάνωσης, γι' αυτό δεν μπορεί να είναι αδιάφορα. Δεν σχεδιάζει και δεν οργανώνει μια εγκληματική οργάνωση τη δράση της, βάζοντας κάτω τον Ποινικό Κώδικα. Άλλωστε αδικήματα που σε ένα χρονικό σημείο μπορεί να είναι πλημμελήματα, στη συνέχεια να χαρακτηριστούν ως κακουργήματα, όπως και το αντίστροφο. Τα αντιμετωπίζουμε αυτά τα ζητήματα με το νέο Ποινικό Κώδικα.

Φυσικά, αυτό είναι το λιγότερο που παρέβλεψε η εισαγγελική πρόταση.

Είναι τόσα πολλά και πολύ πιο σημαντικά αυτά που παρέβλεψε η κ. εισαγγελέας, αυτά που δεν είδε αλλά και δεν άκουσε σε αυτή τη δίκη.

Εκατοντάδες έγγραφα (με άρθρα, εσωτερικές εγκυκλίους, αποφάσεις κλπ.) για την ιδεολογία και τον τρόπο λειτουργίας της Χρυσής Αυγής, φωτογραφίες, μαγνητοφωνημένες συνομιλίες, βίντεο (με ομιλίες και δραστηριότητες του Αρχηγού και στελεχών της), όπως για παράδειγμα το αποκαλυπτικότατο με τον Πατέλη, το περίφημο «ό,τι κινείται σφάζεται», που -συμφωνώ απόλυτα με τους προηγούμενους συναδέλφους- και μόνο αυτό θα αρκούσε για

να αποδειχτεί η λειτουργία της εγκληματικής οργάνωσης και η διεύθυνσή της, τα λέει όλα τόσο απλά, σαφή και συμπυκνωμένα, αλλά δεν το έκρινε άξιο λόγου, έστω να το σχολιάσει η κ. εισαγγελέας, δεκάδες μαρτυρίες θυμάτων της εγκληματικής οργάνωσης. Όλα αυτά δεν τα είδε ούτε τα άκουσε η κ. εισαγγελέας. Σαν να προβάλλονταν σε μιαν άλλη, παράλληλη δίκη, που δεν την αφορούσε.

ΤΑΚΤΙΚΗ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ - ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΙΚΟΙ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΙ

Διπλός λόγος

Κυρία πρόεδρε, κύριοι δικαστές,

Ένα από τα βασικά εργαλεία που χρησιμοποιούν συστηματικά η εγκληματική ναζιστική οργάνωση της Χρυσής Αυγής και οι κατηγορούμενοι, ως διευθυντές και μέλη της, είναι ο διπλός λόγος. Άλλα δηλαδή να λένε προς το εσωτερικό της οργάνωσης και στους μνημένους, για να τους συσπειρώνουν γύρω από τους εγκληματικούς σκοπούς τους και άλλα προς τα έξω, στον ανυποψίαστο κόσμο, προκειμένου να εξαπατούν, να αυξάνουν τη δεισδυτικότητα και την επιρροή τους στα πιο καθυστερημένα πολιτικά τμήματα της κοινωνίας μας, αλλά και να ελίσσονται, να αποφεύγουν τις ποινικές ευθύνες για τα εγκλήματά τους. Πρόκειται για ένα σοβαρό εργαλείο, στα χέρια της συγκεκριμένης εγκληματικής οργάνωσης, που πρέπει να εξεταστεί προσεκτικά, αφενός για να κατανοηθούν πολλά αποδεικτικά στοιχεία που εκ πρώτης όψεως φαίνονται ανεξήγητα και αντιφατικά και αφετέρου για να εκτιμηθεί, μαζί με τα υπόλοιπα δεδομένα που προκύπτουν, ο υψηλός βαθμός της επικινδυνότητάς της.

Άλλωστε, ο διπλός λόγος της Χρυσής Αυγής, είναι δοκιμασμένος ιστορικά, δανεισμένος από τα πρότυπά τους, το ναζιστικό κόμμα της Γερμανίας (ιδιαίτερα όπως τον δίδαξε και τον εφάρμοσε ο μέντοράς τους προπαγανδιστής του ναζισμού Γιόζεφ Γκαίμπελς) και το φασιστικό κόμμα της Ιταλίας, τον οποίο φυσικά προσαρμόζουν στις σύγχρονες συνθήκες της χώρας μας.

Ο διπλός λόγος της είναι πανταχού παρών, διαπερνά τα πάντα που την αφορούν, την ιδεολογία της, τις θέσεις της για σοβαρά πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα και γεγονότα, το χαρακτήρα, τη δομή και τη λειτουργία της οργάνωσης, τη δράση της, τις εγκληματικές πράξεις της.

Ας δούμε ορισμένα βασικά παραδείγματα χρήσης του διπλού λόγου, μέσα από κάποια δίπολα:

>Εθνικοσοσιαλισμός/ λαϊκός εθνικισμός

Αναφερθήκαμε ήδη αναλυτικά, τον εξήγησε πολύ παραστατικά ο μάρτυρας Σταύρου. Στο εσωτερικό της οργάνωσης και γύρω από αυτήν, ακραιφνείς εθνικοσοσιαλιστές, δεν κουράζονται να το επαναλαμβάνουν, να το αποδεικνύουν με όλους τους τρόπους. Προς τα έξω, για τον πολύ κόσμο, λαϊκοί εθνικιστές, ένα προκάλυμμα, όπως παραδέχεται ο ίδιος ο Μιχαολιάκος, για να υπερβαίνουν την ιστορικά βιωμένη απέχθεια του ελληνικού λαού για το ναζισμό, το Χίτλερ και τις θηριωδίες τους.

Εδώ οι κατηγορούμενοι αντιτάσσουν το δικαίωμα «αυτοπροσδιορισμού», όπως λένε. Έχουμε δικαίωμα να θεωρούμαστε, ισχυρίζονται, όπως αυτοπροσδιοριζόμαστε. Αφού

δηλώνουμε επίσημα, προς τα έξω, Έλληνες εθνικιστές και τίποτε άλλο, είστε υποχρεωμένοι να το δεχτείτε. Απαιτούν δηλαδή να ισχύσει και γι' αυτούς η γνωστή σκωπτική ρήση του Γιάννη Τσαρούχη, ότι «στην Ελλάδα είσαι ό,τι δηλώσεις». Ωστόσο, το τι πραγματικά είναι κάποιος, αποτελεί μια κρίση με βάση αντικειμενικά στοιχεία και όχι βέβαια από τη γνώμη που έχει ο ίδιος για τον εαυτό του, ούτε από την εικόνα που θέλει να εμφανίζει. Και όταν προκύπτουν, η διπροσωπία και η υποκρισία, ειδικά όταν αφορά κατηγορούμενους εγκληματίες, όπως συμβαίνει στη συγκεκριμένη υπόθεση, πρέπει να εκτιμάται και να αντιμετωπίζεται ανάλογα από το Δικαστήριο.

>Υπεράσπιση ναζιστικής-φασιστικής κατοχής στη χώρα μας/πατριωτική δύναμη.

Στο εσωτερικό της, ύμνοι για τη ναζιστική επίθεση και κατοχή της χώρας μας (έγγραφο για τη Μάχη της Κρήτης, επισκέψεις μαζί με σύγχρονους Γερμανούς ναζί στο νεκροταφείο του Διονύσου για να αποτίσουν φόρο τιμής στους πεσόντες Γερμανούς στρατιώτες κλπ.). Είναι αποκαλυπτικό το δημοσίευμα της εφημερίδας «Ριζοσπάστης», στις 10-2-2016, με τίτλο

Οι Γερμανοί νεοναζί «κάρφωσαν» τη Χρυσή Αυγή

Θέλει η ναζιστική Χρυσή Αυγή να κρυφτεί, αλλά η χαρά των Γερμανών νεοναζί κολλητών της δεν την αφήνει...

Αναφέρει το δημοσίευμα: Στη συγκέντρωση, που διοργάνωσε στις 30 Γενάρη, μεταξύ των νεοναζιστικών οργανώσεων από διάφορες χώρες της Ευρώπης που προσκάλεσε η Χρυσή Αυγή, ήταν και η οργάνωση «Der Dritte Weg» (Τρίτος Δρόμος), τα «εγγόνια» του Χίτλερ. Ομως, καθώς προσπαθεί να κρύψει το ναζιστικό εγκληματικό χαρακτήρα και την πρακτική της, η Χρυσή Αυγή αποσιώπησε αυτές τις παρουσίες.

Ωστόσο, οι Γερμανοί νεοναζί επιστρέφοντας στη χώρα τους, έδωσαν στη δημοσιότητα όλη τη... δραστηριότητα που ανέπτυξαν από κοινού με τη Χρυσή Αυγή, την οποία αποκαλούν «εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα», δηλαδή χιτλερικό κόμμα.

Συγκεκριμένα, στις αναρτήσεις τους οι νεοναζί του Τρίτου Δρόμου παρουσιάζουν εκτεταμένο ρεπορτάζ και φωτογραφίες από την επίσκεψή τους στα γραφεία της Χρυσής Αυγής και τις συνομιλίες τους με τον αρχηγό Ν. Μιχαλολιάκο, τη συμμετοχή τους στη συγκέντρωση της ΧΑ (φορώντας μαύρα μπουφάν που έγραφαν «national revolutionar sozialistisch» - «εθνικό επαναστατικό σοσιαλιστικό» και με τις σημαίες τους), όπου οι χρυσαυγίτες «τους υποδέχτηκαν με χειροκροτήματα». Αναφέρονται στην κοινή επίσκεψη Τρίτου Δρόμου και Χρυσής Αυγής στο Γερμανικό Νεκροταφείο στο Διόνυσο, για να τιμήσουν «τους πεσόντες ήρωες», όπως αναφέρουν. Ενώ έχουν αναρτήσει τη φωτογράφησή τους με φόντο την Ακρόπολη, όπου όλοι μαζί κρατούν τη σημαία με το σταυρό του Γ' Ράιχ.

Η «Dritte Weg» αποτελεί συνέχεια της οργάνωσης «Freies Netz Sub - FNS» (Ελεύθερο Νότιο Δίκτυο), η λειτουργία της οποίας απαγορεύτηκε το 2014. Στελέχη του FNS είχαν προσκαλέσει οι χρυσαυγίτες σε αντίστοιχη συγκέντρωσή τους το 2013 και μάλιστα τους είχαν υποδεχτεί επίσημως στα γραφεία τους στη Βουλή. Όταν η συνάντηση αυτή έγινε γνωστή, η

Χρυσή Αυγή τότε είχε ψελλίσει κάποιες δικαιολογίες όπως «δεν γνωρίζαμε», «νομίζαμε ότι ήταν δημοσιογράφοι» κλπ.

Τώρα, καταλήγει το άρθρο της εφημερίδας, οι ναζιστές της Χρυσής Αυγής προσπάθησαν να κρατήσουν μυστική τη νέα συνάντησή τους, όμως οι κολλητοί τους, Γερμανοί ναζιστές, τους «έδωσαν» κανονικά...

Τα παραπάνω λοιπόν, μυστικά, στο στενό κύκλο τους, προς τα έξω, για τον πολύ κόσμο, πατριωτική δύναμη που αντιτίθεται τάχα σε όλες τις εισβολές στη χώρα μας.

>Εγκληματική οργάνωση/Πολιτικό Κόμμα (που είναι και κρίσιμο ζήτημα της υπόθεσης)

Σε πιο στενά πλαίσια, λειτουργία και δράση ως εγκληματικής οργάνωσης με ναζιστική φυσιογνωμία, ένοπλα τάγματα εφόδου κλπ., προς τα έξω, μανδύας πολιτικού κόμματος με την οποία καλύπτεται και αποκτά μαζική επιρροή.

>Ναζιστικό καταστατικό/συνηθισμένο καταστατικό-βιτρίνα.

Στο εσωτερικό, ναζιστικό καταστατικό, με το οποίο στην πραγματικότητα λειτουργεί, προς τα έξω άρνησή του και χρησιμοποίηση ως «βιτρίνας» ενός σχεδόν συνηθισμένου καταστατικού πολιτικού κόμματος

>Υπαρξη μελών/άρνηση μελών.

Στο εσωτερικό, ύπαρξη μελών με την ουσιαστική έννοια και τις αντίστοιχες βαθμίδες (υποστηρικτής, δόκιμο μέλος, τακτικό μέλος), ιδιότητα που αποκτάται ύστερα από αντίστοιχες εξετάσεις και δοκιμασίες, προς τα έξω άρνηση ύπαρξης μελών, για την αποφυγή ποινικής ευθύνης. Με την ευκαιρία, ας θυμηθούμε και το περιστατικό με τον κ. Γεώργιο Σωτηρόπουλο, τον αρχικό συνήγορο του Ιωάννη Άγγου, ο οποίος σε μία ένστασή του στην αρχή της δίκης, στις 14-7-2015, ανέφερε -το λογικό και αυτονόητο- ότι οι κατηγορούμενοι είναι μέλη της Χρυσής Αυγής, τι τεράστιες πιέσεις δέχτηκε από την υπεράσπιση της ηγεσίας να μην την καταθέσει και γραπτά, ενώ ήδη την είχε αναπτύξει προφορικά, όπως και πράγματι αναγκάστηκε να κάνει, υποκύπτοντας σε αυτές. Είχαμε αποχωρήσει μάλιστα τότε ως πολιτική αγωγή, διαμαρτυρούμενοι για τον ευτελισμό της διαδικασίας της δίκης, που επιχειρούσε η υπεράσπιση.

>Πρότυπο Τοπικής Νίκαιας/Απαξίωσή της

Στο εσωτερικό, όταν ήταν στις δόξες της εγκληματικής δράσης της, πλούσια εύσημα και μεγάλες επιδοκιμασίες από το Μιχαολιάκο και τους βουλευτές της Χρυσής Αυγής που παρήλαυναν ο ένας μετά τον άλλον από τα γραφεία της, μιλώντας για την τοπική-πρότυπο της Νίκαιας, για την τοπική-μπαλαντέρ, για τα παλληκάρια με τις «μαύρες μπλούζες». Προς τα έξω και συγκεκριμένα στο Δικαστήριό σας, η εντελώς αντίθετη αντιμετώπιση, πλήρης απαξίωση. «Τσίρκο MEDRANO», «συνονθύλευμα», «ούγκανα», «ΑΜΕΑ», «ευτραφείς», «αθλητές σούμο», ακόμη και «εβραίοι» και «τρανσέξουαλ», ήταν μερικοί μόνο από τους σχολιασμούς που μπόρεσα να συγκρατήσω από αυτούς που ανέφερε η υπεράσπιση, κατά τη διαδικασία του σχολιασμού εγγράφων, τον Ιούλιο του 2018, με στόχο

να απαξιωθεί, υποκριτικά βέβαια, για να διασωθούν ποινικά ο Αρχηγός και η ηγεσία της εγκληματικής οργάνωσης.

>Τιμή στους πρωτεργάτες της χούντας και των δολοφόνων της εξέγερσης του Πολυτεχνείου/άρνηση των νεκρών του Πολυτεχνείου

-Από τη μια μεριά, δικάωση και τιμή στους βασανιστές και δολοφόνους της χούντας, όπως του Ευάγγελου Μάλλιου και του Νικόλαου Ντερτιλή. Στην κηδεία μάλιστα του τελευταίου, έριχναν πυροβολισμούς τιμής ο Παναγιώταρος και ο Μπαρμπαρούσης, για τις οποίες και καταδικάστηκαν. Ο Ντερτιλής, θυμίζουμε, ήταν ο χουντικός πραξικοπηματίας και δολοφόνος του νεαρού Μιχάλη Μυρογιάννη, ενός από τους δεκάδες νεκρούς στα γεγονότα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το Νοέμβριο του 1973, τον οποίο πυροβόλησε εν ψυχρώ με σφαίρα στο κεφάλι και καυχιόταν μάλιστα για την ικανότητά του στη σκοποβολή, πράξη για την οποία καταδικάστηκε αμετάκλητα σε ισόβια κάθειρξη. Από την άλλη, στην προπαγάνδα της προς τα έξω, ο προκλητικός ισχυρισμός ότι δεν υπήρξε κανένας νεκρός στα γεγονότα του Πολυτεχνείου και ότι όλα είναι ένας «μύθος».

>Εγκώμια για το Ολοκαύτωμα/ άρνηση του ολοκαυτώματος.

Για τους πιο μνημένους και κυριευμένους από τα κτηνώδη ένστικτα που καλλιεργεί η ναζιστική ιδεολογία, εγκώμια στο Ολοκαύτωμα (ακούσαμε τον ίδιο το Μιχαλολιάκο στην ανατριχιαστική αναφορά του για τους Εβραίους της Θεσσαλονίκης και τα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους φρικιαστικούς στίχους για το Άουσβιτς του Ματθαιόπουλου κλπ.), για τον πολύ κόσμο από την άλλη, άρνηση της ύπαρξης του Ολοκαυτώματος, άλλος ένας «μύθος».

>Βαθύς συστημικός λόγος και αντίστοιχη δράση/αντισυστημικός λόγος

Από τη μια μεριά, εγκώμια στον πιο σκληρό πυρήνα του κρατικού μηχανισμού, όπως ο στρατός, η αστυνομία, τα σώματα ασφαλείας, επιδιώκοντας μάλιστα να δρα ως συμπληρωματική δύναμή τους, ύμνοι και δουλοπρέπεια στο πιο ισχυρό τμήμα της οικονομικής εξουσίας, το εφοπλιστικό κεφάλαιο, του οποίου αναλαμβάνει να υπηρετήσει τα συμφέροντά του και να διεκπεραιώσει τις υποθέσεις του. Από την άλλη, κούφιος αντισυστημικός λόγος, στα πλαίσια της φασιστικής δημαγωγίας, για να προσελκύονται εξαθλιωμένα οικονομικά, αλλά καθυστερημένα πολιτικά, τμήματα του λαού, ιδιαίτερα της νεολαίας, όπως θα αναφερθώ και στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο της αγόρευσής μου.

>Αλλά το ίδιο, τέλος, ως τελευταίο παράδειγμα, συμβαίνει και με τη στάση των κατηγορουμένων στο Δικαστήριο.

Ενώ από τη μια μεριά, παραμένουν προσηλωμένοι στο ναζισμό, εξακολουθούν να δρουν στα πλαίσια της εγκληματικής οργάνωσης -από την οποία δεν αποπέμφθηκαν- και περηφανεύονται για τις εγκληματικές πράξεις τους, προς τα έξω, στο Δικαστήριό σας, όλοι οι κατηγορούμενοι επιδεικνύουν θρασύδειλία, άρνηση της ιδεολογίας τους, ατολμία να υπερασπιστούν τις πράξεις τους. Κανείς τους δεν βρισκόταν στους τόπους των εγκλημάτων κι αν βρισκόταν, ήταν «περαστικός». Δεν σημαίνει ότι μετανόησαν και συνειδητοποίησαν την απάνθρωπη εγκληματική φύση της ναζιστικής ιδεολογίας τους και βέβαια, για τα εγκλήματα, στα οποία αυτή τους ώθησε. Ούτε πρόκειται φυσικά για «διχασμένες» προσωπικότητες. Ακολουθούν συνειδητά μέχρι τέλους το διπλό λόγο, τον

παραπειστικό και διαστρεβλωτικό της αλήθειας, όπως ακριβώς τον χρησιμοποίησαν και στη διάρκεια της εγκληματικής δραστηριότητάς τους. Είναι μέρος της τακτικής τους για να αποφύγουν τον ποινικό κολασμό και να ξαναβγούν στην κοινωνία άσπιλοι, να συνεχίσουν την εγκληματική δραστηριότητά τους, όταν οι συνθήκες το επιτρέψουν.

Αντισυστημική δύναμη – Πολιτική Δίωξη

Κυρία πρόεδρε, κύριοι δικαστές,

Η Χρυσή Αυγή, όπως είναι γνωστό, προσπαθεί να εμφανιστεί ως δύναμη που αντιμάχεται το κυρίαρχο σύστημα, ως «αντισυστημική» δύναμη. Από εκεί πηγάζει –μεταξύ άλλων- και ο ισχυρισμός της ότι η δίωξή της είναι πολιτική. Είναι όμως έτσι;

Καταρχήν, στο οικονομικό επίπεδο, που είναι η θεμελιακή βάση του συστήματος, οι θέσεις και οι προτάσεις της, κάθε άλλο παρά θίγουν το καθοριστικό στοιχείο του, δηλαδή την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Αναφέρει η Χρυσή Αυγή στο άρθρο που αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα της με τίτλο *8ο Συνέδριο, Ένα σύγχρονο και δυναμικό ιδεολογικό κίνημα*.

«Είμαστε αντίθετοι τόσο στην αసుδοσία του φιλελευθερισμού όσο και στην αντιφυσική ισοπέδωση του μπολσεβικισμού. Πιστεύουμε στην ιδιοκτησία, πιστεύουμε στην ιδιωτική πρωτοβουλία, όχι όμως στην ανήθικη και ασύδοτη κερδοσκοπία εις βάρος της Λαϊκής Κοινότητας ή στον παράνομο θησαυρισμό»

Επίσης, η Χρυσή Αυγή υποστηρίζει ότι οι κοινωνικές τάξεις, τις οποίες διαχωρίζει με ασαφή, στενά εισοδηματικά κριτήρια, έχουν ενιαία εθνικά συμφέροντα στη βάση της κοινής φυλετικής καταγωγής, ότι δεν υπάρχουν ταξικές αντιθέσεις και ότι η ταξική πάλη έρχεται από τα έξω (από τους «μπολσεβίκους»). Αναφέρεται συγκεκριμένα στο κείμενο *«Είμαι Χρυσουγίτης σημαίνει»*: *«Στο Λαϊκό κράτος (που ορματίζεται) δεν υπάρχει κοινωνική διαστρωμάτωση με βάση τις εισοδηματικές-οικονομικές τάξεις. Οι λαϊκές τάξεις είναι συνεργαζόμενες οργανικά, ομάδες ανθρώπων με άλλες παραγωγικές ειδικές ικανότητες και δεξιότητες η κάθε μια»*. Ο ταξικός διαχωρισμός της κοινωνίας εμφανίζεται δηλαδή ως ζήτημα διαφορετικών δεξιοτήτων κι επιλογών επαγγέλματος (π.χ. άλλος επιλέγει να γίνει εφοπλιστής, άλλος να γίνει ναυτεργάτης, τόσο απλά). Το «λαϊκό» κράτος πρέπει, σύμφωνα με την αντίληψη αυτή, να διασφαλίζει την *ταξική συνεργασία* για το καλό του έθνους, το οποίο έχει δήθεν ενιαία συμφέροντα, δηλαδή ο «πατριώτης» εφοπλιστής που υψώνει την κάθε ξένη «σημαία ευκαιρίας» στα καράβια του για να μη φορολογείται, με τον εργάτη που παλεύει για το μεροκάματό του.

Προσπαθώντας μάλιστα να παραπλανήσει τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα, για να μην αντιληφθούν τις αιτίες των δεινών τους, υποστηρίζει ότι τα προβλήματα και οι ανισοροπίες στη σφαίρα της οικονομίας, δεν προέρχονται από την ίδια τη φύση του κοινωνικού συστήματος, αλλά δημιουργούνται τάχα από την αసుδοσία και την ανηθικότητα εκείνων των καπιταλιστών που επιδιώκουν να αυξάνουν υπέρμετρα και δόλια το κέρδος τους σε βάρος άλλων καπιταλιστών και της «κοινότητας», αλλά και από την «απληστία» των εργαζόμενων που θέλουν να καταναλώνουν περισσότερα σε βάρος της «κοινότητας». Έτσι, δεν είναι περίεργο, που ο πρόεδρος του χρυσουγίτικου σωματείου στο

Πέραμα, ο Κυριτσόπουλος, θεωρεί ότι τα μεροκάματα των εργατών είναι ψηλά και πρέπει να χαμηλώσουν.

Η θέση της λοιπόν, στην ουσία, είναι μια διαχείριση του συστήματος, αφήνοντας άθικτη τη βάση του, όπου οι εργάτες πρέπει να υποταχτούν με τον πιο βίαιο τρόπο στους καπιταλιστές, να διαιωνιστεί η εκμετάλλευσή τους, στο όνομα της ταξικής συνεργασίας, για το καλό του έθνους.

Τόσο βαθιά «αντισυστημική» δύναμη είναι!

Ακόλουθη με τις θέσεις της είναι και η πρακτική στήριξη και διασυνδέσεις που έχει η Χρυσή Αυγή με το μεγάλο κεφάλαιο και την εργοδοσία, το αυξημένο ενδιαφέρον της, π.χ. για τις φοροαπαλλαγές στους εφοπλιστές με σχετικές ερωτήσεις στη βουλή. Είναι φυσικά χαρακτηριστική η περίπτωση των εργολάβων της Ζώνης του Περάματος, την οποία εξετάζουμε στη σχετική υπόθεση της δολοφονικής επίθεσης στους κομμουνιστές και συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ, αλλά δεν είναι η μόνη. Υπάρχουν αρκετές άλλες περιπτώσεις, π.χ. η χρησιμοποίησή της ως απεργοσπαστικού μηχανισμού στην απεργία του σωματίου της COSCO στο λιμάνι του Πειραιά, το 2017 για την υπογραφή ΣΣΕ, τα δουλεμπορικά γραφεία που προωθεί για την προσέλκυση φτηνού εργατικού δυναμικού στους εργοδότες κλπ.

Σε ανακοίνωσή της για τη δημιουργία σε πανελλαδικό επίπεδο του λεγόμενου «Ομίλου Ανεύρεσης Εργασίας Δοκιμαζόμενων Ελλήνων», έγραφε: «*Οποιος άνεργος Έλληνας πολίτης το επιθυμεί, μπορεί να επικοινωνεί με τα κατά τόπους γραφεία του Λαϊκού Συνδέσμου και να εγγράφεται στους σχετικούς καταλόγους ανεύρεσης εργασίας, αναφέροντάς μας μόνο το ονοματεπώνυμο, την ειδικότητά του και ένα τηλέφωνο επικοινωνίας. Ομοίως, όσοι εργοδότες επιθυμούν να προσλάβουν Έλληνες στις επιχειρήσεις τους μπορούν να έρθουν σε επαφή με τις Τοπικές Οργανώσεις της Χρυσής Αυγής*».

Εξάλλου, ο συστημικός ρόλος των φασιστικών και ναζιστικών δυνάμεων, αποδεικνύεται ξεκάθαρα από την ίδια την ιστορική πείρα. Αφού ανέλαβαν την κυβερνητική εξουσία στην Ιταλία και στη Γερμανία, με τη γνωστή απλόχερη στήριξη του μονοπωλιακού κεφαλαίου, ο φασισμός και ο ναζισμός, προχώρησαν με τη σειρά τους σε μια πολύπλευρη στήριξη των συμφερόντων των καπιταλιστών, μέσα από το τσάκισμα του εργατικού κινήματος στις χώρες τους, αλλά και την προσπάθεια ένοπλης αντεπαναστατικής ανατροπής της πρωτοπορίας του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, της σοβιετικής εξουσίας.

Στην πραγματικότητα, η Χρυσή Αυγή, φιλοδοξεί να είναι η σιδερένια γροθιά του συστήματος, ενάντια σε όποιον σηκώνει κεφάλι να διεκδικήσει τα δικαιώματά του, να συντρίψει με την πιο ωμή βία το ταξικά οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα και πρώτ' απ' όλα την πρωτοπορία του, τους κομμουνιστές.

Ως εγκληματική ναζιστική οργάνωση, με την αντίστοιχη υποδομή -ιδιαίτερα τα τάγματα εφόδου- με τις άμεσες και έμμεσες διασυνδέσεις της με τμήματα του κρατικού μηχανισμού και τον υπόκοσμο, αλλά και την επιρροή της σε εξαθλιωμένα τμήματα της κοινωνίας, ιδιαίτερα νέους ανθρώπους, με μικρή πείρα από τη μαζική δράση και την ιστορία του κινήματος, δηλώνει ικανή και διαθέσιμη να κάνει τη «βρώμικη δουλειά», αυτή

που άλλες δυνάμεις του συστήματος δεν κάνουν, είτε επειδή δεν μπορούν είτε επειδή δε θέλουν να εκτεθούν ανοιχτά.

Ο μάρτυρας καθηγητής της Σύγχρονης Πολιτικής και Κοινωνικής Ιστορίας Γιώργος Μαργαρίτης, που προτάθηκε από την Πολιτική Αγωγή μας και κατέθεσε στο δικαστήριό σας, ανέφερε ότι η Χρυσή Αυγή *«ακολουθεί την πεπατημένη της ναζιστικής πολιτικής που έχει να προσφέρει στο σύστημα το βαρύ χέρι, τη βία»* προσθέτοντας ότι αξιοποιείται ιδιαίτερα σε καιρούς κρίσης, όταν το σύστημα, εκτός των άλλων, χρειάζεται ένα βαρύ χέρι για να απειλεί, αλλά και να μεταφέρει την ενοχή από τους πραγματικούς ενόχους στα θύματα, δαιμονοποιώντας κάποια από αυτά (π.χ. τους μετανάστες). Και επισήμανε ότι στην κρίση η Χρυσή Αυγή πήρε τα πάνω της. *«Γίνονται βίαιοι, ανοιχτά βίαιοι, στρατιωτικά βίαιοι, οργανωμένα βίαιοι. Αυτό ωφελεί τους κατόχους της εξουσίας του πλούτου, δίνει ένα πολιτικό εργαλείο για κάθε χρήση σε κοινωνικές ομάδες, στρώματα, οικονομικά συμφέροντα».*

Αυτό πραγματικά έκαναν τα πρότυπά τους στην εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία του Χίτλερ, την περίοδο της κρίσης του 1929-1933. Τα τάγματα εφόδου μακέλευαν και δολοφονούσαν τους οργανωμένους εργάτες, τους κομμουνιστές και τους ηγέτες τους, όπως τη Ρόζα Λούξεμπουργκ και τον Καρλ Λίμπκνεχτ. Και στηρίχτηκαν και ανταμείφθηκαν πολιτικά για τις υπηρεσίες τους αυτές

Οι ναζιστές και οι φασίστες, επειδή ακριβώς επιτελούν αυτή την ειδική αποστολή για λογαριασμό του συστήματος, ιδιαίτερα την περίοδο της κρίσης, όπου τα προβλήματα των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων οξύνονται και αυξάνεται η δυσαρέσκειά τους από τη φιλελεύθερη και τη σοσιαλδημοκρατική διαχείρισή του, έχουν την προστασία και τη βοήθειά του.

Όπως εύστοχα παρατηρεί ο βρετανός μελετητής του ναζιστικού και φασιστικού φαινομένου Πάλμε Ντατ, στο βιβλίο του *«Φασισμός και κοινωνική επανάσταση»*, μελετώντας την ιστορική πείρα από την εκδήλωσή του την περίοδο του μεσοπολέμου *«Ο φασισμός κατάφερε να αυξήσει την ισχύ του στη βάση αυτών των προβλημάτων και να δημιουργήσει τους ένοπλους σχηματισμούς του, μόνο διότι είχε προστασία και βοήθεια από τα πάνω, από την κρατική μηχανή, από την αστυνομία και το στρατό, το δικαστικό σώμα και τους ισχυρούς καπιταλιστές, έως ότου κατέλαβε τελικά την εξουσία».*

Έτσι, στη φασιστική Ιταλία, όπως γράφει ο γνωστός την εποχή εκείνη Αμερικανός δημοσιογράφος Μόουρερ, στο βιβλίο του *«Αθάνατη Ιταλία»*

«Μπροστά στο φόνο, τη βία και τον εμπρησμό, η αστυνομία παρέμενε «ουδέτερη»... Όταν ένοπλες συμμορίες υποχρέωναν τους Σοσιαλιστές σε παραίτηση από αξιώματα υπό την απειλή του θανάτου ή της δικαστικής καταδίκης ή αντιμετώπιζαν τους εχθρούς τους με ξυλοδαρμό, εξορία ή απέλαση, οι αξιωματούχοι απλώς σήκωναν τους ώμους... Μερικές φορές οι караμπινιέροι ή η Βασιλική Φρουρά δρούσαν ανοιχτά από κοινού με τους φασίστες και παρέλυαν την αντίσταση των αγροτών. Αν οι τελευταίοι είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο τους φασίστες, τότε ίσως να τα είχαν βγάλει πέρα μαζί τους. Έχοντας να αντιμετωπίσουν όμως τους φασίστες μαζί με την Αστυνομία, βρέθηκαν απροσπάτετοι και οι διαμαρτυρίες τους απλώς έκαναν τις αρχές να τους συλλαμβάνουν με την κατηγορία της αυτοάμυνας. Οι Σοσιαλιστές καταδικάζονταν για υποτιθέμενα εγκλήματα που είχαν διαπράξει μήνες ή χρόνια πριν. Οι φασίστες που συλλαμβάνονταν επ'αυτοφώρω

απαλλάσσονταν ελλείψει αποδείξεων» και παρακάτω σημειώνει «Ο στρατός συμπαθούσε, βοηθούσε και παρείχε πολεμικό υλικό στους φασίστες. Οι ένστολοι αξιωματούχοι συμμετείχαν σε εκστρατείες αντιποίνων. Στους φασίστες επιτρεπόταν να μετατρέπουν τις εθνικές ένοπλες δυνάμεις σε ιδιωτικό, δικό τους οπλοστάσιο». Αλλά και ο γνωστός υπερασπιστής του φασισμού Όντον Πορ, σημειώνει στο έργο του «Φασισμός» ότι οι «φασίστες είχαν ευρέως εξοπλιστεί σιωπηρώς από τον τακτικό στρατό». Τέλος, ένας από τους κλασικούς συγγραφείς περί του φασισμού και γενικά συμπαθών, ο Πρετσολίνι, γράφει το 1925, στο έργο του «Le Fascisme», «Οι φασίστες είχαν τη δυνατότητα να οργανώνονται σε ένοπλα τάγματα και να σκοτώνουν δεξιά κι αριστερά, με τη σιγουριά της ατιμωρησίας και με τη συνειδητή της αστυνομίας. Δεν είναι, ως εκ τούτου, υπερβολή η παραδοχή ότι οι φασίστες πολεμούσαν με πιθανότητες 99 τοις 100 να νικήσουν»

Σας θυμίζουν κάτι τα παραπάνω;

Αλλά και στη Γερμανία, όπως εξιστορείται πάλι από τον Πάλμε Ντατ, στο ίδιο βιβλίο, «Ο φασισμός αναπτύχθηκε πολύ περισσότερο από ό,τι στην Ιταλία, υπό την καθοδήγηση και την υπόθαλψη του παλιού καθεστώτος και ιδιαίτερας, των στρατιωτικών αρχών. Το παλιό Γενικό Επιτελείο συνέχισε να είναι στην πραγματικότητα το κέντρο του κράτους κάτω από το περίβλημα των δημοκρατικών σχηματισμών. Οι πρόδρομοι αντεπαναστατικοί σχηματισμοί, πρόδρομοι του φασισμού, αποτελούνταν κυρίως από εν ενεργεία και πρώην αξιωματικούς. Ο Φέντερ, ο θεωρητικός θεμελιωτής του εθνικοσοσιαλισμού, ήταν εκπαιδευτής στην Εθνοφυλακή. Ο Χίτλερ είχε παρακολουθήσει εντατικά πολιτικά μαθήματα από τις στρατιωτικές αρχές πριν τον προωθήσουν ως αγκιτάτορα των μαζών. Όπως εξιστορεί από τότε ο ίδιος πρωτοήλθε σε επαφή με το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα (στην πρότερη μορφή του ως Γερμανικό Εργατικό Κόμμα το 1919) κατόπιν διαταγής της στρατιωτικής ηγεσίας. Η δημιουργία της ημιεπαγγελματικής στρατιωτικής οργάνωσης των Ταγμάτων Εφόδου ακολούθησε σχεδόν τα ίδια χνάρια με εκείνη της Εθνοφυλακής.

Ωστόσο, ο φασισμός, προκειμένου να επικρατήσει, απαιτεί την ανάπτυξη μαζικού κινήματος. Οι πρώιμες απόπειρες αντεπαναστάσεως, όπως τις σηματοδοτεί το πραξικόπημα Kapp-Putsch (ήταν μια απόπειρα πραξικοπήματος για την ανατροπή της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης το 1920 και αποφασιστικού χτυπήματος της εργατικής επανάστασης του 1919), βασιζόμενες αποκλειστικά σε αξιωματικούς, αυταρχικούς στρατοκράτες και γραφειοκράτες, δεν μπορούσαν παρά να καταλήξουν σε αποτυχία. Το πραξικόπημα Χίτλερ-Λούντερντοφ το 1923, παρόλο που προηγήθηκαν αναταραχές μεγαλύτερης διάρκειας, κατέληξε σε ατιμωτική ήττα. Η επιείκεια με την οποία αντιμετωπίστηκαν οι συγκεκριμένοι στασιαστές κατά του κράτους δείχνει την ημιεπίσημη προστασία υπό την οποία ενισχύθηκε η αντεπανάσταση. Οι στασιαστές που έλαβαν μέρος στο Kapp-Putsch παρέμειναν ατιμώρητοι, ενώ οι εργάτες που προέβησαν αντίσταση τιμωρήθηκαν με βαριές ποινές. Ο Λούντερντοφ δεν τιμωρήθηκε, ο Χίτλερ, ένας αλλοδαπός που είχε πάρει τα όπλα κατά του κράτους, τιμωρήθηκε με μερικούς μήνες κράτησης και έπειτα του επιτράπη να συνεχίσει την προπαγάνδα του. Ωστόσο, η αποτυχία αυτών των πραξικοπημάτων έδειξε ότι ήταν απαραίτητο να ενισχυθούν οι βαθύτερες ρίζες ενός μαζικού κόμματος, παράλληλα με τη στρατιωτική τρομοκρατική οργάνωση. Σε αυτό το σκοπό επικέντρωσε την προσοχή του ο φασισμός τα χρόνια που ακολούθησαν».

Η ιστορική εμπειρία λοιπόν δείχνει ότι ο φασισμός και ο ναζισμός, προκειμένου να επιτύχουν τους στόχους τους, συνδυάζουν την ύπαρξη και δράση μιας εγκληματικής-τρομοκρατικής οργάνωσης με ένοπλα τάγματα εφόδου, που έχει την ανοχή ή και τη στήριξη του κράτους, με την ανάπτυξη ενός μαζικού κινήματος-κόμματος. Έτσι, μπορεί να κατανοηθεί καλύτερα και η διφυής λειτουργία και δράση της ναζιστικής Χρυσής Αυγής, ως εγκληματικής οργάνωσης, με το μανδύα του πολιτικού κόμματος. Και εξηγεί καλύτερα και την προσπάθεια που ξεκίνησε στο 2^ο Συνέδριό της το 1992, να ανοιχτεί περισσότερο στις μάζες, διατηρώντας παράλληλα και ενισχύοντας τον εγκληματικό χαρακτήρα της, με τα τάγματα εφόδου της.

Στη χώρα μας η Χρυσή Αυγή είχε πάντοτε τέτοια προστασία και στήριξη και από τον κρατικό μηχανισμό και από ισχυρούς καπιταλιστές.

Για το πρώτο αναφέρθηκε αναλυτικά ο συνάδελφος κ. Παπαδάκης. Συγκεκριμένα, για τη σχέση της με την Αστυνομία, είναι, εντελώς ενδεικτικά, η χαρακτηριστική περίπτωση της κατηγορούμενης αστυνομικού Πόπορη, βασικού συνδέσμου και πληροφοριοδότη της Χρυσής Αυγής για να διαπράττει τις εγκληματικές επιθέσεις και να διαφεύγουν τα μέλη της τη σύλληψη, ο ρόλος των αστυνομικών διοικητών Γιοβανίδη στη Νίκαια και Σκάρα στον Αγιο Παντελεήμονα, η απαθής ή χαλαρή στάση αστυνομικών, μέχρι σκανδαλώδους σημείου, προφανώς με άνωθεν εντολές, όπου εκτυλίσσονταν εγκληματικές επιθέσεις σε βάρος αντιπάλων της (δολοφονία Φύσσα, επίθεση στο ΠΑΜΕ) αλλά και η συμμετοχή της σε επιχειρήσεις καταστολής της Αστυνομίας, ως παρακρατική δύναμη.

Σύμφωνα με απόρρητη έκθεση της Κρατικής Ασφάλειας για τη Χρυσή Αυγή με ημερομηνία 10-12-1999, που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» στις 17-4-2004, διαπιστώνεται, μεταξύ άλλων για τη Χρυσή Αυγή, ότι:

-Η οργάνωση διατηρεί πολύ καλές σχέσεις και επαφές με εν ενεργεία αξιωματικούς και μόνιμους υπαξιωματικούς του στρατού, αλλά και με αποστράτους.

-Διατηρεί πολύ καλές σχέσεις και επαφές με εν ενεργεία και αποστράτους αξιωματικούς της ΕΛΑΣ αλλά και απλούς αστυνομικούς.

-Στο παρελθόν, κατά τη διάρκεια των επετείων της 17^{ης} Νοέμβρη, αλλά και άλλων εκδηλώσεων του αριστεριστικού και αναρχικού χώρου, η αστυνομία τους προμήθευε με ασυρμάτους και κλομπς, για να τους εντοπίζουν και να τους χτυπούν, εμφανιζόμενοι ως «αγανακτισμένοι» πολίτες (εκπαιδεύονταν επομένως δίπλα στις αστυνομικές δυνάμεις).

-Τα περισσότερα μέλη της Χρυσής Αυγής οπλοφορούν παράνομα, προμηθευόμενα όπλα από βουλευτές, παρουσιαζόμενοι ως συνοδοί τους.

Αλλά και ο Χάρης Κουσουμβής, για πολλά χρόνια ηγετικό στέλεχος και ταμίας της Χρυσής Αυγής, αλλά και κατηγορούμενος ο ίδιος για διάφορες εγκληματικές επιθέσεις της οργάνωσης, στο βιβλίο που εξέδωσε το 2004, μετά την αποχώρησή του από τη ΧΑ, με τίτλο «Γκρεμίζοντας το μύθο της Χρυσής Αυγής», επιβεβαιώνει, από τα μέσα, τις γνώριμες εικόνες συνεργασίας Χρυσής Αυγής – Αστυνομίας -που έχουμε αντικρύσει κατά καιρούς- και επισημαίνει ότι αυτή γινόταν κατ' εντολή του αρχηγού της Χρυσής Αυγής. Μία από τις φορές όπου αστυνομία και μέλη της Χρυσής Αυγής συνεργάστηκαν ήταν το 1995, κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων στο πλαίσιο της επετείου της 17^{ης} Νοέμβρη όπου σημειώθηκαν εκτεταμένα επεισόδια. Μέλη της Χρυσής Αυγής συνέδραμαν τα ΜΑΤ ώστε να διαλυθεί η

κατάληψη του Πολυτεχνείου. Ειδικότερα αναφέρει ότι τους δόθηκε εντολή από την ηγεσία της Χρυσής Αυγής να πάνε «μεμονωμένα» ως «αγανακτισμένοι» πολίτες να ενισχύσουν την προσπάθεια της αστυνομίας.

Πώς να μη λέει μετά από όλα αυτά ο Ρουπακιάς στους αστυνομικούς που τον συνέλαβαν, «δικός σας είμαι, της Χρυσής Αυγής», απορώντας για τη σύλληψή του και ζητώντας ουσιαστικά με τη φράση αυτή ευνοϊκή μεταχείριση;

Αλλά και η αντιμετώπιση από τις εισαγγελικές αρχές ήταν τουλάχιστον ανεκτική ως προς τη δράση της Χρυσής Αυγής (δεκάδες ποινικές υποθέσεις που την αφορούσαν στα συρτάρια).

Και βέβαια, αξίζει νομίζω να αναφερθούμε και στη δήλωση που ήρθε ξανά στη δημοσιότητα, μέσω αυτής της δίκης, του Αντώνη Ανδρουτσόπουλου (του γνωστού Περίανδρου) που αναφέρει σχετικά με την απόπειρα ανθρωποκτονίας του Δημήτρη Κουσουρή, για την οποία και καταδικάστηκε «*Αν ανοίξω το στόμα μου στέλνω φυλακή για φυσικό αυτουργό τον Παναγιώταρο και ηθικό αυτουργό τον Μιχαλολιάκο (...) αν πω την αλήθεια, ότι ένας από αυτούς είναι ο Παναγιώταρος και ότι με έβαλε ο Μιχαλολιάκος ...*». Η Δικαιοσύνη όμως, περιέργως, δε ζήτησε ποτέ από τον Ανδρουτσόπουλο να ανοίξει το στόμα του, να ερευνήσει τα λεγόμενά του, ώσπου η υπόθεση παραγράφηκε.

Αλλά μήπως και η φασιστική-ναζιστική ιδεολογία είναι κάποια πρωτότυπη αντισυστημική ιδεολογία; Ο Ντατ, εξηγεί και πάλι στο βιβλίο του:

«Η αίσθηση μιας «καινούριας ιδεολογίας» η οποία συνεπαίρνει τους πιο παθιασμένους και φανατικούς οπαδούς του φασισμού, προσφέροντάς τους την ψευδαίσθηση της απελευθέρωσης από παλιές προκαταλήψεις καθώς και μια νέα δυναμική, δεν αποτελεί στην πραγματικότητα καινούργια ιδεολογία διακριτή από το σύνολο της καπιταλιστικής, αλλά μόνο χαρακτηριστικό θεωρητικό σχήμα της πιο σύγχρονης καπιταλιστικής φάσης, δηλαδή την οξεία έκφραση όλων των τάσεων του ιμπεριαλισμού ή του παρακμάζοντος καπιταλισμού σε περίοδο γενικής κρίσης. Η περιφρόνηση για τις συνταγματικές και νομικές φόρμες, η εξύμνηση της βίας, η άρνηση όλων των ιδεών που υπεραμύνονται της ελευθερίας, της ανθρωπιάς και της ισότητας, η απαίτηση για σταθερό και ισχυρό κράτος, η αποθέωση του πολέμου ως η υψηλότερη μορφή ανθρωπίνης δραστηριότητας, όλα τα προαναφερόμενα αποτελούν τυπικές εκφράσεις του σύγχρονου μονοπωλιακού καπιταλισμού. Δεν αποτελούν ιδιαιτερότητες του φασισμού, απλώς εκφράζονται με μεγαλύτερη βιαιότητα από το φασισμό»

«Δεν υπάρχει τίποτα αυθεντικό ή δημιουργικό στο φασισμό. Ούτε μια δημιουργική ιδέα ή κατόρθωμα δε βρίσκει κανείς στο φασισμό»

«Ο καπιταλισμός στον καιρό του, στις πρώιμες προοδευτικές ημέρες του, πέτυχε τεράστιο δημιουργικό έργο και προώθησε με γιγάντια βήματα το σύνολο του ανθρώπινου πολιτισμού σε όλους τους τομείς. Η Γαλλική Επανάσταση διέδωσε μια νέα ζωή και αντίληψη σε όλο τον κόσμο, το αποτέλεσμα της οποίας μας κάνει σήμερα περήφανους κληρονόμους της, ακόμα κι αν στην εποχή μας μπορούμε να αντιληφθούμε ότι η αστική βάση της θέτει αναπόφευκτα ένα όριο στη δυνατότητα των κατακτήσεών της. Η Ρωσική Επανάσταση άνοιξε μια νέα εποχή, σε κλίμακα που ξεπερνάει κάθε προηγούμενη αλλαγή στην ανθρώπινη ιστορία, η πλήρης έκταση της οποίας μόλις τώρα αρχίζει να υλοποιείται

(αυτά τα γράφει το 1934 που η επανάσταση ήταν ακόμη νεαρή). Αντιθέτως ο φασισμός, δεν έχει δημιουργήσει τίποτα και ούτε έχει αυτή τη δυνατότητα, διότι ο φασισμός δεν αποτελεί παρά μόνο έκφραση της αρρώστιας και του θανάτου»

Μάλιστα, συνεχίζει ο Ντατ, για την εξύμνηση του μυστικιστικού «συναισθήματος» υπεράνω της λογικής, ο Χέγκελ έγραφε με δριμυία περιφρόνηση στο έργο του «Φαινομενολογία του πνεύματος» «Αναφερόμενος στα συναισθήματά του (κάποιος), στην εσωτερική προφητεία του, νομίζει ότι έχει την επαρκή απάντηση για εκείνους που δε συμφωνούν μαζί του, πρέπει να δηλώσει ότι δεν έχει τίποτε περισσότερο να πει σ' εκείνους που δε μοιράζονται τα ίδια συναισθήματα, με άλλα λόγια ποδοπατά τις ρίζες της ανθρωπότητας. Διότι η φύση της είναι να επιδιώκει τη συμφωνία της με τους άλλους και υπάρχει μόνο στο κοινό γνώρισμα της συνείδησης που έχει διαμορφωθεί. Το απάνθρωπο, το κτηνώδες, βασίζεται στην καθοδήγηση από το συναίσθημα και την ικανότητα να επικοινωνεί μόνο μέσω των συναισθημάτων».

«Ποδοπατά τις ρίζες της ανθρωπότητας» διαπιστώνει λοιπόν ο Χέγκελ. «Και αυτή η σημαίνουσα ρήση, παρατηρεί ο Ντατ, ισχύει για όλες τις ρατσιστικές, μυστικιστικές, άλογες, μη ανθρωπιστικές, αντι-διεθνιστικές φασιστικές ιδεολογίες. Το αποτέλεσμα σε κάθε περίπτωση δεν οδηγεί παρά στο «απάνθρωπο, το κτηνώδες»

Στην πραγματικότητα λοιπόν, πίσω από την κούφια αντισυστημική ρητορεία της Χρυσής Αυγής, κρύβεται η διαθεσιμότητά της, να προσφέρει πολύπλευρα τις υπηρεσίες της, ώστε να γίνει ακόμη πιο ισχυρό το εκμεταλλευτικό σύστημα, απέναντι σε αυτούς που καταπιέζει.

Ωστόσο, το σύστημα που στηρίζει τους φασίστες, γιατί τους έχει ανάγκη να κάνουν τη «βρώμικη δουλειά», επιχειρεί να τους θέσει και κάποια όρια, δεν μπορεί να τους αφήσει εντελώς ασύδοτους. Όταν λοιπόν, αυτοί διευρύνουν τα όρια της εγκληματικής δράσης τους, πέρα από τα επιθυμητά και ανεκτά κάθε φορά, επιχειρεί -παίρνοντας υπόψη και τις λαϊκές αντιδράσεις- να θέσει κάποιους φραγμούς σε αυτήν, έστω και προσωρινούς. Τότε, αρχίζουν να διαμαρτύρονται, μιλώντας για πολιτική δίωξη, όπως συμβαίνει στη συγκεκριμένη υπόθεση. Για να το πω με ένα παράδειγμα, όταν αναθέτεις σε κάποιους μπράβους, να φέρουν σε πέρας μια «βρώμικη αποστολή», να εξοντώσουν κάποιους που θεωρείς αντιπάλους σου, κι αυτοί επιμένουν να κάνουν περισσότερα από όσα τους έχεις αναθέσει ή τα κάνουν με έναν τρόπο που σε εκθέτουν, μετά τους ζητάς το λόγο. Τότε αυτοί διαμαρτύρονται.

Δεν υπήρξε λοιπόν, με βάση όσα έχουν ήδη αναφερθεί, πολιτική δίωξη σε βάρος της Χρυσής Αυγής, αλλά καθυστερημένη αντίδραση του κρατικού μηχανισμού, κάτω και από το βάρος της λαϊκής κατακραυγής, ο οποίος σκανδαλωδώς ανεχόταν μέχρι τότε την εγκληματική δράση της Χρυσής Αυγής για τους λόγους που ήδη αναφέρθηκαν. Τα εγκλήματά της δεν κατασκευάστηκαν, δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας «προβοκάτσιας». Είναι έργο της Χρυσής Αυγής.

Προσπάθεια συμψηφισμού.

Κυρία Πρόεδρε, κύριοι δικαστές,

Καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της δίκης, οι κατηγορούμενοι και η υπεράσπισή τους, προσπάθησαν, με διάφορες αφορμές και τρόπους, να συκοφαντήσουν τους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες, να λοιδορήσουν την ταξική πάλη, να προκαλέσουν ανεπίτρεπτους συνειρμούς και ταυτίσεις της δικής τους εγκληματικής δράσης με την δράση και την οργάνωση της εργατικής τάξης και της πρωτοπορίας της, του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας. Στο όνομα της δήθεν πολιτικής τους δίωξης, αναπαρήγαγαν την ύπουλη, επικίνδυνη και ανιστόρητη θεωρία των δύο άκρων, την εξίσωση του φασισμού με τον κομμουνισμό. Δεν μας ξένισε η προσπάθεια τους αυτή. Αποτελεί, άλλωστε, δυστυχώς, επίσημη πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με μια σειρά αντικομμουνιστικά ψηφίσματα, τη στήριξη φασιστικών κυβερνήσεων που εξαπολύουν κηρύγματα ρατσιστικού μίσους, την ανοχή σε διώξεις και απαγορεύσεις σε βάρος κομμουνιστικών κομμάτων σε μια σειρά χώρες, την ίδια ώρα που υμνούνται και στήνονται αγάλματα σε γνωστούς ναζιστές εγκληματίες πολέμου. Είναι άλλη μια απόδειξη του βαθιά συστημικού χαρακτήρα της Χρυσής Αυγής, που αναμασά και προπαγανδίζει την αντιδραστική ιδεολογία των ιμπεριαλιστικών οργανισμών.

Οι κατηγορούμενοι, επειδή πλέον τα στοιχεία είναι συντριπτικά για την εγκληματική δράση τους και δεν μπορούν να τα συγκαλύψουν ή να τα αντικρούσουν, καταφεύγουν σε μια δεύτερη ζώνη άμυνας, το συμψηφισμό.

Έτσι, είναι σχεδόν βέβαιο, ότι θα ακούσουμε για άλλη μια φορά, τις επόμενες ημέρες, αυτά που ακούγαμε σε όλη τη διάρκεια της αποδεικτικής διαδικασίας από την υπεράσπιση, για τη Σοβιετική Ένωση, το Στάλιν, το ΚΚΕ, το ΠΑΜΕ κλπ.

Φυσικά, μια τέτοια πρακτική είναι απαράδεκτη και έχει ήδη καταδικαστεί από το δικαστήριό σας.

Τι όμως αλήθεια, προσπαθούν να συμψηφίσουν οι κατηγορούμενοι;

-Να συγκρίνουν και να συμψηφίσουν τη ναζιστική Γερμανία με τη σοσιαλιστική Σοβιετική Ένωση, να εξομοιώσουν το Χίτλερ με το Στάλιν;

Νομίζω ότι την πιο αποστομωτική απάντηση, στην άθλια αυτή ανιστόρητη σύγκριση, δίνει ο Μίκης Θεοδωράκης, ο οποίος προτάθηκε ως μάρτυρας της πολιτικής αγωγής μας, στη δήλωσή του προς το Δικαστήριό σας, την οποία και προσκομίσαμε. Ας θυμηθούμε ένα σχετικό απόσπασμά της.

«Η Χρυσή Αυγή από την άποψη της ιδεολογίας, της οργάνωσης και των εκδηλώσεών της είναι ένα κακέκτυπο του Χιτλερισμού - Ναζισμού. Θα πρέπει να σημειωθεί εδώ, ότι ο Ναζισμός μπορεί να στηρίζεται στη φασιστική θεωρία του Μουσολίνι, όμως στην πράξη εξελίχθηκε από τον Αδόλφο Χίτλερ σε μια τεράστια εγκληματική μηχανή, που ξεπερνά σε βαρβαρότητα όλες τις απάνθρωπες πράξεις μέσα στην παγκόσμια Ιστορία. Ο Χίτλερ, καλλιεργώντας συστηματικά τα εγκληματικά ένστικτα των οπαδών του, δημιούργησε μιαν απάνθρωπη μηχανή φόβου, πόνου και θανάτου με την ομαδική εξόντωση εκατομμυρίων ανθρώπων χωρίς διάκριση εθνοτήτων, φυλών και ηλικιών.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονίσουμε ότι ο φασισμός όσο και ο ναζισμός είχαν ως βασικό τους στόχο την εξόντωση του κομμουνισμού. Δεν υπολόγισαν όμως σωστά τη θέληση

των λαών και την απόφαση της Ιστορίας να είναι ο κομμουνισμός ο νεκροθάφτης τους. Μπροστά σ' αυτή την τιτάνια μάχη ανάμεσα στους δύο θανάσιμους εχθρούς, η προσπάθεια ορισμένων μαύρων πολιτικών αντιπάλων σήμερα να εξομοιώσουν αυτούς τους δύο, καταντά γελοία και βλάσφημη απέναντι στους χιλιάδες νεκρούς, που με επικεφαλής τον Κόκκινο Στρατό έμπηξαν την κόκκινη σημαία στην καρδιά του τέρατος στο Βερολίνο, στο τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου».

Όπως επίσης, ο ίδιος αναφέρει σχετικά στην επιστολή του στην εφημερίδα τα ΝΕΑ, στις 28-6-2017:

«Από το Στάλιν, αναφέρει, δε θυμάστε παρά μόνο τα εγκλήματα του... Το μόνο που δεν άκουσα γι' αυτόν είναι ότι με το πρωινό του έτρωγε τηγανητό ανθρώπινο κρέας. Για κείνον τον Στάλιν, τον Αρχιστράτηγο του Κόκκινου Στρατού με τις νίκες στο Στάλινγκραντ, στη Μόσχα, στο Λένινγκραντ και στο Βερολίνο, δεν έχετε τίποτα να πείτε; Αν έλειπε ο Κόκκινος Στρατός και ο Στάλιν, τι θα είχαμε σήμερα; Άραγε το σκεφτήκατε; Ποιος θα εμπόδιζε το Χίτλερ να γεμίσει την υφήλιο με χιλιάδες Άουσβιτς; Φαντάζεστε την Ελλάδα γεμάτη με στρατόπεδα εξόντωσης; Εκεί πάνω στην Ευρώπη και ειδικά στα ρατσιστικά κράτη, ξέρω γιατί πονάνε και τα βάζουνε με το Στάλιν και τον κομμουνισμό. Γιατί νίκησε κατά κράτος τον πολυαγαπημένο τους Φύρερ. Τον Αδόλφο Χίτλερ.»

Γι' αυτό ο ναζιστής Λαγός ενοχλείται ακόμη και σήμερα από την οδό Στάλινγκραντ στις Βρυξέλλες και κάνει σχετική ερώτηση στο ευρωκοινοβούλιο, για τη μετονομασία της.

Τι επιχειρούν να συγκρίνουν οι κατηγορούμενοι;

Τη ναζιστική Γερμανία, με την υποδούλωση των γερμανών εργατών στα συμφέροντα της αστικής τάξης, την κατάργηση των εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων τους και τη χρησιμοποίησή τους ως κρέας για τα κανόνια των πολέμων της, για το ξαναμοίρασμα των αγορών και των σφαιρών επιρροής και το ματοκύλισμα των λαών όλης της Ευρώπης, τη μαζική εξόντωση των Εβραίων και των Ρομά, τα διαστροφικά βασανιστήρια στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, το μίσος ανάμεσα στους λαούς, το σκοταδισμό και την οπισθοδρόμηση; Όλα αυτά με τι; Με τη Σοβιετική Ένωση και τα πρωτοφανή δικαιώματα που κατέκτησαν οι εργαζόμενοι, οι γυναίκες, τα παιδιά, στην εργασία, την κοινωνική ασφάλιση, τη δωρεάν και υψηλού επιπέδου ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, τις παροχές στη μόρφωση και την κατοικία, που αποτελούν μέχρι και σήμερα σημείο αναφοράς των εργαζομένων σε ολόκληρη την Ευρώπη και τον κόσμο; Με την πρόσβαση στις πνευματικές και πολιτιστικές αξίες που έγιναν κτήμα όλων των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, με την καλλιέργεια των αξιών της ειρήνης, της φιλίας και της αλληλεγγύης των εργαζομένων σε όλο τον κόσμο; Με την ολόπλευρη ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων στη διοίκηση των κρατικών υποθέσεων, ισότιμα, ανεξάρτητα από την επιμέρους εθνότητα που προέρχονταν; Με την πρωτόγνωρη ανάπτυξη και τα τεράστια επιτεύγματα της επιστήμης και της τεχνολογίας στην υπηρεσία του λαού;

Τι επιχειρούν να συμψηφίσουν οι κατηγορούμενοι;

Τις θηριωδίες του ναζισμού στη χώρα μας, με τη μεγαλειώδη Εθνική Αντίσταση του λαού μας, μέσα από το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ, με κύριο εμπυχωτή, καθοδηγητή και αιμοδότη το ΚΚΕ;

Να θέσουν στην ίδια μοίρα τις σφαγές των ναζιστικών στρατευμάτων στο μαρτυρικό Κοντομάρι της Κρήτης (2 Ιουνίου 1941) που ήταν και η πρώτη μαζική εκτέλεση αμάχων στην Ευρώπη, **την** ανειπίωτη σφαγή της Κανδάνου των Χανίων (3 Ιουνίου 1941), το ξεκλήρισμα του Κομμένου της Άρτας (16 Αυγούστου 1943), το ολοκαύτωμα των Λιγκιάδων Ιωαννίνων (3 Οκτωβρίου 1943), τη σφαγή των Καλαβρύτων (13 Δεκέμβρη 1943), τη σφαγή του Διστόμου (10 Ιουνίου 1944) (που διέπραξε η 2^η Ταξιαρχία των ναζιστικών SS, η οποία είχε μάλιστα ως λάβαρο το ρούντο, ένα από τα αγαπημένα ναζιστικά σύμβολα της Χρυσής Αυγής που «κοσμεί» τα γραφεία της), τη σφαγή της Κλεισούρας Καστοριάς (5 Απριλίου 1944), το μακελειό του Χορτιάτη Θεσσαλονίκης (2 Σεπτεμβρίου 1944), το Μπλόκο της Κοκκινιάς (17 Αυγούστου 1944), τους 200 εκτελεσμένους κομμουνιστές την Πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή (κρατούμενους της Ακροναυπλίας που παρέδωσε το καθεστώς Μεταξά στους γερμανούς ναζί) και σε τόσες άλλες ελληνικές μαρτυρικές πόλεις, τα φριχτά βασανιστήρια πατριωτών αγωνιστών στα κολαστήρια της Γκεστάπο στην οδό Μέρλιν και της Κομαντατούρ στην οδό Κοραή, τη φυλάκιση και την εξόντωση στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Άουσβιτς, του Νταχάου, του Μαουτχάουζεν των 50.000 Ελλήνων με εβραϊκή καταγωγή της Θεσσαλονίκης και άλλων ελληνικών πόλεων (γι' αυτούς που λέει ο Μιχαλολιάκος ότι πήγαν ένα ταξιδάκι αναψυχής και απολάμβαναν τις μεταφυσικές ανησυχίες τους), που μαρτύρησαν μαζί με εκατομμύρια άλλους αθώους ανθρώπους, θύματα της ναζιστικής θηριωδίας, που προσβάλλουν η Χρυσή Αυγή και οι κατηγορούμενοι τη μνήμη τους.

Όλα αυτά έκανε ο «κατασυκοφαντημένος» -κατά το Μιχαλολιάκο και τη Χρυσή Αυγή- «εθνικοσοσιαλισμός» στη χώρα μας, μαζί με τους πολιτικούς προγόνους τους και εγχώριους συνεργάτες του. Και θέλουν να τον συγκρίνουν και να το βάλουν στο «ίδιο τσουβάλι» με τι;

Με το ΕΑΜ και τις υπόλοιπες αντιστασιακές οργανώσεις του, που από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής του, προσπάθησε να οργανώσει την πάλη του ελληνικού λαού για την επιβίωση και την απελευθέρωσή του από την τριπλή κατοχή (γερμανική, ιταλική, βουλγαρική).

-Το ΕΑΜ, που το χειμώνα του 1941-42 οι οργανώσεις του πρωταγωνιστούν και κερδίζουν τη μάχη για την επιβίωση του ελληνικού λαού που απειλείται θανάσιμα από την πείνα, ιδιαίτερα στην Αθήνα, οργανώνοντας χιλιάδες λαϊκά συσσίτια, στα εργοστάσια, στα σχολεία, στις γειτονιές, συσσίτια πραγματικής λαϊκής αλληλεγγύης και ανθρωπιάς και όχι ρατσιστικού μίσους.

-Το ΕΑΜ που με δική του πρωτοβουλία και οργάνωση:

>Τον Απρίλη του 1942, 50.000 δημόσιοι υπάλληλοι στην Αθήνα, στον Πειραιά, στη Θεσσαλονίκη και την Πάτρα κατεβαίνουν σε γενική απεργία για τη βελτίωση της άθλιας οικονομικής κατάστασής τους, που κρατάει 10 ημέρες και λήγει με επιτυχία.

>Το Σεπτέμβριο του 1942 πάνω από 60.000 εργαζόμενοι της Αθήνας κατεβαίνουν σε απεργία δίνοντας μεγάλη οικονομική και πολιτική μάχη που κρατάει 8 ημέρες, ενώ στις 22 Δεκέμβριο του ίδιου έτους πάνω από 40 χιλιάδες Αθηναίοι απεργούν οργανώνοντας μεγάλες διαδηλώσεις, που τους φέρνουν σε σύγκρουση με τις δυνάμεις κατοχής.

>Το τέλος Φλεβάρη του 1943 οργανώνει καθημερινές διαδηλώσεις, ενάντια στην πολιτική επιστράτευση, με αποκορύφωμα τη μεγάλη λαϊκή διαδήλωση στις 5 Μάρτη, τότε που ύστερα από μια τεράστια λαϊκή κινητοποίηση του λαού της Αθήνας, που οργάνωσαν το ΕΑΜ και το ΚΚΕ, καταλαμβάνεται το Υπουργείο Εργασίας, καίγονται τα χαρτιά της επιστράτευσης και αυτή τελικά ματαιώνεται.

Ήταν τότε, στις 19 Φλεβάρη όταν ο Γκαίμπελς δηλώνει κυνικά: «Ο γερμανικός λαός δίνει το αίμα του. Η άλλη Ευρώπη ας δώσει την εργασία».

Οι χιτλερικοί, χωρίς να χάσουν χρόνο, στις 22 Φλεβάρη του 1943, στέλνουν στο Εθνικό Τυπογραφείο για δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης το διάταγμα που επιβάλλει την πολιτική επιστράτευση. Σύμφωνα με όσα προέβλεπε, "...έκαστος κάτοικος της Ελλάδος ηλικίας 16 μέχρι 45 ετών είναι υποχρεωμένος, αν το απαιτήσουν οι περιστάσεις, να αναλάβει υποδεικνυόμενη εις αυτόν εργασία, να παρέχει εις γερμανικές ή ιταλικές υπηρεσίες...". Και στη συνέχεια απαριθμεί όλες τις υποχρεώσεις που έχει ως εργαζόμενος για το ωράριο, ώρα προσέλευσης κ.λπ. Το διάταγμα υπογράφει ο στρατηγός Σπάλιντελ.

Το ΕΑΜ, με την πρωτοπόρα συμβολή του ΚΚΕ, οργανώνει την αντίσταση του λαού.

Ο Σπύρος Κωτσάκης (Νέστορας) καπετάνιος του Α' Σώματος στρατού του ΕΛΑΣ στο βιβλίο του «Εισφορά στο χρονικό της κατοχής και της Εθνικής Αντίστασης στην Αθήνα», διηγείται ως εξής τα συγκλονιστικά γεγονότα;

(...)Στις 4 Μάρτη του 1943, όλη τη μέρα και μέχρι που μπορούσαμε να κυκλοφορήσουμε το βράδυ βρισκόμαστε στους δρόμους. Πρώτη φορά βγήκαν τόσα συνεργεία για συνθήματα σαν εκείνο το βράδυ, "κάτω η επιστράτευση ΕΑΜ" και μοιράστηκε τόσο έντυπο υλικό. Τα χωνιά ακούγονταν όλη τη νύχτα, σ' όλες τις ανατολικές συνοικίες.

Ξημέρωσε η Παρασκευή 5 του Μάρτη. Ολοι στο πόδι για τη μεγάλη μάχη. Η απεργία των δημοσίων υπαλλήλων έχει απόλυτη επιτυχία. Απεργούν μαζικά οι εργάτες και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι. Τα καταστήματα είναι όλα κλειστά. Κι απ' όλες τις γειτονιές χείμαρρος κατεβαίνει ο λαός στις προσυγκεντρώσεις στο κέντρο της Αθήνας. Υψώνονται σημαίες και πλακάτ με συνθήματα. Ηλεκτρίζουν τους διαδηλωτές. Μαζί τους και διαλεχτοί καλλιτέχνες - αγωνιστές: ο Τάσος, η Λουκία, ο Μέμος Μακρής, ο Γιώργης Δήμου, ο Σικελιώτης, ο Σεμερτζίδης, ο Μανουσάκης, ο Απάρτης, ο Βαρλάμος κ.ά.

(...) Διακόσιοι χιλιάδες Αθηναίοι και Αθηναίες βρίσκονται σε διαδήλωση στο Σύνταγμα (...) συγκρούσεις επίμονες, άγριες γίνονται σ' όλη την έκταση της Πανεπιστημίου. Ιδιαίτερα σφοδρές μπροστά στη Βιβλιοθήκη και στη Στοά Πεσματζόγλου, στην Ομόνοια, στην Πατησίων

και Στουρνάρα, στο υπουργείο Εργασίας. Πολλοί σκοτωμένοι και τραυματίες (...) οι διαδηλωτές ύστερα από πολλές εφόδους κατέλαβαν για δεύτερη φορά το υπουργείο Εργασίας. Πέταξαν από τα παράθυρα το Αρχείο και καταστάσεις επιστράτευσης στους τόπους δουλειάς, έβαλαν φωτιά και τις κάψανε». Και η επιστράτευση ματαιώθηκε.

Αλλά ιστορική έχει μείνει και η συγκλονιστική διαδήλωση που οργάνωσε το ΕΑΜ στις 22 Ιούλη του 1943 εναντίον της επέκτασης της βουλγαρικής φασιστικής κατοχής, Ας δούμε πως αφηγείται ένας αυτόπτης μάρτυρας των γεγονότων της διαδήλωσης, ο Μίνως Σταυρίδης, στο ντοκιμαντέρ του Αντώνη Βογιάζου «Χρονικό της Εθνικής Αντίστασης», το 1985.

«Έξι ώρες οι Γερμανοί ούρλιαζαν από λύσσα, γιατί δεν μπορούσαν ποτέ να φανταστούν ότι ήταν δυνατόν να κινηθεί ένας τεράστιος όγκος 400 χιλιάδων ανθρώπων με τέτοιο συντονισμό και ακρίβεια. Έξι ώρες, μάτωναν οι δρόμοι της Αθήνας, από το αίμα των καλύτερων παιδιών της. Εκείνη την ημέρα κατέκλυσε το κέντρο της Αθήνας η μαζικότερη διαδήλωση της κατοχής. Προετοιμάστηκε από το ΕΑΜ και πήραν μέρος πατριώτες και μέλη όλων των αντιστασιακών οργανώσεων. Χιλιάδες πολίτες αψήφησαν τον φόβο και διαδήλωσαν για να μην παραχωρηθεί η Μακεδονία και η Θράκη στους Βούλγαρους. Η ατμόσφαιρα ήταν εξαιρετικά τεταμένη. Οι Γερμανοί ήταν εκνευρισμένοι. Θεωρούσαν τη στάση των Ιταλών πολύ χαλαρή. Φυσικά, οι Αθηναίοι φοβούνταν ότι θα χυθεί αίμα αλλά κατέβηκαν στους δρόμους. Άοπλοι. Σύντομα βρέθηκαν απέναντι στα τανκς και τους αδίστακτους Γερμανούς....

Και συνεχίζει η Μαρία Καρρά, στέλεχος τότε της μαθητικής ΕΠΟΝ. «Οι πορείες συγκλίνανε προς την Πανεπιστημίου. Ο ένας έπαιρνε δύναμη από τον άλλο. Φωνές, τραγούδια, συνθήματα «έσκιζαν» τον αέρα και όλοι αισθάνονταν νικητές».. Και ο αντιστασιακός Γιώργος Σταματόπουλος διηγείται; «Για μια στιγμή, η Παναγιώτα Σταθοπούλου, μέλος της ΕΠΟΝ, όρμηξε σε ένα τανκ στην προσπάθεια της να το σταματήσει» «Η δικιά μας η ομάδα, σαν φτάσαμε εκεί, κοντά στην Ακαδημία, στο Οφθαλμιατρείο, βλέπω ξαφνικά να ξεμπουκάρουν νομίζω από την Ομήρου γερμανικά τανκς τα οποία άρχισαν να χτυπάνε στο ψαχνό. Ήταν εκείνη η στιγμή ακριβώς που έπεσε η Επονίτσα, η Σταθοπούλου. Τη σκηνή δεν την είδα, είδα όμως μια άλλη σκηνή. Είδα μια κοπέλα να σκαρφαλώνει στο τανκ. Ήταν μια συγκλονιστική στιγμή, την είδα να βουτάει ένα ξύλο, ένα παπούτσι -δεν ξέρω κι εγώ τι ήταν- και να χτυπάει τον Γερμανό πολυβολητή και να πέφτει μετά κάτω νεκρή. Ήταν η 19χρονη Επονίτσα Κούλα Λίλη, φοιτήτρια της Γαλλικής Ακαδημίας». Στη διαδήλωση της 22ας Ιουλίου υπήρξαν περίπου 30 νεκροί, 200 τραυματίες και 500 συλληφθέντες. Ύστερα από όλες αυτές τις λαϊκές κινητοποιήσεις, η χιτλερική ηγεσία αποφάσισε να εγκαταλείψει το σχέδιο της για παράδοση όλης της Μακεδονίας στις βουλγαρικές δυνάμεις....

>Αλλά και το 1944 κάθε μήνας είναι γεμάτος από μαζικούς αγώνες απ' άκρη σ' άκρη της χώρας. Οσο δε πλησιάζει η ώρα της απελευθέρωσης η μαζική πάλη αποχτάει πρωτοφανείς διαστάσεις. Στις 27 Σεπτέμβρη για παράδειγμα, τα τριχρόνα του ΕΑΜ γιορτάζονται με τεράστιες λαϊκές συγκεντρώσεις στις ελεύθερες περιοχές της Αθήνας και του Πειραιά. Είναι ίσως κι αυτό μια απόδειξη για το ποιος πραγματικά απελευθέρωσε τη χώρα..

Γι' αυτούς τους αγώνες του το ΕΑΜ πλήρωσε φυσικά βαρύ φόρο αίματος, με 48.000 εκτελεσμένους, εκτός φυσικά των μαχητών του ΕΛΑΣ που έχασαν τη ζωή τους τα πεδία των μαχών⁵. Επίσης στον αριθμό των εκτελεσθέντων δε λαμβάνονται υπόψη όσοι έχασαν τη ζωή τους στα ολοκαυτώματα και ήταν ΕΑΜίτες ή όσοι πέθαναν υπό το βάρος των κακουχιών.

Αλλά και ο ΕΛΑΣ, κάνοντας έναν απολογισμό του έργου του -που δεν έχει ποτέ αμφισβητηθεί για την ορθότητά του- ο στρατηγός Στ. Σαράφης σημειώνει τα παρακάτω στοιχεία:

Οι Γερμανοί ήταν υποχρεωμένοι να απασχολούν αποκλειστικά για να αντιμετωπίσουν τον ΕΛΑΣ 4-5 μεραρχίες, τη στιγμή που 40-50 μεραρχίες απασχολούνταν από τους απελευθερωτικούς αγώνες των υπόδουλων λαών.

Ο ΕΛΑΣ προξένησε τις παρακάτω απώλειες στον εχθρό: Γερμανοί νεκροί 16.062, τραυματίες 6.504, αιχμάλωτοι 1.878. Βούλγαροι νεκροί 1.305, τραυματίες 1.037, αιχμάλωτοι 2.230. Ιταλοί νεκροί 1.988, τραυματίες 735, αιχμάλωτοι 1.073. Σύνολο: νεκροί 19.355, τραυματίες 8.294, αιχμάλωτοι 5.181.

Ακόμη ο ΕΛΑΣ κατέστρεψε - σύμφωνα με τον Στ. Σαράφη - 30 γέφυρες, 85 ατμομηχανές, 957 βαγόνια και 1.007 αυτοκίνητα.

Ο φόρος αίματος που πλήρωσε ο ΕΛΑΣ για την απελευθέρωση της Ελλάδας ήταν περίπου 4.500 νεκροί, 6.000 τραυματίες και 2.000 ανάπηροι, χωρίς να υπολογίζονται οι απώλειες πριν τη συγκρότηση του Γενικού Στρατηγείου, καθώς και μεγάλο μέρος απωλειών της Θράκης, της Πελοποννήσου και της Κρήτης.

Παράλληλα, στην Ελεύθερη από τον ΕΛΑΣ Ελλάδα, διαμορφώνονται πρωτόγνωροι λαϊκοί θεσμοί τοπικής αυτοδιοίκησης, δικαιοσύνης, παρέχεται για πρώτη φορά δικαίωμα ψήφου στις γυναίκες, ενώ αναπτύσσονται, μέσα σε αυτές τις τόσο αντίξοες συνθήκες, η τέχνη και ο πολιτισμός, όπως το λαϊκό θέατρο κλπ.

Το ΚΚΕ σε αυτό τον αγώνα, που ήταν ο εμψυχωτής, οργανωτής και αιμοδότης της Αντίστασης, πρόσφερε τα καλύτερα παιδιά του και πλήρωσε βέβαια το βαρύτερο φόρο αίματος, με χιλιάδες νεκρούς στις μάχες, με εκτελέσεις, βασανιστήρια.

Αυτά έκανε η «μυθοποιημένη», κατά το Μιχαλολιάκο και τη Χρυσή Αυγή, Εθνική Αντίσταση στη χώρα μας.

Οι κατηγορούμενοι επίσης, επιχειρούν να παραλληλίσουν και να συμψηφίσουν, εντελώς αβάσιμα και προκλητικά, τη δική τους εγκληματική οργάνωση και δράση, με αυτή των ταξικών σωματείων, του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ.

Ως συνήγοροι των κομμουνιστών και συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ, με την ίδια καθαρότητα και ειλικρίνεια όπως αυτή που χαρακτηρίζει τη δράση και τις πράξεις των συντρόφων μας, δηλώνουμε: Ναι, τα σωματεία είναι δομημένες οργανώσεις της εργατικής τάξης, με συγκεκριμένο καταστατικό, προσδιορισμένους σκοπούς και μέσα εκπλήρωσής

τους. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας είναι δομημένη οργάνωση, εθελοντών ομοϊδεατών, με συγκεκριμένο καταστατικό, προσδιορισμένους σκοπούς και μέσα εκπλήρωσής τους. Όμως, ούτε τα εργατικά σωματεία και το ΠΑΜΕ ούτε βέβαια το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας είναι εγκληματικές οργανώσεις. Δεν εμφορούνται από τη ναζιστική ιδεολογία, που όταν πραγματώνεται σε δομημένη οργάνωση γίνεται έγκλημα! Το περιεχόμενό τους είναι τελείως διαφορετικό, διαφέρουν σαν τη μέρα με τη νύχτα.

Τα ταξικά εργατικά σωματεία και το ΠΑΜΕ αγωνίζονται για τα δικαιώματα των εργαζομένων, υπερασπίζονται τις κατακτήσεις τους, ατσαλώνονται στις ιδέες της ταξικής αλληλεγγύης και ενότητας όλων των εργατών, ανεξάρτητα από φύλο, θρησκεία και εθνικότητα, παλεύουν για τους μισθούς και τα μεροκάματα, την κοινωνική ασφάλιση, τις συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας μέσα στους χώρους δουλειάς, την προστασία της ανθρώπινης ζωής για την αποφυγή των εργατικών ατυχημάτων. Δεν είναι εγκληματικές οργανώσεις. Γιατί οι σκοποί τους κατατείνουν στην προστασία και ανύψωση της πιο σπουδαίας ανθρώπινης δραστηριότητας, που ξεχωρίζει τον άνθρωπο από το ζώο, δηλαδή την εργασία. Γι' αυτό και τα μέσα που χρησιμοποιούν, στηρίζονται στις αρχές της συλλογικότητας, της συναδελφικότητας, της ουσιαστικής δημοκρατίας μέσα στα σωματεία με μαζικές συλλογικές διαδικασίες και αποφάσεις.

Στον αντίποδα, οι ναζιστές της Χρυσής Αυγής υπερασπίζονται την ανωτερότητα της Αρίας Φυλής, στην υπηρεσία της οποίας επιδιώκουν να καθυποτάξουν τον άνθρωπο και την εργασία του. Οι γυναίκες είναι γι' αυτούς εργαλεία αναπαραγωγής του είδους. Οι αλλόθρησκοι και αλλοεθνείς είναι εχθροί που πρέπει να εξοντωθούν. Η ιδεολογία τους είναι ο ναζισμός. Οι σκοποί τους είναι απάνθρωποι. Γι' αυτό και η οργάνωσή τους στηρίζεται στην αρχή του Ενός, του Μεγάλου Αρχηγού, στον οποίο μάλιστα αποδίδουν μεταφυσικές ιδιότητες. Γι' αυτό και τα μέσα της δραστηριότητάς τους είναι το έγκλημα, η τρομοκρατία, ο εκφοβισμός και ο εκβιασμός.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας παλεύει για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, για το πέρασμα της ανθρωπότητας από το βασίλειο της αναγκαιότητας στο βασίλειο της ελευθερίας. Δεν είναι εγκληματική οργάνωση. Γιατί η ιδεολογία του είναι ο επιστημονικός σοσιαλισμός, η πιο προοδευτική κατάκτηση της ανθρώπινης σκέψης. Γιατί οι αρχές και τα ιδανικά του βασίζονται στον ανθρωπισμό και την αλληλεγγύη των εργατών όλου του κόσμου. Γι' αυτό και η οργάνωσή του χαρακτηρίζεται από την πιο ουσιαστική και πλατιά εσωκομματική δημοκρατία. Γι' αυτό, άλλωστε η ίδια η συγκρότηση του Κομμουνιστικού Κόμματος είναι η συνένωση της πρωτοπόρας θεωρίας με την πρωτοπόρα δράση.

Τα μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας είναι περήφανα για την ιδεολογία και τις πράξεις τους, για την ιστορία του Κόμματός τους. Η ζωή, το ήθος και η δράση τους είναι μια θάλασσα αγώνα, ανιδιοτελούς προσφοράς, αμέτρητων θυσιών και αγάπης για τον άνθρωπο. Γιατί εκκινεί από την ακλόνητη πίστη ότι η κοινωνία της ανύψωσης του ανθρώπου είναι δυνατή και θα γίνει πραγματικότητα. Παλεύουν γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό. Για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας που δεν θα στηρίζεται στον ανταγωνισμό, την εμπορευματοποίηση και την κυριαρχία του χρήματος με το οποίο αγοράζεις και πουλάς ακόμα και τον ίδιο τον άνθρωπο. Για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας, όπου «ο άνθρωπος είναι άνθρωπος, η σχέση του με τον κόσμο είναι ανθρώπινη, η αγάπη ανταλλάσσεται μόνο με αγάπη, η εμπιστοσύνη μόνο με εμπιστοσύνη» (όπως έγραφε ο Καρλ Μαρξ).

Γι' αυτό και οι κομμουνιστές δεν αρνούνται ποτέ την ιδεολογία τους. 100 χρόνια τιμημένης ιστορίας μετρά το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας. Μια ηρωική, γεμάτη αιματηρές θυσίες πορεία, κατά την οποία οι κομμουνιστές ήταν πάντοτε περήφανοι για το Κόμμα τους, τις ιδέες και την δράση τους. Γι' αυτές διώχθηκαν, φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν, βασανίστηκαν, εκτελέστηκαν, αλλά δεν τις αρνήθηκαν ποτέ. «Ζήτω το Κόμμα μου», «Ζήτω το ΚΚΕ» ήταν τα τελευταία λόγια των 200 κομμουνιστών όταν τους εκτελούσαν στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής την Πρωτομαγιά του 1944 οι χιτλερικοί ναζιστές μαζί με τους συνεργάτες τους – Έλληνες δοσίλογους, τους προγόνους των Χρυσουγιδών.

Αλλά και αργότερα, στα «πέτρινα χρόνια», όταν οι κομμουνιστές, κατηγορήθηκαν με πραγματικά χαλκευμένες κατηγορίες, από το μετεμφυλιακό αστικό κράτος, στάθηκαν όρθιοι και υπερασπίστηκαν την ιδεολογία τους, τα ιδανικά τους και τους δίκαιους αγώνες τους κατά της ανθρώπινης εκμετάλλευσης και δουλείας, και μετέτρεψαν τους κατηγορούμενους σε κατηγορούμενους. Σ' εκείνες τις δίκες των κομμουνιστών άστραψε το φως της περηφάνειας, της αξιοπρέπειας και της ανθρωπιάς. Ο τόπος πλημμύριζε από πανανθρώπινη ελευθερία και δικαιοσύνη. Δεν ξεχείλιζε από θρασυδειλία, απανθρωπιά, υπόκοσμο και ρατσισμό.

Στον αντίποδα, οι κατηγορούμενοι ναζιστές, αρνούνται την ιδεολογία τους, επειδή θέλουν να γλιτώσουν την καταδίκη για τις εγκληματικές, δολοφονικές και απάνθρωπες πράξεις τους. Αρνούνται το ναζισμό, γιατί γνωρίζουν ότι συστατικό του στοιχείο είναι το έγκλημα ως μέσο εκπλήρωσης κι επιβολής της πιο αποκρουστικής θεωρίας που έχει γνωρίσει ποτέ η ανθρωπότητα. Τί πιο βάρβαρο, άλλωστε, απ' το να σκοτώνεις κάποιον, απλά και μόνο επειδή έχει διαφορετικό χρώμα;

Η υποκριτική άρνησή τους είναι η απόλυτη επιβεβαίωση της ενοχής τους για την ύπαρξη και δράση της εγκληματικής τους οργάνωσης.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κυρία πρόεδρε, κύριοι δικαστές,

Πέντε σχεδόν χρόνια στην αίθουσα αυτού του δικαστηρίου, φτάνοντας προς το τέλος, σε μια δίκη με πρωτοφανή διάρκεια και αδικαιολόγητες καθυστερήσεις, για τις οποίες έχουμε μιλήσει πολλές φορές και για τις οποίες υπάρχουν συγκεκριμένες καταγεγραμμένες ευθύνες, όχι μόνο από αβλεψία και απρονοησία, αλλά και με πολιτικές σκοπιμότητες σε ένα προσδιορισμένο πολιτικό περιβάλλον και χρόνο με πυκνές και σύνθετες εξελίξεις. Ήταν μια βασανιστική, κοπιώδης, δύσκολη πορεία, που κόστισε είναι αλήθεια, σε όλους τους συνηγόρους της πολιτικής αγωγής χρόνο, θυσίες από τις κάθε είδους επαγγελματικές και άλλες υποχρεώσεις μας, μία αφόρητη συχνά ψυχολογική πίεση, οργή και θλίψη μπροστά στη ναζιστική αθλιότητα, μπροστά στον ανθρώπινο πόνο που προκλήθηκε από τη φασιστική θηριωδία. Άξιζε, όμως, πιστεύουμε, τον κόπο. Είμαστε περήφανοι και νιώθουμε δικαιωμένοι, γιατί συμβάλλαμε κι εμείς, στο μερίδιο που μας αναλογεί, να αποκαλυφθεί η αλήθεια, να αναδειχθεί ο, ναζιστικός και γι' αυτό εγκληματικός και απάνθρωπος χαρακτήρας της οργάνωσης της Χρυσής Αυγής. Φεύγοντας από την

αίθουσα αυτού του Δικαστηρίου, στην ολοκλήρωση της δίκης, και ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα της, ξέρουμε ότι πλατύτερα τμήματα του εργαζόμενου λαού, της νεολαίας, έχουν πληρέστερη ενημέρωση για την Χρυσή Αυγή, έχουν πιο ολοκληρωμένη αντίληψη για την ουσία και τις πραγματικές αιτίες του φασισμού.

Μετά από αυτή τη δίκη, με τόσα συντριπτικά στοιχεία που ήρθαν στο φως της δημοσιότητας, δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε, ότι κανένας πια δεν δικαιούται να είναι ανυποψίαστος, τι σημαίνει Χρυσή Αυγή, τι σημαίνει ναζισμός και φασισμός.

Και κανένας δεν δικαιούται να σιωπά!

Ο Λουθηρανός πάστορας Μάρτιν Νίμελερ, έγραφε ως κριτική για τους διανοούμενους και πνευματικούς ανθρώπους, οι οποίοι, όπως σιωπούν οι αμνοί, σιωπούσαν κι αυτοί, την οδυνηρή για τους λαούς της Ευρώπης εποχή, την εποχή που ο ναζισμός είχε επικρατήσει στη Γερμανία και οι ναζί οργάνωναν και εκτελούσαν το μεγαλύτερο αιματοκύλισμα της ιστορίας:

*«Όταν οι ναζί ήρθαν για τους κομμουνιστές σιώπησα, δεν ήμουν δα κομμουνιστής
Όταν έκλεισαν μέσα τους σοσιαλδημοκράτες σιώπησα, δεν ήμουν δα σοσιαλδημοκράτης
Όταν πήραν τους συνδικαλιστές σιώπησα, δεν ήμουν δα συνδικαλιστής
Όταν ήρθαν για τους εβραίους σιώπησα, δεν ήμουν δα εβραίος
Όταν ήρθαν να πάρουν εμένα, δεν υπήρχε κανείς για να διαμαρτυρηθεί».*

Κυρία πρόεδρε, κύριοι δικαστές,

Τα εκτελεστικά αποσπάσματα, οι χαφιέδες, οι μαυραγορίτες, οι δοσίλογοι, οι βασανιστές, οι συνεργάτες των ναζί, ανήκουν στις πιο ντροπιαστικές σελίδες της ιστορίας του τόπου μας. Έτσι και σήμερα. Όσα αποκαλύφθηκαν στο πλαίσιο της δίκης αυτής, το πλούσιο και αποδεικτικό υλικό που ξεδιπλώθηκε, θα μείνει ένα υπομνηστικό αποτύπωμα της ιστορίας, στην οποία όλοι λογοδοτούμε. Κανείς δεν ξεφεύγει από την αμείλικτη κριτική της! Εμείς έχουμε κάνει συνειδητή επιλογή, για την οποία είμαστε περήφανοι και δεν φοβόμαστε την κρίση. Συμβαίνει, βέβαια, το εξής παράδοξο σε αυτή τη δίκη, που ίσως θα ξένισε κάποιους: 100 χρόνια ιστορίας και ανείπωτων διωγμών, στην πάλη για την απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά της εκμετάλλευσης, οι κομμουνιστές δικηγόροι έχουμε συνηθίσει να καθόμαστε στα απέναντι έδρανα, αυτά των συνηγόρων υπεράσπισης. Μας γνωρίζετε να υπερασπιζόμαστε αγωνιζόμενους εργάτες, φοιτητές, βιοπαλαιστές, κατατρεγμένους πρόσφυγες, ταλαίπωρους μετανάστες, όταν διώκονται άδικα από την τρομοκρατία της εργοδοσίας, την καταστολή και αυθαιρεσία κρατικών μηχανισμών. Σε αυτή τη δίκη, όμως, βρεθήκαμε στα έδρανα της πολιτικής αγωγής. Αλλά αν το καλοσκεφτεί κανείς, ίσως και να συμβαίνει και πάλι το ίδιο, στα ίδια έδρανα καθόμαστε, όσο κι αν φαίνεται αυτό οξύμωρο. Φρόντισε, άλλωστε, η κ. εισαγγελέας της έδρας, με την πρότασή της, να μας το θυμίσει. Είμαστε και σε αυτή τη δίκη, υπερασπιστές, των ίδιων ανθρώπων, των ίδιων αξιών, των ίδιων ιδανικών.

Είμαστε υπερασπιστές των αγωνιστών, όλων αυτών που ξέρουμε ότι δεν συμφωνούν σε όλα μαζί μας, αλλά βαδίζουμε μαζί στον ίδιο δρόμο. Όσοι αγανακτούν με την αδικία, αμφισβητούν την βαρβαρότητα, αφιερώνουν την καλλιτεχνική τους δημιουργία και το ταλέντο τους για την εκδήλωση της ανθρώπινης ομορφιάς, την αποκάλυψη της αλήθειας και την καταδίκη του φασισμού. Ο Παύλος Φύσσας ήταν ένας αγωνιστής,

αντιφασίστας, καλλιτέχνης. Δολοφονήθηκε από τους φασίστες. Και δεν υπάρχουν λόγια παρηγοριάς στη μάνα, που θρηνεί τον αδικοχαμένο γιο της. Όμως, είμαστε αισιόδοξοι. «Για τις συμμορίες και τους βασανιστές, δεν υπάρχει δρόμος να διαβούνε, γιατί ποτέ δεν ήταν ποιητές.» Μα Παύλοι θα υπάρχουν πάντα. Οι άνθρωποι που είναι άνθρωποι. Οι αγωνιστές και οι αλύγιστοι, που ακόμα και στις πιο δύσκολες και μαύρες στιγμές, υμνούν την ανθρώπινη ομορφιά. Ο Γιάννης Ρίτσος, εξόριστος στη Λέρο, που ζωγραφίζει πάνω σε πέτρες το ανθρώπινο σώμα, «Ένωθα την ανάγκη να αντιπαραθέσω κάτι που είναι δυναμικό, την ομορφιά και τον έρωτα που είναι οι μεγάλες και αιώνιες αξίες της ζωής. Κι έτσι δεν επέτρεπα ούτε στον εαυτό μου ούτε στους άλλους, να νιώσουν ότι έχουν αποστερηθεί τη ζωή. Ότι έχει χαθεί η ομορφιά, ότι έχουν χαθεί οι αξίες της ανθρώπινης ύπαρξης.» Ο Ναζίμ Χικμέτ από τη φυλακή, που υμνεί «την πιο όμορφη θάλασσα που δεν έχουμε ακόμα ταξιδέψει».

Είμαστε υπερασπιστές των εργατών όπου γης, αυτών που στύβουν την πέτρα και βγάζουν νερό και τροφή, αυτών που δέχονται την πιο σκληρή και βάνουση εκμετάλλευση, των πιο κατατρεγμένων που αναγκάζονται να ξεσπιτωθούν από τις χώρες τους για να ξεφύγουν από τον θάνατο και τις βόμβες, των ξεριζωμένων προσφύγων που βλέπουν τα παιδιά τους να πνίγονται σε θαλάσσιους φράχτες. Αυτών που ξορκίζουν τους εφιάλτες τους και περιμένουν το χάραμα για να πιάσουν δουλειά, όταν κάποιοι ανεγκέφαλοι εκτελεστές, πωρωμένοι από το ρατσιστικό δηλητήριο της Χρυσής Αυγής, τους επιτίθενται ξαφνικά, για να τους σκοτώσουν, επειδή δεν είναι Έλληνες! Ξέρουμε ότι «Αυτοί που αρπάζουν το φαί απ' το τραπέζι, Κηρύχνουν τη λιτότητα», τρομοκρατούν, λυσομανούν και δολοφονούν. Όμως, είμαστε αισιόδοξοι, γιατί ο ποιητής θυμίζει στον κάθε Φύρερ και Μεγάλο Αρχηγό «Στρατηγέ ο άνθρωπος είναι χρήσιμος πολύ, Ξέρει να πετάει, Ξέρει και να σκοτώνει, Μόνο που έχει ένα ελάττωμα, -ξέρει να σκέφτεται».

Και αυτό ακριβώς ζητάμε από το Δικαστήριό σας, να σκεφτείτε, να κάνετε δηλαδή αυτό που ξέρετε καλά να κάνετε. Συλλογικά και κάθε μέλος του χωριστά. Με το χέρι παράλληλα στην καρδιά.

Να σεβαστείτε την αλήθεια, που κατάφερε να περάσει μέσα από χίλια μύρια κύματα και «συμπληγάδες πέτρες», προκειμένου να αναδυθεί μέσα από τη δικαστική αίθουσα.

Το δικαστήριό σας, αυτήν την αλήθεια, έχει χρέος να την διασώσει ολόκληρη, να προφυλάξει την ακεραιότητά της από ακρωτηριασμούς, στο βωμό σκοπιμοτήτων και επικίνδυνων ισορροπιών. Γιατί η ιστορία δε συγχωρεί.

Το κατηγορητήριο, αναφέρθηκε ήδη και σωστά, ήρθε καθυστερημένα και είναι ανεπαρκές σε σχέση με τις εγκληματικές πράξεις των κατηγορουμένων. Έστω όμως κι αυτό το αργοπορημένο και «κουτσουρεμένο» κατηγορητήριο, θα μπορούσε, με την αποδοχή του από το δικαστήριό σας, να αποδώσει μια στοιχειώδη δικαιοσύνη. Κάθε βήμα πίσω από αυτό, θα είναι ανακόλουθο με ό,τι προέκυψε από την αποδεικτική διαδικασία, θα στείλει ένα εσφαλμένο και επικίνδυνο μήνυμα.

Κυρία πρόεδρε, κύριοι δικαστές

Έχετε ίσως δει τη γνωστή ταινία του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν, το «Αυγό του φιδιού», γυρισμένη το 1977. Αναφέρεται στο Βερολίνο του 1923, μετά το αποτυχημένο

πραξικόπημα της μπιραρίας του Χίτλερ και δείχνει πόσο ύπουλα εξαπλώνεται ο ναζισμός στη χώρα. Ο τίτλος της ταινίας είναι εμπνευσμένος από το έργο του Σαίξπηρ, Ιούλιος Καίσαρ, στο οποίο υπάρχει ένας στίχος, που λέει «Σκέψου το αυγό του φιδιού, σκότωσέ το μέσα στο κέλυφος, γιατί εκκολάπτεται από την ίδια τη μοχθηρία που έχει ως είδος».

Εκφεύγει φυσικά από τις αρμοδιότητες και τις δυνατότητες του δικαστηρίου σας να το σκοτώσετε, πρέπει όμως και μπορείτε να μην το διευκολύνετε στην επώασή του.

Κυρία πρόεδρε, κύριοι δικαστές,

Θα μου επιτρέψετε να κλείσω την αγόρευσή μου, με κάποιους αγαπημένους στίχους του ποιητή Γιάννη Νεγρεπόντη, δεσμώτη της χούντας στη Γυάρο, μελοποιημένους από τον αξέχαστο Μάνο Λοίζο, που όταν τους πρωτάκουσα, μαθητής ακόμα, με άγγιξαν βαθιά και με σημάδεψαν. Κι ήταν αυτοί οι στίχοι που μου ήρθαν αμέσως στο μυαλό, όταν άκουσα για τη δολοφονία του αντιφασίστα μουσικού Παύλου Φύσσα.

Κι αυτούς τους στίχους θα ήθελα να τους αφιερώσω στη μητέρα του, την αγαπημένη μας Μάγδα, την οικογένειά του και τους φίλους του.

*«Στη γειτονιά μου την παλιά είχα ένα φίλο που ήξερε και έπαιζε τ' ακορντεόν,
όταν τραγουδάγε, φτυστός ήταν ο ήλιος, φωπιές στα χέρια του άναβε τ' ακορντεόν.
Μα ένα βράδυ σκοτεινό σαν όλα τ' άλλα κράταγε τσίλιες παίζοντας ακορντεόν
γερμανικά καμιόνια στάθηκαν στη μάντρα και μια ριπή σταμάτησε τ' ακορντεόν.
Τ' αρχινισμένο σύνθημα πάντα μου μένει, όποτε ακούω από τότε ακορντεόν
κι έχει σαν στάμπα τη ζωή μου σημαδέψει δε θα περάσει ο φασισμός».*

Αλλά για να συμβεί αυτό, χρειάζεται οι εργαζόμενοι, οι νέοι άνθρωποι, να βρίσκονται συνεχώς σε εγρήγορση, να έχουν πάντα ανοιχτά και άγρυπνα τα μάτια της ψυχής τους και το κυριότερο, να αντιμετωπίσουν τη ρίζα του κακού, το εκκολαπτήριο που επωάζει το αυγό του φιδιού, το ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Αθήνα, 12-2-2020

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος